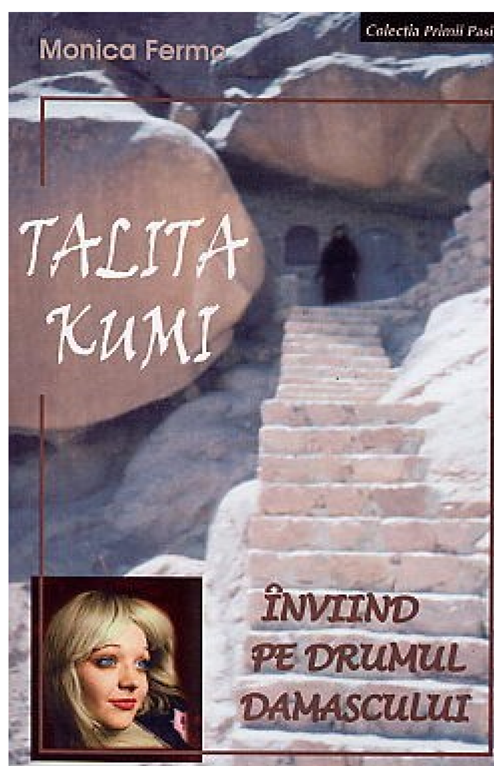
TALITA KUMI
ÎNVIIND PE DRUMUL DAMASCULUI

Cuvântul editorului

Înotând împotriva curentului

"A venit odată un călugăr roman, care fusese dregător al palatului si a locuit în Schit aproape de biserică. Avea încă un rob care îi slujea. Văzând deci preotul slăbiciunea lui si înstiintându-se din ce fel de odihnă este, orice iconomisea Dumnezeu că venea la biserică îi trimitea lui. Si făcând douăzeci si cinci de ani în schit, s-a făcut mai înainte-văzător si însemnat.
Auzind deci unul din cei mari egipteni despre dânsul, a venit să-l vadă, asteptând să afle la el vreo nevointă trupească mai multă. Si intrând la dânsul, i s-a închinat lui si, făcând ei rugăciune, au sezut. Dar îl vedea pe el egipteanul că poartă haine moi si harar si piele sub el si o pernă mică. Picioarele le avea curate si cu sandale. Acestea văzându-le, s-a smintit, căci în locul acela nu se ducea o astfel de viată, ci mai vârtos aspră petrecere.
Dar mai înainte-văzător fiind bătrânul, a înteles că acolo s-a smintit si i-a zis slujitorului: "Fă-ne nouă praznic astăzi pentru avva". S-a întâmplat să aibă si putine verdeturi si le-au fiert si, la vremea cea cuviincioasă sculându-se, au mâncat. Avea încă bătrânul si putin vin, pentru slăbiciune, si au băut. După ce s-a făcut seară, au citit cei doisprezece psalmi si s-au culcat. Asemenea încă si noaptea. Deci sculându-se dimineata egipteanul, i-a zis lui: "Roagă-te pentru mine!". Si acela a plecat fără să se folosească. După ce s-a dus putin, vrând bătrânul să-l folosească, trimitând, l-a chemat înapoi. Si după ce a venit, cu bucurie, iarăsi l-a primit. Atunci l-a întrebat, zicând: "Din ce tară esti?". Si i-a răspuns: "Sunt egiptean". "Dar din care cetate?" Iar el a zis: "Nu sunt cu totul eu orăsean". Si l-a întrebat: "Care era lucrul tău, în satul tău?". Si a răspuns: "Eram pândar". Si i-a zis: "Unde dormeai?". Iar el i-a zis: "La tarină". "Aveai asternut sub tine?" Si a zis: "Da, la tarină aveam să pun asternut sub mine". "Dar cum?" Si a zis: "Jos". I-a zis lui iarăsi: "Dar ce aveai de mâncare la tarină? Sau ce fel de vin beai?". Si a răspuns: "Este mâncare si băutură la tarină?". "Dar cum trăiai, răspunde?" "Mâncam pâine uscată si, de găseam, putină pastramă si apă". Si răspunzând bătrânul a zis: "Mare osteneală! Dar este si baie în sat ca să vă scăldati?". "Nu, ci când voim, ne scăldăm în râu".
Deci, după ce l-a întrebat bătrânul despre toate acestea si a aflat strâmtoarea vietii lui celei dintâi, vrând să-l folosească, i-a povestit petrecerea sa din lume, cea mai dinainte, zicând: "Pe mine, smeritul care mă vezi, din cetatea cea mare a Romei sunt si mare m-am făcut în palatul împăratului". Dacă a auzit egipteanul începutul cuvântului, s-a umilit si asculta cu dinadinsul cele ce se ziceau.
Si iarăsi i-a zis: "Deci, am lăsat cetatea si am venit în pustia aceasta. Si iarăsi eu, pe care mă vezi, aveam case mari si lucruri multe si, defăimându-le pe acestea, am venit întru această chilie mică. Iarăsi, eu, pe care mă vezi, paturi aveam peste tot de aur, cu asternuturi scumpe, si în locul lor mi-a dat Dumnezeu asternutul acesta prost si pielea pe care stau. Hainele mele erau de mare pret si în locul lor port aceste haine proaste. La prânzul meu mult aur se cheltuia si în locul aurului mi-a dat Dumnezeu aceste putine verdeturi si acest mic pahar de vin. Si cei ce îmi slujeau erau slugi multe si în locul acelora a orânduit Dumnezeu pe bătrânul acesta ce-mi slujeste. Iar în locul băii pun putină apă pe picioarele mele si sandale pentru neputinta mea. În locul alăutelor, citesc acesti doisprezece psalmi. Asemenea si noaptea, în locul păcatelor pe care le făceam, acum cu odihnă îmi fac această slujbă mică. Te rog, dar, avvo, nu te sminti de slăbiciunea mea".
Acestea auzindu-le egipteanul si în sine venindu-si, a zis: "Vai mie! Că din multă pătimire a lumii la odihnă am venit, si cele ce nu le aveam atunci, le am acum. Iar tu din multă odihnă ai venit la pătimire si din multă slavă si bogătie ai venit la smerenie si sărăcie". Si mult folosindu-se, s-a dus. Si i s-a făcut lui prieten si venea la dânsul des pentru folos, căci era bărbat cu dreaptă socoteală si plin de bună mireasmă a Sfântului Duh."
Nu mai e nevoie de comentarii. Cei care caută cu orice pret să îi găsească Monicăi Fermo defecte vor găsi. Dar acestia pierd din vedere esentialul: că ea a trecut de la întuneric la lumină.
Poate că altii s-ar fi asteptat să vadă o convertire mult mai spectaculoasă. De multe ori asteptăm însă de la altii să ajungă pe culmi ale virtutii la care noi nu ne ostenim să ajungem. Asa că, în loc de orice mărturie despre măsura duhovnicească la care a ajuns autoarea, vom mai pune înaintea cititorilor încă un cuvânt al Patericului. Care face referire nu numai la Monica Fermo, ci si la toti cei care în vremurile noastre de apostazie duc lupta cea bună pentru

mântuire.
"Fratii părinti ai Schitului au proorocit pentru neamul cel de pe urmă. "Ce am lucrat noi?" ziceau ei. Si răspunzând unul din ei, mare cu viata si cu numele, avva Ishirion, a zis: "Noi poruncile lui Dumnezeu le-am făcut". Si, răspunzând, fratii au zis: "Dar cei de după noi oare ce vor face?". Si a zis: "Vor să vină la jumătatea lucrului nostru". Si au zis fratii: "Dar cei de după dânsii?". A zis avva Ishirion: "Nu au nicidecum lucru cei ai neamului si rândului aceluia, ci va să le vină lor ispită. Si cei ce se vor afla lămuriti în vremea aceea, mai mari si decât noi si decât părintii nostri se vor afla"." (Danion Vasile)

IERUSALIM

2 aprilie 1990 - ora 24:00
Mare esti, Doamne, si minunate sunt lucrurile Tale! Nu-mi vine să cred si totusi mă aflu de mai bine de o oră în avionul care mă va duce în Tara Sfântă. Emotiile îmi strivesc inima, cuvintele amortesc, ba chiar si gândurile. Sunt încordată la maximum. Aparent stau într-o stare relaxată, instalată comod în scaun, si din când în când mai deschid ochii să mă conving de realitate. Da! Sunt în cursa Otopeni - Tel-Aviv si voi ajunge peste o jumătate de oră în Israel. Sunt doar cinci ani de când încercam pentru prima oară să intru în Tara Sfântă si fusesem respinsă pe motiv că as altera sângele meu evreiesc cu surogate crestine. Na! Acum o fi mai bine pentru ei că intru în Israel ca o bună crestină, purtând la gât crucea sfântă a lui Hristos?! Mă simt un pic ametită poate din cauza zborului, poate a emotiilor. Chiar si imaginile amintirilor mă atacă si se suprapun unele peste altele: Botezul, revolutia, plecarea. Si nu as fi ajuns la plecarea pe care atât mi-am dorit-o dacă nu era Botezul, si nu as fi ajuns la Botez dacă nu era Dan si spiritismul lui, si nu as fi ajuns la Dan dacă nu era Dinu în viata mea si tot asa . Nu, nu, nu este timp acum pentru speculatii filozofice si amintiri. O să le fac poate altă dată într-o ordine clară, asa cum au fost puse ele acolo de Dumnezeu. Acum însă trebuie să mă pregătesc de aterizare, căci în 10 minute survolăm Tel-Aviv-ul.

2 aprilie 1990 - ora 03:00 dimineata - Holon
Slavă Tie, Doamne! Câtă fericire poate pătrunde în sufletul unui om atunci când se dăruieste cu totul lui Dumnezeu, când se lasă purtat în bratele Lui sfinte, precum pruncul în bratele mamei! Parcă mă rotesc într-un dans ametitor. De fapt sunt ametită si tot ce mă înconjoară contribuie la accentuarea stării mele. Aterizarea a fost ca în filmele americane, cu un Tel-Aviv inundat în mii de becuri, alternând de la neoane la o lumină roz, dând un aspect de basm si de ireal. Starea s-a accentuat când am scos capul din avion si am respirat pentru prima oară în viată AER SFÂNT. A trebuit să mă sprijin de bratul stewardesei care m-a pironit cu o privire si un zâmbet atotstiutor si întelegător si cu un accent perfect israelian mi-a spus: "Laila-tov" (Noapte bună). Putea să spună si noapte sfântă că nu ar fi gresit. Cerul era atât de frumos încât părea ireal, semănând foarte bine cu ilustratele de Pasti sau cu fotografiile trucate, de un albastru intens, bleumarin spre cobalt, dar cu o strălucire ce venea parcă din interiorul noptii si cu o mare de stele ce înconjurau o lună uriasă si strălucitoare. Dar ceea ce te îmbăta pur si simplu era un straniu parfum, o mireasmă dulce ametitoare care te întâmpina o dată cu primii pasi în Tara lui Dumnezeu. Nu am rezistat si, coplesită de emotii, am căzut în genunchi, plângând si sărutând Pământul Sfânt.
Acasă! În sfârsit am ajuns ACASĂ!
A urmat drumul cu taxiul până în Tel-Giborim - la Lică si Aurelia, cărora le-am telefonat din aeroport. Desigur eram atât de ametită si uluită de tot ceea ce vedeam: sosele late luminate ca ziua, reclame uriase luminoase, străzile pline de palmieri si portocali înfloriti care răspândeau un parfum năucitor, pe care sunt convinsă că nu-l voi uita niciodată. Chiar si soferul a observat aerul meu de extaz total si bineînteles a profitat luându-mi pret dublu. Când au văzut cât de "ambetată" sunt, Lică si Aurelia s-au dus la culcare si eu am început să scriu, încercând să opresc cumva timpul în loc, cu frumusetea si sfintenia primelor clipe în Tara Sfântă, clipe pe care nu le voi uita niciodată.

3 aprilie 1990 - Holon
Senzatia de ireal si film se suprapune peste amintirile de cosmar ale revolutiei din România, din cauza sunetelor ce însotesc aici viata cotidiană. M-am trezit în suieratul disperat al sirenelor de salvare si politie si în zgomotul asurzitor al elicopterelor si avioanelor ce brăzdează cerul Holonului foarte des, deoarece ne aflăm doar la zece kilometri distantă de aeroport. Cu toate că mi se spune că pe vremea când bunul meu verisor Viorel si părintii lui erau vecini cu Lică - adică acum 30 de ani - în aceste locuri unde ne aflăm era pustiu ca-n Sahara si circula hiena printre barăcile în care erau cazati evreii întorsi în Eret, se pare că am aerul că nu îl cred pe Lică, care devine din ce în ce mai elocvent. Dar aspectul actual de cartier mic burghez din Paris, cu străduțe pline de vile si pomi exotici, cu felinare de tip 1800, răspândind o lumină electrică roz si cu bună starea din supermarket-uri face ca totul să pară asa de când lumea. Nu înteleg cum a fost posibil, chiar cu bani multi, o astfel de transformare?! Cu adevărat aici este

"Tara în care curge laptele si mierea". O "Bucurie Sfântă" îmi încălzeste inima si încep să plâng încet, fără zgomot, dându-mi seama că TOTUL ÎMI APARTINE si că APARTIN TOTULUI.

5 aprilie 1990 - Ierusalim
De aproximativ două ore mă aflu în orasul cel mai vechi si cel mai sfânt din lume. Cu toate că, geografic vorbind, între Tel-Aviv si Ierusalim nu este o distantă prea mare - 60 de kilometri - totusi diferentele sunt majore. Ierusalimul este, ca si Roma, un oras clădit pe coline, aflându-se la 800 de metri înăltime. Dacă Tel-Aviv-ul este întesat cu boutique-uri moderne si este înconjurat de o superbă plajă pe malul Mediteranei, plină cu hoteluri ultralux, Ierusalimul este înconjurat de stânci, este construit pe piatră si din piatră. Din piatră veche de 3000 de ani care vorbeste de la sine despre acest Sfânt Pământ, despre această tară si despre oamenii ei ciudati cu limba lor la fel de ciudată (cu rezonante de pietre rostogolite) si cu scriere si mai ciudată si dificilă, de la dreapta spre stânga si fără vocale. După ce m-am instalat într-o cameră din căminul bisericii românesti, am plecat singură la plimbare încotro mă vor duce pasii. Si pasii (îndreptati si numărati de Domnul) mi-au scos la iveală o superbă priveliste aflată la capătul străzii pe care se află biserica românească - Cetatea Sfântă - cu ziduri înalte, cu creneluri, cu porti medievale atât de autentice, încât m-a surprins multimea pestrită si modernă ce intra si iesea pe poartă de parcă erau niste extraterestri si nu niste bieti turisti dornici de a vedea si ei minunata lume a Orientului.
Deodată o mare uriasă de musulmani, îmbrăcati cu rochii lungi si cu baticuri pe cap, au năvălit prin portile larg deschise spre soseaua unde mă aflam. Spre mirarea mea, în cinci minute au răsărit ca din pământ patru dubite de politie suierând cu zgomot asurzitor si au apărut zece politisti călare pe niste armăsari uriasi cum nu mai văzusem niciodată, încât sub burta calului încăpea linistit un om de statură medie. Politistii erau înarmati cu bâte si mitraliere si supravegheau iesirea musulmanilor. Am aflat apoi că musulmanii fuseseră la rugăciune la moscheea lor din cetate si acum trebuiau supravegheati, căci altfel exista pericolul de crime si atacuri, desigur nu asupra turistilor pe care îi recunosc după îmbrăcăminte, ci asupra localnicilor evrei. Am părăsit tot circul acesta jalnic si fascinant totodată, îndreptându-mi pasii spre o vale străjuită de un deal împădurit. Între atâtea stânci si pietre, acest deal mi s-a părut o fantasmă de poveste, când, de după o colină, a apărut o splendoare de biserică rusească cu trei cupole aurite în formă de ceapă - specific rusesc. Se profilau atât de frumos printre brazii dealului, iar mai jos se zărea o altă biserică impunătoare ca un templu grecesc cu coloane si arcade, încât am rămas înmărmurită si am început să plâng. Nu stiam ce loc sfânt este, dar simteam că am ajuns ACASĂ. Din nou acest ciudat sentiment de ACASĂ - aici printre străini - într-o tară atât de zbuciumată religios si politic, uimită până la lacrimi de niste locuri despre care încă nu stiam nimic si care aparent nu erau mai frumoase decât alte minunate locuri din România, dar care exercitau asupra mea o atractie aproape fizică. Simteam că apartin acestor locuri. Un foc îmi încinsese inima si m-am prăbusit pe o bancă aflată într-o statie de autobuz, căci lacrimile îmi siroiau si nu mai vedeam pe unde calc. Am stat asa aproape o oră, apoi m-am întors spre biserica românească pe acelasi drum pe care venisem. De data aceasta era liniste, musulmanii plecaseră, totusi ici si colo mai erau politisti călare care mai supravegheau străzile. Am ajuns cu bine la biserica românească, unde am participat la vecernie. Starea de plâns si de fericire a devenit continuă.

6 aprilie - Ierusalim
Am întrebat-o pe măicuta Teodula, care se ocupă de îngrijirea bisericii românesti, dacă cunoaste pe cineva cu care as putea să mă duc la Sfântul Mormânt, căci mă tem să merg singură prin cetate. Mi-a aruncat o privire cam ciudată si mi-a răspuns atât de monosilabic încât am renuntat. Dar m-a auzit o femeie din cele cazate cu mine în cameră si s-a oferit să meargă cu mine, mai ales când a auzit că îl astept pe părintele Argatu. Femeia este din Suceava si l-a cunoscut pe părintele încă de când dânsul era la Boroaia. Pe drum am sporovăit multe si mărunte, despre necazurile ei, despre ajutorul primit de la părintele. În tot acest timp nu s-a prea uitat la mine, dar la un moment dat m-a zărit si a văzut că sunt albă ca varul.
- "Oh, dar ce ai, ti-e rău?" - m-a întrebat.
- "Nu, nu am nimic, dar mă apropii de Sfântul Mormânt si îmi este frică."
- "Ei, nu trebuie să-ti fie frică, acolo este foarte frumos, ai să vezi!"
Aproape nu am zărit nimic din frumusetea cetătii, cu magazinase mici si tarabe cu mirodenii orientale, cu miresme ciudate provenite de la tarabele unde arabii ne îmbiau cu tot felul de mâncăruri necunoscute. Nu am zăbovit în dreptul nici uneia, pentru că mă astepta Domnul. Da, niciodată nu am avut un astfel de sentiment de iubire, care m-a topit, aproape m-a lichefiat,

când am intrat în Sfântul Mormânt. Îmi pare nespus de rău că nu pot descrie starea interioară în cuvinte pentru că mi se par neîncăpătoare si neexplicite pentru măretia Iubirii Lui. Cred că am stat mai bine de o jumătate de oră lipită de piatra Mormântului, fără să intre nimeni, când deodată am auzit pasi si am simtit că a intrat un bărbat, dar eu plângeam atât de tare încât nu am vrut să-mi ridic capul de pe piatră. Zgomotele cresteau, semn că se apropiau multi oameni care probabil vroiau să intre. Totusi eram tintuită de piatra Mormântului de o fortă mult mai mare decât vointa mea.
Atunci s-a petrecut ceva minunat si am simtit că cineva mă ia de mâna ce se sprijinea de piatra Mormântului si mă trage într-un colt ferit, căci eu mă asezasem chiar în mijloc. Nu puteam să ridic capul de pe piatră, căci eram într-o baltă de lacrimi, asa că nu am văzut cine era cel care mă tinea de mână. Dar eu am apucat această mână cu minunatul sentiment că Însusi Hristos mi-a întins Mâna Lui cea Sfântă. Am început să plâng mai tare si să sărut mâna aceea despre care în continuare nu stiam a cui este. La un moment dat persoana a vorbit în engleză, rugându-mă să ies căci trebuie să intre grupuri de turisti să se închine. Atunci abia am văzut că strânsesem si sărutasem mâna unui preot călugăr al Sfântului Mormânt - părintele Pantelimon. Am aflat apoi că este de 30 de ani îngrijitorul Sfântului Mormânt si i-am povestit câte ceva despre mine în timp ce ne îndreptam spre celelalte locuri sfinte (Golgota, Sfânta Cruce, Biserica Învierii, Stâlpul Biciuirii, Piatra Ungerii). Toate sunt încorporate în marea biserică construită de Împăratul Constantin cel Mare împreună cu mama sa, Împărăteasa Elena, care au descoperit prin minune dumnezeiască în locul acesta Mormântul gol si Sfânta Cruce îngropată într-un morman de gunoi; căci aici era sfârsitul cetătii - locul de gunoaie.
Născut într-un staul de vite, între paie, si răstignit între tâlhari la marginea orasului, între gunoaie! Câtă umilintă si cu câtă demnitate si dragoste a suferit! Este covârsitor! Am simtit că trebuie să mă întorc la biserica românească, căci era prea mult pentru mine, inima stătea gata-gata să plesnească de prea plinul sentimentului de IUBIRE. Am ajuns cu bine si, după ce am mâncat un pic, cele două femei cu care împart camera s-au culcat, iar eu am simtit brusc nevoia să ies în curte si să mă uit pe stradă. Vecinătatea bisericii cu un cartier de evrei ultra-religiosi, cu costumatia lor din vremuri de mult apuse, cu perciunii lungi ca simbol al "castei sfinte" din care fac parte, sunt atât de pitoresti încât pot sta ore întregi admirându-i din curtea bisericii. Cred că stăteam de un sfert de oră la poartă, când deodată zăresc un bărbat ce semăna de la distantă cu părintele Argatu si, într-adevăr, când s-a apropiat si m-a întrebat ce fac, aproape că mi s-a tăiat respiratia, căci eu îl asteptam abia peste o lună asa cum îmi spusese. Iată de ce am venit atât de repede de la Sfântul Mormânt, iată de ce nu mă culcasem si eu ca celelalte din cameră, iată de ce luasem cu mine cheia de la poartă în loc de metaniile de rugăciune.
Da, cu adevărat aici Domnul îti numără nu numai pasii, ci si respiratia si gândurile, pe care ti le controlează. Slavă Tie, Doamne, Slavă Tie! Seara, slujbă divină la biserica românească pentru că mâine este Sâmbăta lui Lazăr. La slujbă a participat părintele Irineu, superiorul de aici, si părintele Argatu, iar după slujbă ca de obicei am luat masa la părintele în chilie, cu Gabi - fata părintelui, cu Paul - profesorul de engleză si interpretul părintelui, si cu Puiu - soferul care i-a adus cu masina lui până aici. Părintele ne-a povestit că drumul a fost o adevărată aventură, căci au luat vaporul din Grecia si masina a fost demontată aproape bucăti si controlată la intrarea în portul Haifa din Israel. Deh! Îi întelegem si pe evrei, căci prea au multe atentate care vin de niciunde. Dar în mod special ei se răzbună când văd venind în tara lor preoti sau maici, căci în adâncul sufletului lor îi dispretuiesc pe crestini de 2000 de ani.

7 aprilie
Nu au trecut decât două zile si două nopti de când sunt în Ierusalim si am atâtea informatii si atâta trăire în suflet încât mă întreb sincer dacă o să pot suporta tot ce va urma, toate sărbătorile, Sfânta Lumină si toate excursiile. Astăzi, fiind Sâmbăta Sfântului Lazăr, ne-am dus cu totii în mod organizat în satul de la iesirea din Ierusalim, care a preluat numele lui Lazăr, chemându-se pe arăbeste Azaria. Drumul care nu durează mai mult de 15 minute de la biserica românească a fost extrem de pitoresc, pe sosele moderne tăiate între văi si dealuri, unde aleargă nestingherite cămile cu beduini călare, printre Mercedes-uri cu viteze mari, acestea fiind masinile de bază în Israel atât la arabi, cât si la evrei. Din loc în loc tarabe pline cu fructe exotice, sticle cu băuturi răcoritoare si obiecte sfinte de cult crestin, mozaic sau musulman pe care le vând arabi cu fete arse de soare si plictisiti aproape de multimea turistilor, ascultând cu multă piosenie casete cu muzică religioasă orientală, care pe mine mă ameteste si îmi trezeste iarăsi acel DOR ancestral pe care nu îl pot explica si care acum, în fata pietrelor milenare sfinte pe care lângă care trec, mă face să înteleg că sunt ACASĂ.

După îngereasca liturghie în limba greacă din biserica construită chiar pe locul casei lui Lazăr si a surorilor lui, Marta si Maria, a avut loc o superbă procesiune la care au participat toti preotii si maicile din biserică (greci, rusi, români, arabi). Cu steaguri, cu icoane, cu diaconi, cu cădelnite si cu cor de maici care cântau Troparul Învierii am mers pe jos aproape un kilometru până la Mormântul lui Lazăr, unde s-a citit Sfânta Evanghelie si apoi s-a permis tuturor credinciosilor să intre în interiorul Mormântului.
Am fost atât de uluită încât în primele minute nici nu am putut să-mi misc picioarele, căci Mormântul lui Lazăr nu era altceva decât o pesteră cu cotloane înguste care înaintau în jos si prin care trebuia să te strecori uneori pe burtă, pentru ca la final să ajungi într-o încăpere mare aflată la 5-6 metri sub pământ. Mi s-a explicat că de fapt intrarea era odinioară mult mai directă venind din directie opusă, dar din cauza împrejurărilor politice, a Intifadei, "războiul sfânt" cum îl numesc musulmanii, nu se mai poate folosi intrarea aceea.
În interiorul mormântului m-am simtit deodată extrem de usoară si o pace deosebită a căzut asupra mea, dându-mi astfel seama cât de încordată sau poate chiar încrâncenată si revoltată eram în interior, desigur în urma evenimentelor politice pe care le-am trăit din plin si cu toată seriozitatea. Revolutia din România a lăsat urme serioase în adâncul multor persoane. Deodată am înteles că viata nu avea ca scop în sine desfăsurarea ei cât mai plăcută si pe cât mai multi ani. Deodată am stiut că si pe mine mă asteaptă o "Înviere" la care nu am sperat niciodată până la 33 de ani si un sentiment de sigurantă că în curând voi ajunge la Tatăl Ceresc s-a sălăsluit adânc în inima mea.
Am plecat de la Mormântul lui Lazăr cu un sentiment de mare biruintă asupra mortii. Nu mai îmi era frică de ea. Obtinusem acest dar minunat de la Domnul în clipa când am coborât în mormânt, de parcă lăsasem frica acolo si, făcând un schimb, mormântul mi-a dat siguranta si certitudinea Învierii. Pe drumul spre cămin i-am povestit părintelui Argatu trăirea mea si mi-a confirmat, binecuvântându-mă să intru mântuită în Înviere, "pentru că, vezi matale, mi-a spus dânsul, există si o Înviere chinuitoare spre osândă vesnică, asa cum există si Învierea Bucuriei Vesnice alături de Hristos". Drumul la întoarcere a fost mult mai lejer, căci nu ne grăbeam, si părintele Irineu a putut să ne prezinte multe detalii despre Ierusalim si spre surprinderea si bucuria mea, am trecut pe lângă biserica rusă în fata căreia aproape lesinasem acum două zile si mută de uimire am aflat că era mănăstirea Maria-Magdalena din Grădina Ghetsimani. Deci se întâmplase din nou, căci iarăsi recunoscusem un loc pe care de fapt nu-l văzusem niciodată. Hristos Însusi îmi purtase pasii aducându-mă în fata celui mai dureros loc din lume: locul trădării - Grădina Ghetsimani.
Dintr-o dată am înteles că Dumnezeu fusese prezent în viata mea cu tot felul de chemări care tulburaseră la vremea lor mintea si inima mea, încercând astfel să mă scoată din păgânismul în care se afla sufletul meu. Profitând de faptul că părintele Argatu se afla în masină lângă scaunul meu, îi povestesc asa cum îmi vin acum din amintire momentele mai importante din viata mea, cărora abia acum le descopăr un înteles ascuns. Bunăoară, prima zi de filmare din viata mea - la 17 ani - la un film de scurt metraj (de protectia muncii) făcut de Gigi Naghi la Piatra Neamt. Jucam rolul sotiei unui muncitor forestier, care rămâne văduvă din cauză că sotul nu respectase, evident, regulile de protectia muncii. Ca de obicei nu filmam în prima zi când ajungeam la locul stabilit, pentru că mai întâi încingeam un chef mare. Asa procedasem si atunci. Deci după o noapte de băută si zbenguită, în dimineata următoare am fost îmbrăcată din cap până în picioare în negru si am pornit spre cimitir, căci începeam cu secventa de la înmormântare. Ce s-a petrecut cu mine atunci nu mi-am putut explica până azi, dar acum cred că Hristos Însusi mi-a atins inima la vederea crucii înfipte în pământul proaspăt al mormântului, pentru că spre fericirea si uimirea tuturor am început să plâng în hohote. Fiindcă nu mă puteam opri, au tras secventa de mai multe ori, spre bucuria regizorului. Zece ani mai târziu am plâns fără nici un motiv aparent la spectacolul Ralucăi Ianegic, la dansul ei pe Requiem-ul de Mozart. Abia acum însă am aflat că portiunea aceea din Requiem se numeste "Lacrimossa" si este tânguirea Maicii Domnului la picioarele lui Hristos răstignit. Ea mă atrăgea si mă făcea să plâng în acelasi timp. Doi ani mai târziu vedeam filmul politist 39 de trepte cu Robert Powell si, fără să stiu că el jucase deja în Iisus, am plâns o săptămână fără logică. Când părintele Argatu a pronuntat pentru prima oară acum patru ani în fata mea cuvântul Ghetsimani, desi nu stiam ce înseamnă, ceva a tresărit în inima mea si apoi acasă am plâns mult si mi-am dorit nespus să ajung în Ghetsimani.
- "Deci la matale au fost două chemări la fel de puternice - mi-a spus părintele Argatu. Una este cea a sângelui, a neamului evreiesc, care, desi blestemat, prigonit si fără tară, atunci când hotărăste Dumnezeu se întoarce în Tara Sfântă, si altă chemare, care de fapt o completează pe prima sau mai bine zis se foloseste de ea, este cea a lui Hristos, Care a si spus cu gura Lui

sfântă: Sunt chemat mai ales către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Chiar dacă matale nu ai avut Harul botezului crestin, totusi Dumnezeu a lucrat în sensibilitatea sufletului si te-a chemat mereu către o viată curată, înăltătoare. Asa procedează cu toate sufletele, numai că unii sunt orbiti de întunericul păcatelor lor si nu aud si nu văd chemarea lui Dumnezeu."
- "Da, cred că asa s-a întâmplat si cu mine pe parcursul a 35 de ani. Părinte, vă rog, desi sfintia voastră m-ati botezat si de atâtea ori m-ati spovedit, cunoasteti foarte bine viata mea, totusi m-as bucura dacă ati avea timp zilele acestea, până când încep sărbătorile Săptămânii Mari, să cititi din caietele mele cu însemnările momentelor socante din viata mea si apoi, dacă Dumnezeu vă va lumina, să-mi spuneti care credeti că este dorinta lui Dumnezeu cu viata mea."
- "Bine, a zis părintele Argatu, să-mi aduci caietele în chilie."

8 aprilie 1990 - Intrarea în Ierusalim
Cu mic, cu mare - români, rusi, arabi si greci - am participat la liturghia de la biserica din satul Betfage sau Betfaghi, locul de unde Domnul, asezat pe un măgărus, a intrat în Ierusalim. Locul este divin, un parc de mărimea Cismigiului, cu măslini si tot felul de pomi fructiferi exotici. La sfârsitul liturghiei a avut loc o procesiune superbă cu icoana praznicului, purtată de un preot urmat de maici cântând troparele praznicului. Toti aveam ramuri de finic în mână, precum ce-i de acum 2000 de ani care L-au întâmpinat pe Hristos. Din păcate, la câteva zile distantă, aceiasi oameni Îl răstigneau fără pic de remuscare. O fi învătat oare omenirea ceva din istorie si din religie? Oare s-a vindecat lumea asta bezmetică de boala cea mai gravă - răutatea? Judecând după dificultătile vietii din Israel si chiar din România, s-ar spune că, din contră, lupta dintre oameni s-a ascutit.
Procesiunea a străbătut tot muntele Măslinilor si a intrat în cetate prin Poarta Oilor, oprindu-se foarte aproape de intrarea unei case cu biserică în interior, care a fost construită de Sfintii Constantin si Elena, pe locul casei Sfintilor Ioachim si Ana - părintii Maicii Domnului - si unde am reusit să ne închinăm cu totii. Apoi, însotiti de părintele Argatu si de un băiat de la cămin, care este soferul părintelui superior si care cunoaste bine locurile sfinte, am refăcut cu totii tot drumul Crucii numit acum Via Dolorosa. A fost o experientă covârsitoare, sufletul aproape că s-a teleportat în timp si a trăit spaima si durerea simtită de femeile Ierusalimului care plângeau si se tânguiau văzând atâta cruzime. În special în Pretoriul lui Caiafa, sau în închisoarea umedă si rece, se loveau în mine două sentimente ciudate. Pe de o parte trecerea milimetrică pe lângă locul unde a pătimit atât de mult Hristos pentru noi, si celălalt sentiment-paradoxal - că desi din ochi curgeau continuu lacrimi, sufletul meu se bucura si se mângâia, umplându-se de o dragoste imensă plină de sfintenie si înăltătoare până la Tronul ceresc. Drumul a continuat si uimirea noastră a crescut, căci în locul în care Domnul S-a întâlnit cu Simon din Cirene si S-a sprijinit de zid s-a produs o mare minune căci piatra zidului s-a "topit", lăsând în istorie una din mărturiile de necontestat ale trecerii fizice a lui Hristos pe pământ. Până si americanii, care au venit si au controlat piatra cu raze X si carbon 14, au concluzionat că adâncitura în piatră este provocată de un fenomen inexplicabil, deoarece piatra prezintă urme de reactie nucleară. Uluitor! Fantastic! Slăvit să fie Domnul în veci. Amin! Via Dolorosa este astăzi însă plină de magazine - în stânga si în dreapta - care fac comert cu obiecte de cult, cu obiecte de artă crestină, pe care turistii le cumpără ca amintiri din locurile sfinte. Magazinele sunt întesate cu icoane, cruci, mir, tămâie si multe, multe altele, chiar si cu coroane de spini, simbolizând coroana de spini purtată de Hristos. Se pare că a avut dreptate părintele Petre David când mi-a spus că totul este întesat de turism. Dar, dacă nu ar exista cerere, desigur că nu ar fi nici ofertă.
Cu totul sunt 14 opriri pe Drumul Crucii si drumul este destul de lung, cu foarte multe scări ce urcă abrupt, asa că am ajuns la Sfântul Mormânt obositi si răvăsiti în special din cauza căldurii (30° C în aprilie), închipuindu-ne cum ar fi fost drumul si cu o cruce în spate cântărind 90 de kilograme, biciuit, scuipat, bătut. După ce ne-am închinat la toate locurile sfinte din Sfântul Mormânt, ne-am întors la căminul românesc. Pe drum i-am spus părintelui că am fost atât de impresionată de cele văzute încât două zile vreau să stau în casă si să le astern pe hârtie. Am primit binecuvântarea si am rămas acasă.

11 aprilie
Astăzi am participat la slujba Sfântului Maslu Mare în cadrul căruia s-a sfintit la Patriarhia Ierusalimului Mirul cel Mare. Au participat toti episcopii Patriarhiei si patriarhul Diodor al Ierusalimului. A fost superb. Au grecii niste cântări bisericesti care te înaltă la ceruri, cu toate că nu înteleg nimic din text. Seara am participat la Denie la biserica românească. Si aici a fost

divin. Simt cum mă înalt, cum cresc cu fiecare sărbătoare, cu fiecare slujbă aici, în Tara lui Dumnezeu.

12 aprilie

Doamne, Îti multumesc pentru tot! Sunt atât de neîncăpătoare si de mici cuvintele pentru a multumi Domnului pentru cât de multe daruri am căpătat în ultima perioadă. Ziua de astăzi a fost un mare dar. Am fost foarte impresionată de ceea ce am văzut astăzi în fata Sfântului Mormânt, unde a avut loc momentul cel mai frumos înaintea Cinei celei de Taină, adică "spălarea picioarelor ucenicilor". Este momentul suprem de dragoste a lui Dumnezeu către om, dragoste pe care a lăsat-o ca poruncă către omenire, spunând: Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiti unii pe altii asa cum v-am iubit Eu, căci nu este jertfă mai mare ca cineva să-si dea viata pentru prietenii săi.

Oh, Doamne ne-a impresionat foarte mult momentul în care patriarhul Diodor s-a plecat spălând picioarele celor 12 episcopi (închipuindu-i pe apostoli cu Mântuitorul). Dar oare câti vom pune în aplicare mesajul de iubire transmis în Biserică de Hristos în cei aproape 2000 de ani? Ajută-mă, Doamne, să nu mai urăsc si să nu mai dispretuiesc pe nimeni niciodată, dar mai ajută-mă să pot răspândi oamenilor din viata mea o frântură din iubirea divină lăsată de Tine în lume.

Biserica română - Ierusalim - ora 24:00

Sunt epuizată la maxim, dar FERICITĂ. Acum o jumătate de oră s-a terminat Denia celor 12 Evanghelii, una dintre cele mai frumoase si înăltătoare slujbe din lume. La momentul scoaterii Sfintei Cruci din Sfântul Altar, cruce care era purtată de părintele pe umeri, prefigurând pe Hristos, am crezut că voi lesina. Ca să nu mă dezechilibrez, căci era multă lume, am început să cânt, dar m-am înecat de plâns, asa că am plâns până la sfârsitul slujbei. Sunt stoarsă ca o lămâie, dar extraordinar de fericită.

13 aprilie - Sfântul Mormânt - ora 23:00

Mă aflu de aproape 12 ore în biserica Sfântului Mormânt unde voi mai petrece următoarele 12 ore, căci suntem adunati grămezi care cum poate, români, rusi, greci, asteptând în priveghere si rugăciuni ziua de mâine când vom vedea minunea Sfintei Lumini. Si astăzi a fost o zi plină de fantastice trăiri: dimineata am plecat pe jos cu tot soborul de la biserica românească până la Pretoriu pe Via Dolorosa, unde, după slujba Ceasurilor Împărătesti, a venit patriarhul Diodor care a luat Crucea mare de lemn din Sfântul Altar si a pornit pe urmele Mântuitorului, însotit de câteva sute de credinciosi care ne înghesuiam să atingem si noi Sfânta Cruce. Desigur că prezenta politiei evreiesti în viata cotidiană a străzii nu m-a surprins, având în vedere evenimentele politice prin care trece Tara Sfântă. Asa că ieri, când la spălarea picioarelor erau în jurul podiumului unde avea loc evenimentul cel putin 25 de politisti înarmati si toate portile controlate si supravegheate, nu am fost surprinsă. Totusi, astăzi când i-am văzut că se prind de mâini si formează un cordon în jurul patriarhului ce purta Crucea, asa încât nu puteam atinge nici Crucea, nici pe patriarh, m-am cam smintit. Ce caută ei la o sărbătoare religioasă crestină? "Asa e aici", mi s-a spus. Totul este supravegheat de ei, chiar si la Sfânta Lumină, chiar si când dorm, ei trebuie să fie atenti si să vegheze ca oamenii să nu le tulbure tara. Patriarhul si-a continuat drumul si, la fiecare oprire sau cădere a lui Hristos, marcată cu o biserică aflată în interiorul clădirilor, se oprea făcând o mică rugăciune, cerând ajutor pentru omenire. Toată procesiunea a durat aproape o oră, asa încât la douăsprezece fix Crucea era depusă în Sfântul Altar al Golgotei. Clopotele începură să bată în tot Ierusalimul din zece în zece minute până la ora Vecerniei când s-a cântat Prohodul, care închipuie punerea în mormânt a lui Hristos. Nicăieri în lume nu cred că există o astfel de atmosferă ca cea din Vinerea Mare în Ierusalim. Este un amestec de durere sfâsietoare cu o bucurie imensă, de uimire si mirare în fata locurilor sfinte si a evenimentelor petrecute acolo, dar si fată de poporul lui Israel care rămâne în continuare nesimtitor, rece, nepăsător, neîntelegând si nebănuind ce comoară de pret ascunde tara lor. Totusi multumim lui Dumnezeu că li se permite milioanelor de vizitatori crestini să se închine, să viziteze si chiar să locuiască o perioadă mai scurtă sau mai lungă în Israel.

- "Bucură-te, matale, mi-a zis părintele Argatu, căci va veni si ziua în care evreii se vor întoarce spre Hristos, o dată cu revenirea Sfântului Ilie si a lui Enoh pe pământ."

- "Da, părinte, i-am zis, stiu despre asta, căci am auzit si la radio niste oameni de stiintă care au confirmat că Sfântul Ilie a zburat la cer cu trupul. El nu a murit, au spus aceia, dar a fost răpit într-un fel de aparat de zbor, care spun ei că e un fel de OZN".

"Daaa! OZN în capul lor - a spus părintele. Este asa cum scrie acolo: un car de foc despre care noi nu stim mai mult, dar pe care Sfântul Elisei, ucenicul Sfântului Ilie l-a văzut si a povestit

despre aceasta. Uite cum este: la vremea hotărâtă de Dumnezeu, Sfântul Ilie si cu Enoh (care a fost si el răpit la cer) vor reveni pe pământ ca niste oameni sfinti si vor propovădui adevărul despre Hristos neamului iudeu, care după cum vedeti nu crede în El nici în ziua de astăzi. Dar atunci, din marea milă a lui Dumnezeu, ochii si inimile lor se vor deschide si foarte multi se vor boteza."
Când părintele a pronuntat aceste cuvinte mi-am adus aminte de primele zile de după botez, acum patru ani, când părintele mi-a vorbit prima dată despre Ghetsimani si despre dorinta dânsului de a rămâne în Tara Sfântă pentru a fi martor si poate chiar activ la botezarea evreilor, avându-mă pe mine ca exemplu. I-am reamintit aceasta si din nou m-a binecuvântat să putem ajunge acele minunate zile, dar să avem si tărie în credintă, căci urmarea o stim cu totii: antihristul îi va omorî pe Sfântul Ilie si pe Enoh cu toti cei dimpreună cu ei.
- "Ei, si? a răspuns părintele Argatu. Vei deveni mucenică pentru Hristos, ceea ce este cel mai frumos dar pe care omul poate să-l facă Domnului."
La ora 21:00 a început Prohodul în Sfântul Mormânt, făcut de episcopii greci. Pe noi, credinciosii, politia evreiască ne-a pus în niste tarcuri construite ad-hoc din garduri de fier, pentru a ne feri, spun ei, de actiunile primitive ale arabilor. Am stat toată noaptea întinsi pe pătură în rugăciune, implorând iertare pentru toate păcatele făcute de mine si părintii mei. Asa cum descrie părintele Ioanichie Bălan în cartea Pelerinaj la locurile sfinte, am putut vedea si noi în dimineata de sâmbătă înaintea Pastilor, gruparea de arabi-crestini ce păstrează o traditie de 2000 de ani. Se spune că ei se trag din neamul păstorilor din Bethleem, adică a primilor oameni muritori care L-au văzut pe Mântuitorul născut în pestera sfântă. Din tată în fiu se păstrează arborele genealogic al celor ce vin la Sfântul Mormânt pentru a cere pace de la Dumnezeu, având ca răspuns minunea Sfintei Lumini. Traditia spune că, dacă acesti tineri nu vin sau întârzie, Sfânta Lumină întârzie si ea.

14 aprilie - ora 15:00
Oh, Doamne, cât de necredinciosi suntem! Chiar si atunci când afirmăm în fata altor neamuri că suntem crestini si că detinem Adevărul Absolut, suntem de fapt mincinosi si goi pe dinăuntru. Căci dacă am detine Adevărul în interiorul sufletului, nu am mai avea nevoie de această dovadă strivitoare a Sfintei Lumini. Da, pot să spun că este cea mai strivitoare dovadă si pot să afirm cu tărie că vederea Sfintei Lumini a însemnat si pentru mine păcătoasa si necredincioasa tot atât de mult cât a fost si momentul botezului. L-AM VĂZUT PE DOMNUL! DA, L-AM VĂZUT SI L-AM SIMTIT!
O jumătate de oră înainte de venirea Sfintei Lumini am simtit niste furnicături în tot corpul si mii de ace păreau că îmi înteapă corpul, capul, limba si cerul gurii. Toată fiinta mea era zgâltâită. Este drept că politistii ne-au împins si ne-au bruscat ca să ne încercuiască si să nu iesim în fata Sfântului Mormânt unde trebuia să se desfăsoare dansul arabilor din Bethleem. Ei au rămas la stadiul acesta de întelegere a relatiei cu Dumnezeu. Asa cum regele David a dansat si a cântat de fericire în fata lui Dumnezeu si a oamenilor când a fost gata Templul si i s-a considerat aceasta ca rugăciune de multumire, spune părintele Argatu că si astăzi acestor copii curati (15-18 ani) li se consideră rugăciune această formă primitivă care aduce mai mult a circ, dar care este făcută din inimă curată. E drept că ei s-au urcat unii în spatele celorlalti până la ultimul de sus, agitând un mănunchi de 33 de lumânări au strigat si au cântat bătând din tobe si spunând: "Vino, Hristoase, adu-ne Lumina, noi suntem Copii Tăi, nu ne părăsi. Iată a sosit ora, toti să strigăm: vino, vino, Hristoase, Tu esti Dumnezeul nostru!"
La un moment dat s-au auzit niste strigăte puternice si fluierături. De unde mă aflam cu grupul nostru nu puteam vedea bine ce se întâmplă căci era o mare de oameni în fata noastă, dar am aflat ulterior că grupul de arabi a strigat printre altele: "Politia să iasă afară, căci ei sunt evrei care nu cred în Hristos". Noi credem si vrem ca ei să iasă afară. Până la urmă s-au potolit, evident, constrânsi de politie. Apoi a venit rândul preotilor cu steaguri, icoane si cântări să ocolească Sfântul Mormânt, în timp ce patriarhul se dezbrăca de vesminte si în văzul tuturor era controlat de politia evreiască si arăbească. Apoi aceia au controlat si Sfântul Mormânt, verificând să nu aibă o sursă de lumină. Patriarhul a intrat singur în Sfântul Mormânt si s-au închis usile pecetluindu-se cu un sigiliu mare de ceară. Aceasta s-a petrecut în jurul orelor 12:30 - 13:30 în ziua de sâmbătă 14 aprilie 1990. În jurul orelor 13:30-13:45 au început să cadă din cupola mare a Sfântului Mormânt un fel de aripi de Lumină alb-albăstrui, însotite de "un fel de fum si de un fel de fulgere". Nu spun fum sau fulgere pentru că ele erau doar un fel de fulgere, semănând dar nefiind identice. În jur, lumea era cuprinsă de o bucurie uriasă, de o exaltare fără margini care nu mai tine cont de conveniente.
Da! Prezenta fizică a lui Dumnezeu, aceasta ne lipseste! Vedeam în jurul meu oameni de toate

vârstele, conditiile intelectuale si nationalitătile manifestându-se la fel. Cu ochii dilatati de uimire, cu fata scăldată în lacrimi, cu strigăte uneori curmate de MAREA BUCURIE A REVELATIEI unei infime părticele din lumina dumnezeiască - chiar dacă dura doar câteva minute,. Dacă aceste câteva minute sunt atât de dulci si de uluitoare, cum poate fi oare Vesnicia alături de El, cum poate fi viata fizică (înnoită prin Înviere) scăldată în Lumină?! Forma în care am văzut eu personal această Lumină cred că are o explicatie aparte, pentru că după ce fulgerele si aripile de lumină s-au potolit, căutând să văd dacă, conform traditiei s-au aprins singure candelele din Sfântului Mormânt, am avut o revelatie ciudată. Am văzut conturul unui prunc înfăsat în scutece, contur format din stelute de lumină semănând cu cele de la artificii. Acest prunc din stelute cobora din cupola mare venind vertical direct spre candelele din fata Sfântului Mormânt si, spre uimirea mea, stelutele se topeau în candelă sfârâind si aprinzând încet, încet fitilul candelei mari centrale. Nu m-am putut abtine si am început să strig si eu cu ceilalti "Slavă Tie, Doamne, Slavă Tie!". Lacrimile îmi siroiau singure, dar erau de bucurie, si o stare de Fericire Totală a pus stăpânire pe toată fiinta mea, în special în clipa când a ajuns în dreptul meu grupul ce purta flacăra cu care mi-am aprins mănunchiul de 33 de lumânări pe care îl cumpărasem.
În acel moment, toată oboseala, toată tensiunea psihică si fizică, toate durerile si mai ales căldura care mă cuprinsese au dispărut brusc, făcând locul unei Bucurii Sfinte si a unui suflu ca o Boare Sfântă, răcoroasă. Paradoxal, această răcoare mă cuprindea tocmai la atingerea flăcării ce provenea de la cele 33 de lumânări. Uimirea cuprindea pe toată lumea pe măsură ce observam că flacăra nu arde pielea sau materia pe care o atinge. Tineam mâna deasupra, o puneam chiar în interiorul flăcării, pe fată, pe haine si NU ARDEA. Da, aceasta este cea mai mare minune existentă pe fata pământului si ne este dată spre mărturie, spre întoarcere, spre supunere, dar mai ales spre iertare si iubire de aproapele.
Pe drumul de întoarcere spre căminul românesc am comentat cu ceilalti si am aflat că fiecare a avut parte de o altfel de vedere a Sfintei Lumini: ca un fulger, ca o minge de foc, ca un val de mare, ca mii de licurici sau artificii (asa cum am văzut si eu), dar nimeni nu a văzut un prunc. Atunci părintele mi-a explicat că Dumnezeu vrea să-mi spună mie că si pe cei începători în ale credintei îi primeste si mi-a reamintit că Hristos a spus: Până când nu veti fi ca pruncii acestia, nu veti vedea Împărătia Cerurilor, referindu-se desigur la curătia sufletească si trupească a pruncilor.

15 aprilie 1990 - Hristos a înviat!
Da! A ÎNVIAT! Ciudat că a trebuit să ajung aici în Tara lui Dumnezeu, să văd cu ochii mei Lumina Sfântă si locurile sfinte si abia acum să pot spune că sunt cu adevărat crestină sau mai bine că am constientizat până în cea mai adâncă cută a fiintei mele faptul că Hristos a fost, este si va fi Mesia cel Mântuitor, Fiul Tatălui din Sfânta Treime. Adevăr greu de înteles pentru o familie de evrei, din care eu sunt abia a doua generatie de botezati, prima fiind tata, care nu prea a înteles ADEVĂRUL. A urmat o noapte superbă cu slujba de Înviere la biserica română, unde a participat si părintele Argatu, si am avut marea fericire să mă împărtăsesc din mâna dânsului aici, în Ierusalim. Dimineata, la ora 04:00, după slujbă, ne-am strâns cu totii în chilie la părintele unde am încins o masă pe cinste, cu pască, ouă rosii, miel la cuptor si multe bunătăti, mai ales multe fructe si legume orientale. La masă am hotărât ca peste două zile să mergem în excursie, făcând înconjurul Israelului, să vedem Ierihonul, Marea Moartă, Muntele Ispitirii, Hozeva, Galileea, Taborul. Sunt atâtea locuri superbe, încât nu stiu dacă le vom putea termina la timp, căci părintele trebuie să plece peste o săptămână.

16 aprilie
După liturghia de a doua zi de Pasti, ne-am strâns cu totii din nou în chilie la părintele, unde am mâncat si apoi l-am întrebat dacă vrea să citească din însemnările mele si apoi să le comentăm. Părintele a fost de acord si în timp ce eu îi pregăteam un suc din minunatele fructe exotice de aici, dânsul s-a asezat comod în fotoliu si a început să citească.

File de jurnal

30-31 august 1981 - 12:00 noaptea

Am ezitat mult până când totusi am hotărât să trec pe hârtie strania, fantastica, cumplita experientă prin care am trecut azi-noapte. Sunt convinsă că va însemna Ceva în viata mea. A fost o seară de vară (n-as spune anostă, dar obisnuită) cu o pălăvrăgeală muierească cu Yana si Marina, la Marina acasă, în Vasile Lascăr. Ca de obicei pălăvrăgeala a continuat si la plecare, asa că am hotărât să mergem o statie pe jos până la Piata Galati. În jurul fatidicei ore 12:00 noaptea, ne-am despărtit, Yana luând tramvaiul...

ATUNCI A ÎNCEPUT TOTUL.

Brusc am avut groaznicul sentiment al unei Singurătăti Absolute si a unei alunecări clisoase, vâscoase, care îmi dădea o ciudată senzatie de mers pe loc. Pe măsură ce alunecam înspre Rosetti sentimentul Singurătătii Absolute se adâncea si noaptea devenea tot mai neagră. Sentimentul unei Frici Ancestrale pusese stăpânire pe toată fiinta mea. Nu era o frică obisnuită de crimă, viol sau furt, ci o frică care îngheată sângele în vene. A mai fost si cumplitul sentiment al inutilitătii semafoarelor si al luminilor de la ferestre, accentuat de ideea că nimeni nu mai locuieste în tot Bucurestiul, ba poate si mai rău - în toată lumea. Avansam în materia vâscoasă în timp ce starea de frică crestea si mă apropiam de statia Vasile Lascăr, loc în care de sute de ori mă întâlnisem cu Dinu, si cu toate că nu mă mai gândisem la el de foarte mult timp (este un an si jumătate de când a murit) totusi frica aproape mă înnebunise. Când am ajuns înapoi în statia Vasile Lascăr, materia vâscoasă părea că a acoperit tot pământul. Eram pe trotuar în dreptul stâlpului indicator al statiei, când, la 20 de metri de mine, din întuneric (strada fiind foarte prost luminată de un bec aflat la 50 de metri distantă) am auzit niste pasi. Din primele două-trei secunde am stiut că este el... da, el trebuie să fie, Dinu - "Crucisătorul Potemkin" -, căci de la step avea o deformatie a mersului cu un anumit ritm si o înaintare a umărului drept ce-l făcea să-si deschidă calea pe oriunde mergea - de unde si porecla. Si după trei secunde a apărut... Dinu. Da, cu riscul de a fi considerată nebună, voi sustine cu toată fiinta mea: el era! Asemănarea era izbitoare: statura, îmbrăcămintea, calvitia, ochelarii... Până si ciudătenia purtării în permanentă a unei serviete si a unei banale pungi de plastic tinută cu mânerele puse brătară pe mâna cu care tinea servieta... Totul corespundea! Pe măsură ce înainta, uimirea devenea stupefactie, iar vâscozitatea se accentuase atât de mult, încât mi-am privit picioarele să văd dacă se miscă, căci senzatia era că stau pe loc. A urmat însă un soc mult mai mare; mi-am dat seama imediat că nu am ochelarii pe nas si că voi fi acuzată în povestirile mele că sunt mioapă si că evident totul mi s-a părut.

Acestea erau rationamente făcute pe fractiuni de secundă, efectuate cu o jumătate de creier, pentru că am avut clara senzatie că cealaltă jumătate pe verticală stânga mi-a fost golită, absorbită cu un vacuum. Asa că mi-am spus: trebuie să scot ochelarii sparti din geanta ce o aveam pe umăr si asa printr-o lentilă bună să privesc mai în detaliu "aparitia". Obisnuiesc să merg cu mâna dreaptă sprijinită pe geantă, asa că voiam s-o folosesc ca să-mi deschid geanta si să scot ochelarii, dar mâna nu se misca... Ei, ce-i asta? De ce nu mi se miscă mâna, doar e mâna mea si eu îi dictez din creier ce să facă, asa că miscă-te mână! Ei, vointa îmi apartine si eu zic acum miscă-te mână! Dar mâna rămase întepenită!!! Între timp, Dinu ajunse în dreptul meu si, cum trotuarul este foarte îngust, distanta între noi nu a fost decât de 10 cm. Am simtit pe loc un foc, o fierbinteală puternică pornind de la picioare spre mână, pe partea stângă pe unde trecea el. Tot în fractiuni de secundă am gândit că fac probabil un infarct din cauza socului, dar pe loc am realizat că fierbinteala vine din stânga si deci nu este infarct. Apoi el a trecut în spatele meu si tot spatele mi-a fost acoperit de aceeasi fierbinteală de parcă zeci de reflectoare de sute de wati mă ardeau. Fierbinteala de pe stânga trecuse. Nu am rezistat si m-am uitat în spate, întorcând putin capul, desi din literatura de specialitate pe care am citit-o despre întâlniri de genul acesta se pare că nu este bine să te uiti înapoi. Asemănarea era uluitoare si din spate. De fapt era el! Sunt convinsă. A dat imediat coltul, luând-o spre blocul unde ne întâlneam mereu la mătusa lui. Este un an de când a murit si ea. În secunda când a dat coltul, am simtit o mare usurare, eliberându-mă din materia vâscoasă si instinctiv picioarele mi-au luat-o la sănătoasa într-o fugă strategică pe mijlocul străzii de parcă acolo nu mi se putea întâmpla nimic. Am alergat asa aproape o statie până în dreptul liceului Spiru Haret, când am urcat pe trotuar si m-am oprit... Un nou soc mi-a zdruncinat toată fiinta: în fată, la jumătatea unui stâlp de pe marginea trotuarului, pe o cutie de gunoi aflată pe stâlp ardea "ceva" cu niste flăcări mari de 30 cm. M-am apropiat si am rămas siderată în fata imaginii, gândind de data

aceasta cu întreg creierul meu că totul începe să semene a film de Ingmar Bergman. Si chiar am avut puterea să schitez un zâmbet, care mi-a înghetat pe loc, căci din interiorul flăcărilor unde nu se vedea ce arde a început să sfârâie "ceva" - asa cum fac artificiile pentru pomul de Crăciun - si s-a răspândit un miros de tămâie. Atunci am experimentat ce înseamnă a se ridica părul în cap. Exact în crestetul capului parcă mă trăsese cineva tare de un smoc de păr. Un fior rece mi-a trecut prin tot corpul si cumplite gânduri m-au încoltit: întâi că pasămite poate visez si sunt în pat, drept pentru care m-am ciupit si bineînteles durerea a infirmat gândul, si apoi groaznica idee că am înnebunit si că am halucinatii. Chiar în clipa aceea un bărbat trecea perpendicular, ducându-se spre Batistei, si am gândit să-l întreb dacă vede ce văd eu (adică focul ce continuă să ardă puternic).
Am deschid gura, dar nu am putut să articulez nici un sunet si nici să fac vreo miscare sau să mă îndrept spre el. Încercările mele au tinut câtă vreme acela era în orizontul meu (făcându-mi acelasi repros către vointa care nu mă asculta). Căutând un răspuns la toate acestea, mi-am îndreptat privirea spre statia Vasile Lascăr, unde cu 15-20 de minute avusese loc "întâlnirea". Stupoare! Stâlpul cu indicatorul statiei care avea si el un cos de gunoi mai jos, ardea cu flăcări identice cu cele lângă care eram. De data aceasta frica a atins apogeul si am luat-o într-o goană spre casă. Cred că am făcut trei minute. Când am ajuns în fata blocului, Fotakis iesea din bloc cu câinele si, desi era destul de întuneric, am văzut figura lui perplexă când m-a întrebat ce am, de ce sunt asa de palidă? I-am răspuns: "Lasă-mă, că m-am întâlnit cu o stafie!". Am intrat în casă ca o vijelie. Mama dormea în camera ei. M-am dus în camera mea, m-am aruncat în pat, am tras cearceaful peste cap si, strângând ochii, mi-am repetat: "Nu s-a întâmplat nimic, trebuie să dorm". Am repetat asa până când chiar am adormit. Era 01:30 noaptea. Azi dimineată m-a trezit la ora 10:00, mama era plecată, asa că mi-am făcut o salată de rosii cu ouă si brânză, am ascultat o casetă cu muzică italiană si... brusc în jurul orei 12:00 mi-am amintit TOTUL si m-am speriat. În primul rând nu am înteles cum am reusit să mă autosugestionez atât de bine încât nu mi-am adus aminte până acum. Am plecat imediat în recunoastere si, ÎNTR-ADEVĂR, când am ajuns la liceul Spiru Haret, stâlpul avea urme de fum si arsuri până la un metru deasupra si la statia Vasile Lascăr la fel. M-am dus direct la Yana, căreia i-am povestit cu lux de amănunte si am concluzionat că a fost o întâlnire DE DINCOLO si că prietenia noastră a fost programată. Apoi am comentat asupra existentei spiritului dincolo de viata aceasta, trecând prin moarte.

2 septembrie
Seara trecută am fost la Petruta si i-am povestit si ei fantastica întâlnire. Mi-a confirmat că acela a fost cu adevărat Dinu si că vrea să-mi spună ceva. M-a întrebat dacă vreau să facem spiritism - căci ea stie cum, ceva cu o cheie si o carte. Ea spune că dacă Dinu are ceva de spus va veni imediat. Nu i-am dat nici un răspuns pentru că încă nu cred că persoana lui Dinu ar putea din starea nedefinită în care este acum să poată manevra cartea care este o materie.

4 septembrie
Am vorbit cu Petruta la telefon si am stabilit să mă duc săptămâna viitoare la ea, să facem prima sedintă de spiritism, încercând să iau contact cu Dinu.

9 septembrie
A trebuit să amân întâlnirea cu Petruta pentru că mâine plec la Galati cu Gigi Naghi pentru 10 zile, o filmare scurtă. Oricum cred că scot vreo mie de lei. La teatru nu e încă nici o miscare, probabil după 1 octombrie reluăm Căruta cu paiate.

14 septembrie - Galati
O zi superbă de vară târzie. M-am plimbat prin parc, apoi pe faleză si am descoperit un zidulet care mă ferea de niscaiva ochi nesătiosi, asa că m-am dezbrăcat complet, mi-am pus lucrurile pe nisip, si... tocmai mă desfătam ametită de razele soarelui acestei toamne de aur, când de sus de pe zidulet s-a ivit capul unui militian care a strigat la mine brutal "Îmbrăcati-vă imediat". Si, în timp ce-mi încheiam fusta, a coborât la mine si m-a legitimat. Noroc că aveam legitimatia de la Teatrul National si i-am spus că sunt cu Gigi Naghi si asa m-a lăsat în pace, dar plajă nu am mai făcut. Nu stiu cum îi nimeresc eu pe unde mă duc!?
Ce toamnă dulce si ce stare romantică îmi creează plimbarea zilnică pe faleza Galatiului. Ciudat, îmi revine în amintire sau din ancestral o imagine idilică a unui apus de soare superb în fata unei mici cascade si umărul ocrotitor al unui bărbat înalt, frumos cu ochi ce bat în albastru

si o fată încadrată de o barbă arămie. Un aspect de viking venit să mă ocrotească în sfârsit. Ciudata imagine se repetă de câtiva ani si apare instantaneu ca pe un ecran de film în momentele mele de fericire relativă, în special în natură.

24 septembrie
Mâine ne întoarcem în Bucuresti. În toate deplasările mele, atât cu teatrul, cât mai ales la filmări, oricât ar fi de obositoare sau plictisitoare, reusesc să mă desprind de ceea ce reprezint eu ca fiintă pe pământ si de evenimentele din viata mea din Bucuresti. Asa că în ultima perioadă nu prea m-am gândit la întâlnirea misterioasă.

25 septembrie
Exact cum am prezis: avem primul spectacol cu Căruta cu paiate la 1 octombrie, asa că de astăzi am început repetitiile si s-a anuntat după 1 octombrie începerea repetitiilor pentru Ifigenia.

1 octombrie
În după-amiaza asta de toamnă superbă m-am îmbrăcat trăznet si m-am dus la Ambasador, unde, ca de obicei, ne-am întâlnit toată echipa de filmare la masa festivă de la sfârsitul filmărilor. Era si Radu G. cu noi la masă si am avut o mare bucurie căci la o masă alăturată era toata trupa Nottara-ului în frunte cu R. I-am povestit lui Radu că un destin ciudat mă învârte în jurul lui R. Între 12 si 15 ani am fost îndrăgostită de el, dar asa cum am fost si de Alain Delon sau de Roger Moore, gândindu-mă la ei ca la niste idoli. Totusi, când am ajuns să fac teatru la Casa de Cultură de pe Mosilor si l-am cunoscut pe Dinu, am aflat de la el că mama lui R. l-a rugat în calitate de regizor să-l pregătească putin pe fiul ei care, după ce făcuse Facultatea de Istorie, a înteles că vrea să fie actor. Dinu l-a ascultat si i-a spus că va intra. Stranie coincidentă ca tocmai acum să-l văd pe R., ca si cum Dinu "DE DINCOLO" îmi face un dar. Si mai ciudat mi s-a părut că R. a fost parcă atras de privirea mea si, fiindcă nu mă putea vedea bine, se legăna cu scaunul, întorcându-se fătis către mine. Radu mi-a promis că-mi aranjează o întâlnire.

15 octombrie
Ieri am fost din nou toată gasca la Ambasador si erau si ei - Nottara-ul. Au fost aceleasi schimburi de priviri, printre mese, dar Radu mi-a spus că a vorbit cu el si că acum e putin prins căci la sfârsitul săptămânii are premieră cu Karamazov.
Probabil că i-am atras atentia, căci râdeam foarte tare. Radu mi-a povestit că zăpăcitul de Motu Pittis l-a legat de un scaun pe Iosif Sava si i-a pus căstile pe urechi, punându-i apoi un LP Led Zeppelin si unul cu Pink Floyd, cu sonorul dat la maxim. Totul din cauză că Sava nu vrea să recunoască că si aceasta este muzică bună, ba, mai mult, spune că aceste formatii si altele ca ele produc zgomote nu muzică. Ha!Ha! Bine i-a făcut! Să se învete minte. Se pare că Motu a ajuns la capătul răbdării, căci de câtiva ani încearcă să-l convingă pe Sava că toti membrii marilor formatii au făcut scoli înalte de muzică. Queen, de exemplu, care a compus si o operă rock, si chiar Jesus Christ Superstar, care este una din cele mai bune opere rock din lume.

20 octombrie
Revelatie totală! Am fost în seara aceasta la premiera Nottara-ului cu piesa Karamazov pusă în scenă de Dan Micu. Exceptional! Am intrat fără probleme cu legitimatia de la Teatrul National si am găsit loc în rândul întâi. Cred că cizmele mele aurii i-au atras atentia. Probabil că străluceau, pentru că R. s-a uitat insistent la mine. Joacă superb în piesa asta si i se potriveste rolul mănusă. De fapt toată distributia este perfectă si au reusit extraordinar să redea atmosfera dostoievskiană, cu tot românismul din ei.

21 octombrie
Ca de obicei la premiere au fost două spectacole unul după altul si în seara aceasta am avut noroc tot de un loc în rândul întâi. Parcă mă astepta pe mine. M-a văzut si de data aceasta.

23 octombrie
Azi, am intrat în teatru la ora zece dimineata si am mai iesit la ora zece seara (O tempora, o mori!). Dulci amintiri ale începutului meu la TNB cu Danton, Cyrano. '74, '75, 76, când aveam câte nouă-zece spectacole pe lună. Nu au trecut decât 4-5 ani si parcă nu mai avem elanul de atunci. Astăzi ne cuprinsese pe toti nostalgia si în pauzele de la repetitia cu Ifigenia cât si seara

la spectacolul Căruta cu paiate ne-am strâns pe lângă Traian Zecheru si, împreună cu Damian Crâsmaru, ne aminteam ce nebunii făcea Traian la Cyrano, când, în actul II, trebuiau să mănânce la cofetărie niste pateuri cu brânză. Trăznitul de Traian sedea aproape o oră înainte de spectacol si desfăcea pateurile, scotea brânza si le umplea cu mustar iute. Ei erau obligati să muste cu poftă si să înfulece trei-patru pateuri. Ha! Ha! Dar era imposibil, căci îi ardea. Apoi ei îl alergau prin culise ca să-i vâre si lui un pateu iute pe gât. Tot la Cyrano, în actul IV, Violeta Andrei venea cu un cos de mâncare pentru băietii de pe baricade.
Cosul era plin cu bunătăti: ouă, salam, brânză, pâine. Desi fusese controlat în culise, bineînteles că în clipa când intrau în scenă constatau că nu mai există în cos decât pâine si atunci îsi îndreptau privirea în culise unde Traian le făcea bezele muscând cu poftă dintr-un salam si o bucată de brânză.
La repetitie, azi dimineată, nu stiu ce m-a apucat si le-am povestit fetelor "întâlnirea misterioasă".
Eroare! Nu m-au crezut. Adică vreau să spun că nu au crezut că era el - duh în trup, ci au spus tot felul de bazaconii. De pildă, cum că ar fi unul care seamănă, iar focurile (pure coincidente) ar fi gunoaie igienizate de oamenii de la curătenia orasului.Dar cu miros de tămâie?!?
În fine, nu au stiut ce să-mi răspundă, asa că am încheiat discutia.

25 octombrie
Ieri am stat trei ore la coadă la Cinematecă si mi-am făcut abonamentul pentru stagiunea 1982. Vor fi filme foarte bune. La coadă m-am întâlnit cu Ovidiu si i-am spus că am fost la Karamazov de două ori si că am hotărât să merg stagiunea aceasta la toate reprezentatiile lor. A râs si a zis că sunt nebună si că o să-i spună lui R., că doar sunt prieteni.

1 noiembrie
S-a întâmplat din nou! Nu-mi vine să cred! Sunt si speriată si incitată. Ieri am fost la Petruta si am stat la ea, vorbind evident despre întâlnirea cu Dinu. Din cauza ploii am plecat de la ea în jurul orei 12:00 noaptea, luând autobuzul 31. M-am urcat prin spate. Masina nu era plină, doar câtiva oameni pe platforma de lângă usă, restul stăteau pe scaune si doar doi-trei oameni pe culoar. Am văzut că unul din cele 4 locuri ale băncilor duble era liber. Când să mă asez, am observat că era o baltă mare de apă pe scaun. Neavând cu ce să sterg am rămas în picioare. Mi-am întors privirea către platformă si... atunci l-am văzut! Era el, Dinu! Doamne, nu-mi vine să cred! A apărut dintr-o dată ca si cum a intrat printr-un colt al masinii, si-a făcut loc printre oameni si a venit spre mine. Asemănarea era uluitoare. Trenciul, pălăria, fularul, servieta si sacosa de plastic nelipsite. De data aceasta nu avea ochelari si părea cu 10 ani mai tânăr. Între timp, scaunul din spatele celui plin de apă s-a eliberat si m-am asezat, căci mi s-a făcut brusc rău. Dar sperietura abia urma, căci el a venit în fata mea si... s-a asezat fără nici o jenă pe scaunul plin de apă, apoi s-a întors si s-a uitat fix în ochii mei. Ah! Ochii nu se modifică! Expresia ochilor este oglinda sufletului. Ochii erau atât de vii si de sfredelitori. Era el! Mi s-a făcut cumplit de frică. M-am sculat brusc si m-am dus pe platformă cu gândul să cobor la prima statie. Inima dădea să-mi iasă din piept. Bine că aveam extraveral si distonocalm. Am luat câte una din fiecare. Totusi, masina nu se oprea si îmi era din ce în ce mai frică. În sfârsit am ajuns la Universitate si am coborât. El a rămas în masină pe scaunul plin de apă. Am ajuns acasă si am avut aceeasi reactie ca la prima întâlnire. Mi-am dictat în gând, stând în pat: nu am nimic, sunt linistită, trebuie să dorm... Si am adormit. Astăzi m-am hotărât să fac în sfârsit prima sedintă de spiritism. Se pare că Dinu vrea să-mi spună ceva.

15 noiembrie - ZIUA ADEVĂRULUI!
Da, am fost la Petruta. Da, am făcut spiritism. Da, DINU TRĂIESTE! Da, toate sufletele trăiesc după viata de aici si intră în alta prin treapta ce se cheamă moarte. A trebuit să trec prin această stranie si unică experientă pentru ca o credintă pe care o aveam în mine ancestral si pe care o găseam confirmată în multe din cărtile bibliotecii mele să-si găsească aprobare în adâncurile mele si să se împlinească prin practicarea spiritismului. A fost cea mai mare revelatie pe care am avut-o până acum în 26 de ani de existentă pe pământ. Nimeni nu a miscat nici cartea, nici cheia - spun nimeni si mă gândesc la o persoană în carne si oase de aici de pe pământ, căci altfel sunt sigură că a fost spiritul lui. Venind acasă, imediat am verificat totul, făcând experienta singură. Am impresia că si gândurile mele sunt dirijate astfel încât la întrebările mele răspunsul vine imediat. Asa am aflat că el a fost în cele două nopti si a venit pentru că vrea să-mi spună multe despre lumea spiritului care trăieste după moarte.

23 noiembrie
Călăuza - Tarkowski - Stare de soc!
Au fost aproape două ore de soc continuu. Fiecare secventă a lovit "Ceva" din mine si astfel, la sfârsitul filmului, aveam vena de la frunte gata să se spargă. Folosirea procedeului de filmare rotund face ca totul să pară o curgere (timpul, stările, sentimentele, vorbele). Toate se derulau acolo pe ecran, iar în fiinta mea, desigur, si pe fondul "întâlnirilor misterioase", timpul se comprimase (trecutul, prezentul, viitorul) părând că se consumă pe loc - un fel de prezent permanent ca o clipă - "Timpul fluviu" a lui Blaga, ce îmi aducea aminte mai tare de Dinu (alături de care am aprofundat până la identificare poezia lui Blaga), producându-mi o adevărată răscoală a subconstientului.
Cel mai mare regizor al tuturor timpurilor.
Nu stiu ce înseamnă pentru mine "întâlnirea misterioasă", nici întâlnirea cu Tarkowski, dar sunt convinsă că vor schimba multe în viata mea.

1 decembrie
Am dat sfoară în tară ca să fac rost de cărti, documente, descrieri despre spiritism si spiritisti. Până una alta recitesc Hasdeu si Eliade. Mama Silviei mi-a dat o Biblie mare si veche si a zis că dacă vreau să am rezultate să nu mai folosesc alte cărti la spiritism decât această Biblie.

5 decembrie
Am fost aseară la Karamazov, după atâta timp. Este superb. Începe să se aseze, să capete greutate. Cu toate că nu seamănă cu filmul făcut de rusi, spectacolul are o încărcătură de mistic si pasional, stări specifice literaturii ruse. Acum îmi dau seama că pentru mine spectacolul acesta vorbeste cu întelesuri "de dincolo". În primul rând, decorurile sunt făcute de Sică Rusescu, care între anii 1970-1980 a realizat toate decorurile la Casa de Cultură în piesele în care am jucat si unde am lucrat alături de Dinu. Apoi, muzica exceptională care punctează teribil momentele de tensiune având izul muzicii tigănesti rusesti, dar cu rezonante din Concertul nr. 1 de Felix Mendelson Bartholdy pe care mi-l cânta de atâtea ori Marian. Iată, are si el doi ani de când a murit! Ciudată soartă! Am iubit cu o intensitate nebună doi oameni si amândoi au plecat din lumea aceasta. Presimt că relatia cu R. va fi o împlinire a acestei iubiri secerată de moartea lor si poate o continuare, pentru că ciudat mi se pare că atunci când încep o relatie nouă si intervine sentimentul, inima, iubirea o porneste de unde a lăsat-o pe cealaltă. Stiu însă că nu pot trăi fără această iubire. Stiu acest lucru cum stiu instinctiv să respir si fără aceasta nu se poate trăi. Poate că de fapt "prana" este compusă din particule de iubire.

6 decembrie
"Patimă făr' de păcat,
Cu rumoare si ardoare de albine reîncarnate."
Nu stiu de ce îmi revin obsedant aceste versuri din Blaga si amintirea despre Dinu creste si se dezvoltă si chiar mi se pare că-l aud râzând în timpul repetitiilor din recitalul Blaga, când se amuza copios pe tema posteriorului meu care "moare", iar eu râdeam de inversarea cuvintelor "cu ardoare si rumoare". Dar iată că revine si amintirea ciudată a noptii în care a murit si exact la ora 22:00, când el se desprindea de lumea aceasta, eu treceam cu autobuzul prin fata blocului unde locuise, iar un "nebun" aflat în autobuz recita cu voce tare în limba engleză monologul lui Hamlet "To be or not to be", monolog pe care mi-l recitase de zeci de ori si el în engleză, interferat de sonate de Beethoven cântate tot de el la pianul de pe mica noastră scenă din Mosilor. Cine altcineva dacă nu sufletul lui disperat de violenta despărtire, atunci ca si acum, încerca si încearcă să-mi comunice... Poate sinceritatea iubirii lui... Poate altceva... Ceva "de dincolo".

21 decembrie
Ca de obicei, mama a intrat în priză pe ultima sută de metri, mai ales că am vorbit cu Geanina si vine si Marie-Jeanne din Italia, însotită de bărbatul ei si de un grup de italieni. Am să le chem pe Petruta si pe Carmen. Am recitit povestirile lui Hasdeu si La tigănci a lui Eliade. În cazul lui Hasdeu se spune că Iulia i-ar fi transmis "de dincolo" cuvânt cu cuvânt.

27 decembrie
A fost un Crăciun superb! Am "tinut-o" trei zile ca în povesti! Au venit si italienii. Mie nu mi-a plăcut nici unul. Niste analfabeti. Unul s-a îndrăgostit subit de Carmen - îl cheamă Silvano si

seamănă cu Al Bano (are 24 de ani ca si Carmen). Mă pregătesc intens pentru Anul Nou. Facem "una mare". La mine, bineînteles. Are si mama invitatii ei, asa că vor fi peste 40 de persoane. Carmen si-a propus să se mărite cu acest "Al Bano" si să o întindă. L-am rugat să-mi găsească si mie un pretendent conform pretentiilor mele.

3 ianuarie 1982
Happy New Year! Un Crăciun (dar nu Liviu) si... trei zile de petreceri si un Revelion si alte trei zile (adică si nopti, si mai ales nopti.) de superbe petreceri. Au venit toti "satelitii mei", cum spune mama. L-am tensionat cam tare pe dr. Vasioiu, care a venit pe la două noaptea în primele seri să spună că i se miscă lustra ca la cutremur si să dăm decibelii mai încet. Ne-am conformat. Ca de obicei din '74 încoace, de când am intrat în TNB în primele două-trei zile ale lui ianuarie avem spectacol, asa că azi dimineată, desi eram mahmură, am avut spectacol cu Căruta cu paiate.

5 ianuarie 1982
Am fost cu Lili Gavrilescu la Gabi Cobasnian acasă. Am făcut-o lată si de data asta. Multă vodcă si whisky, am fumat cam mult, dar am si mâncat foarte bine. Blaier ne-a invitat la el săptămâna viitoare. Cred că as prefera să lucrez cu el decât cu Misu Constantinescu, care la petreceri este cel mai bun prieten si apoi în platou, la cea mai mică greseală sau neatentie, urlă si te taxează de nu te vezi.

7 ianuarie
Seara minunată "de adio" a italienilor la Intercontinental cu Marie-Jeanne si Carmen. Pentru marea ocazie s-a îndurat mama si a deschis caseta cu bijuterii de la străbunica din Ucraina - adevărate opere de artă. Pentru că aveam rochia din catifea grena, mi-am pus setul de cercei, inel, brătară si brosă cu rubine si perle. I-am uimit pe toti, iar unul dintre italieni îmi făcea o curte nebună.
Si totusi nu cred că as putea să mă mărit cu unul ca Silvano, cu toată libertatea pe care mi-ar oferi-o. Frumoasă seară la restaurantul Balada de la etajul 22 al Intercontinentalului, iar mâncarea si atmosfera sunt foarte plăcute.

13 ianuarie
Astă-seară am avut a doua reprezentatie pe anul acesta cu Ifigenia, dar până la sfârsitul lunii vom avea o zi da, o zi nu si am calculat asa încât, când sunt liberă, mă duc la Nottara căci si el are Karamazov - exact când sunt liberă.
10 ianuarie - Karamazov; 13 ianuarie - Ifigenia; 15 ianuarie - Karamazov; 19 ianuarie - Ifigenia; 20 ianuarie - Karamazov; 21 ianuarie - Karamazov; 22 ianuarie - Ifigenia; 24 ianuarie - Karamazov; 26 ianuarie - Karamazov; 27 ianuarie - Karamazov; 28 ianuarie - Ifigenia.
Simt cum în mine creste Ceva, ca un aluat pus la dospit. Voi încerca să aflu la spiritism ce este sau ce poate fi în relatia mea cu R., căci s-a stabilit deja o stare ciudată - el pe scenă si eu în sală.

4 februarie
Spectacol cu Ifigenia si trebuie să fiu la ora 17:00 la teatru. M-a rugat Mariana să-i fac masaj prin metoda Reiki. Nu stiu ce să mai fac cu zăpăcitul acesta de Bobită Musatescu. Oriunde mă prinde, se apropie de mine pe motiv că vrea să-mi spună ceva si îmi linge lentilele la ochelari. Mai grav este că îmi face asa si în scenă, si în culise, si eu trebuie uneori să urc sau să cobor treptele. Sper să se potolească.

10 februarie
39 de trepte (după Agatha Cristie) cu Robert Powell. Am plâns tot filmul. Nu am retinut decât ochii lui si mi-am adus aminte că l-am văzut în Mahler (în cadrul ciclului de filme pentru ACIN). Si bineînteles mi-am amintit de Dinu, căci cu el am văzut tot ciclul - numai filme grozave.

14 februarie - Căruta cu paiate; 16 februarie - Ifigenia; 25 februarie - Ifigenia
Toata săptămâna am fost cu Yana la 39 de trepte. Niciodată nu am avut o reactie atât de ciudată în urma vizionării unui film, cu atât mai mult în fata unui film politist. Am plâns la fiecare vizionare. Nici chiar Călăuza nu a rezonat în sufletul meu, cu toată problematica interioară pe care o propune filmul, asa cum rezonase cu sfâsieri în sufletul meu privirea

(adâncimea ochilor). Apoi durerea aproape fizică pe care mi-o provoacă rezonanta vocii lui cu inflexiuni oxfordiene care îmi produce o stare de dulce lesin fizic. Simt o dorintă nebună să-l ating si să-i sărut mâna - atât, mâna - ori să-l privesc în ochi ore în sir. Am să vorbesc cu Vladimir Munteanu. Poate, cine stie, într-un schimb de experientă cu Buftea se va putea împlini visul meu nebunesc de a-l aduce aici.
Prototip?! Constat că există un prototip pentru sufletul meu (sau poate pentru fizicul meu). Totusi straniu, constat că în adâncimile mele exista un prototip care, desi urmăreste o reprezentare fizică, cred că mă atinge mai mult sufleteste.
Aveam nici mai mult nici mai putin decât 6 anisori când, într-o excursie organizată de la Târgoviste (unde mă aflam la bunici), să spun m-am îndrăgostit? Sau am fost atrasă de un băietel de aceeasi vârstă - era slăbut, purta ochelari rotunzi si avea doi ochi mari, albastri, foarte mirati si întrebători, dar mai era si foarte destept, asa că eu, care la vârsta aceea (din familie stiam să citesc) vorbeam franceza si stiam deja o multime de lucruri, găsisem pe cineva mai dotat, căci mă impresionase cu multe date despre locurile, plantele si animalele pe care le văzuserăm în excursia pe Valea Prahovei. Nu l-am mai revăzut niciodată!
La 14 ani, tot la Târgoviste, într-o vacantă am fost atrasă de inginerul care repara radioul bunicii. Si atunci s-a respectat prototipul: înalt, slab, părul saten spre blond, cârliontat, ochi albastri, mirati si întrebători, în spatele unor ochelari rotunzi si superioritatea lui intelectuală deschizându-mi curiozitatea spre cunoasterea de facto a lumii fizice, a electronicii, lume care m-a fascinat dintotdeauna prin ciudătenia invizibilitătii curentului electric care poseda atât de multe calităti.
A urmat profesorul de matematică din clasa a IX-a, posedând aceleasi calităti fizice (slab, cârliontat spre blond, ochi albastri, ochelari rotunzi) si foarte descuiat, prima lectie fiind Teorema lui Pitagora predată de Adriano Celentano si binecunoscuta lui melodie - Pitagora, pusă de profesor la magnetofonul personal cu care venise. Asa ne-a cucerit! În primii doi ani de liceu am avut numai 10 la matematică, datorită lui.
Apoi prototipul fizic a deviat, până acum când am văzut 39 de trepte si când am realizat că Powell (re)întruneste calitătile care mă atrăgeau de mică ca un magnet. Ele neexcluzând exceptiile (Marian, Dinu), pe care le-am iubit cu adevărat si care reprezentau numai partea intelectuală din prototip, fizic făcând parte din bărbatii bine mai degrabă, decât al celor cu aer intelectual, desi au fost intelectuali de marcă.

1 martie
Am avut parte de cea mai ingenioasă lectie de actorie predată de profesorul Paul Sireteanu. Recomandat cu multă căldură ca fiind un foarte bun maestru de actorie, am avut un adevărat soc când, după informatiile de rigoare pe care i le-am dat în 15 minute, îl văd că se ridică furios, se duce în încăperea alăturată de unde vine înarmat cu un măturoi si, cu o ploaie de înjurături, începe să mă alerge prin toată vila aceea cu iz de Crai de Curte Veche.
La început m-am speriat grozav, crezând că asist la o criză de nebunie, asa ca am început si eu să zic tot repertoriul românesc de înjurături, asa cu gura plină încât am obtinut efectul scontat si maestrul s-a oprit aplaudând si strigând victorios: "Da, da, asa da! Acum spune-ti repertoriul de poezii". Si, aproape gâfâind în urma crosului între etajul doi si parter si iarăsi doi, am recitat Walt Whitman si Sorescu apoi un mic fragment din monologul lui Aldo Nicolaj când deja aproape mă răcisem. Am stabilit să vin în fiecare după-amiază si să punem la punct multe. La un moment dat a apărut si un tip despre care auzisem de la Dragos Sireteanu (băiatul maestrului), un tip interesant - bărbat bine, 32 de ani, care a terminat ingineria si apoi a dat la actorie si a intrat primul, iar acum pregăteste elevi alături de Sireteanu. Cred că am să mă înteleg bine cu el. Se pare că Sireteanu e foarte grav bolnav (desi nu arată, am băut împreună o sticlă de vodcă), asa că îl pregăteste pe acest Romeo ca asistent.
Luna aceasta nu am decât trei Ifigenii si o Cărută, asa ca voi putea lucra mai mult pentru examen. Mi se spune mereu că sunt o naivă să cred că unul din cele sase locuri va fi al meu, tocmai al meu, din o sută de candidati! Totusi.

15 martie
Seri minunate cu Romeo si ceilalti în vila lui Paul Sireteanu. Lucram mult pe expresia lăuntrică si pe trăirea adevărată a cuvântului. Fumez cam mult (două pachete si jumătate de chinezesti pe zi). Cred că trebuie să le cam reduc pentru că îmi fac rău - poate si de mult stres si multă vodcă. Mă înteleg din ce în ce mai bine cu Romeo.

24 martie
Al treilea spectacol cu Ifi în luna aceasta. În trei luni de la premieră s-a rotunjit. Si Tania, si Adrian Pintea sunt foarte buni. Mă bucur mult să pot trăi măcar sase ore pe săptămână în această atmosferă a Greciei Antice, acum când lumea dă să-si iasă din matcă. Nimeni din teatru nu stie însă că eu mai am o scăpare - "Întâlnirile cu Dinu" prin spiritism au devenit aproape un drog, pentru că nu mă linistesc decât dacă măcar o dată în zi, chiar si singură, sau cu Carmen (între două spectacole sau repetitii), îmi iau portia de duh. Mi-a promis Silvia că îmi prezintă un tip foarte tare în materie si care mă va învăta alte metode cu mult mai sigure si va veni cu cărti si documentatie străină.

1 aprilie
Chiar dacă azi a fost ziua păcălelilor, seara am participat la un adevărat eveniment la Muzeul Storck, unde a dansat Raluca Ianegic, noua prietenă a lui George. A fost superb! Muzica de Mozart, Bach, Wagner, dar si Jean Michael Jarre. Raluca e fantastică, tipul de balet modern - scoala Bejeart. A fost si mama, si Adi, si evident Gelu cu Sanda. Au mai fost si satelitii mei: Carmen, Stela, Yana. La sfârsit i-am invitat pe toti la mine, la vară, de ziua mea, pe 9 iunie. Toată lumea a râs căci se asteptau să fie o invitatie pentru astă seară. Până la urmă ne-am dus cu totii la Mărul de Aur, unde am stat până a închis. Bine că nu avem mâine spectacol.
Program TNB: aprilie-mai
6 aprilie - Ifigenia - 19:00; 12 aprilie - Căruta cu paiate - 18:30; 17 aprilie - Ifigenia - 20:00; 27 aprilie - Ifigenia - 20:00; 4 mai - Ifigenia - 19:00; 9 mai - Ifigenia - 18:30; 15 mai - Ifigenia - 19:00; 16 mai - Ifigenia - 10:00 a.m.; 23 mai - Căruta cu paiate - 19:00; 29 mai - Ifigenia - 19:00.

4 mai
Am început repetitiile la Vlaicu Vodă. Dimineata repetăm, la prânz acasă, după-amiază la Sireteanu, seara spectacole la TNB sau vizionări la Nottara. Am aproape trei luni de când pregătesc repertoriul cu Sireteanu. Pe măsură ce se apropie examenul am emotii foarte mari. Ovidiu mi-a sugerat să vorbesc cu Yanny Cojar, care este în comisie. L-a întâlnit pe culoar astă seară la spectacol si i-am spus că as vrea să mă asculte măcar o dată. A rămas "ca-n tren"! Oricum, am primit aprobarea mamei, care este de acord să mă ajute să fac pregătire cu Coca Andronescu la anul, în caz că nu intru anul acesta. Doar Romeo a intrat la teatru la 34 de ani.

10 mai
Desi am mai fost la Ambasador cel putin de zece ori de la 15 octombrie până acum si am văzut Karamazov de cel putin 30 de ori, totusi până astă seară nu am reusit să mă văd fată în fată cu R., ci doar am vorbit la telefon. Astăzi în sfârsit m-a invitat la el acasă în Vasile Conta. Superb apartament, dar ceva trist străbătea casa, în timp ce la un moment dat între noi s-a asternut o tăcere tristă, iar ploaia bătea ritmic în pervazul de metal, cu rezonante bacoviene. A recunoscut si el că atmosfera era deosebit de tristă. Mi-a promis că poate vine la mine de ziua mea. Mă simt foarte atrasă de el, cu toate că nu face parte din prototip.

15 mai
"Strangers in the night" - Frank Sinatra si Dinu. Lacrimile curg singure, cu putere mare si cu dor sfâsietor în adâncul inimii, amintindu-mi serile când la sfârsitul repetitiilor pe scenă îmi cânta la pian de zeci de ori această melodie de Burt Kampfert. Ca de fiecare dată când mă străbate dorul atât de tare, fac spiritism si mă linistesc, mai ales că îmi răspunde imediat si îmi dă de înteles că si lui îi este dor de mine.

21 mai - Sfintii Constantin si Elena - ziua lui Dinu
Am fost la cimitir si am fumat "împreună" cu Dinu o tigară, asa cum îmi povestise el că făcuse nu stiu cine din familie, punând tigara lui pe mormânt, apoi m-am dus la Silvia care m-a luat pe sus să mă prezinte lui Dan, cel ce trebuie să mă învete "spiritism adevărat". Nu stiu de ce atingerea mâinii acestui băiat mi-a provocat o scârbă fizică si certitudinea că băiatul acesta (desi foarte frumusel si prezentabil) în timpul liber se masturbează. Am avut impresia aceea lipicioasă. Chestia mi-a displăcut total, dar m-a si atras asa cum fac motanii pentru pisici. Mi-a promis că vine la mine să facem spiritism într-o manieră mult mai clară. M-a întrebat dacă am făcut yoga si mi-a explicat că ceea ce am făcut eu este egal cu zero, deoarece el are un discipol

mare, pe G. Bivolaru, cu care a lucrat câtiva ani, si mă va învăta si pe mine câte ceva dacă "spiritele" vor aproba.

29 mai
Ultimul spectacol din stagiunea aceasta. Oricum primăvara pocneste în muguri, dar si în fiinta mea urlă dorul de Iubire. Spectacolul Ifigenia a stârnit în mine tainic parfum de iubire adevărată. Oare se va mai putea? Îmi simt inima plină si gata să pocnească asa ca mugurii acestia oare pentru cine? Am încercat să fac o retrospectivă a iubirilor mele: 1969-1972 - prima zvâcnire a inimii pentru Marian si artă; 1974-1980 - pentru Dinu si artă. Si totusi trebuie să recunosc că de la Danton ('74) si apoi mai accentuat la Cyrano ('77), am avut, am si voi avea o tresărire profundă a inimii si pentru C. O fi iubire sau dorintă? Pentru că în timp ce în celelalte două iubiri au existat si spasmele si extazurile iubirii fizice consumate până la epuizare, cazul C. încă nu a ajuns la acelasi punct, dar nici nu sunt departe. Poate că împlinirea iubirii din toti acesti ani să se desăvârsească în R., căci presimt aceasta ori de câte ori ne vedem. Să lăsăm timpul să vorbească!

9 iunie - ziua mea de nastere
Paranghelie mare! Treizeci de persoane. Lume, lume, soro lume! Show-ul a fost însă dansul meu "cu temă", împreună cu Silvia, pe muzică de Queen. Se pare că efectul a fost cel scontat, căci li s-au cam zbârlit mustătile tuturor. Spre dimineata am rămas noi si ai nostri, si Adi ne-a pus recital Elton John, recital Pink Floyd - atmosferă - lumânări si discutii filozofice pe baza emancipării tineretului si a femeilor. Până si mama a fost foarte prezentă. Adi ne-a invitat la el săptămâna viitoare. Are o terasă superbă la etajul opt - ultimul. Asa vom putea face auditii muzicale cu boxele la maxim: Black Sabbath, Uriah Heep, Queen, Led Zeppelin (toate albumele), Jimmy Hendrix, bineînteles Janis Joplin si în încheiere Mahavishnu. R. nu a venit!

15 iunie
S-a întâmplat ceva misterios. Fiindcă mai sunt câteva zile si se apropie examenul de admitere, am hotărât să mă duc la cimitir si să-l rog pe Dinu acolo, direct, să mă ajute să intru fără probleme. Nu stiu de ce am avut o presimtire ciudată că mă voi întâlni cu Aurelia, nevasta lui Dinu, desi am fost de atâtea ori si nu s-a întâmplat! Asa, ca un soi de proorocire, mi-am spus că, de mă voi întâlni prin absurd cu ea, înseamnă că pic examenul si invers, voi lua examenul în caz că voi pleca singură din cimitir. Surpriză! Cine era la cimitir? Aurelia! Evident am făcut amândouă fete-fete, dar ca două doamne si prietene (ne cunoastem de când aveam eu 15 ani) am avut prima si sper ultima discutie cu ea despre Dinu. M-a surprins în mod neplăcut faptul că si-a pus mereu problema si acum, după aproape doi ani, îsi mai pune astfel de întrebare: pe cine a iubit mai mult Dinu, pe mine sau pe ea? Ce importantă mai are acum când nu-l mai avem nici una! Nu i-am spus nimic despre "întâlnirile misterioase". Poate după ce voi afla mai multe la spiritism. Am plecat împreună la statie si ne-am despărtit oarecum în termeni prietenesti. Sunt convinsă că are un mare cui împotriva mea, dacă nu chiar si crede că el a murit din cauza relatiei cu mine. Uită când îl amenința că se sinucide aruncându-se de la etajul 14 si el făcea tensiune 20. Amândouă suntem de vină, asa cum zicea si el: "Am să plec si am să vă las să vă bateti amândouă până nu mai puteti".
Să fie întâlnirea cu ea semnul cerut?

25 iulie
Răspunsul a venit prompt prin functionarul de la I.A.T.C., care a strigat "Respins"! Am picat la comisia lui Bibanu si am avut foarte mari emotii, desi se spune că emotiile în teatru sunt constructive, de data aceasta am dat totul pe gură, dar interior nu am putut să mă adun deloc. În fine, pentru anul viitor am să încep pregătirile chiar din toamnă cu Coca Andronescu.

1 august 1982
Drept pedeapsă că nu m-am concentrat la examen si am picat (desi Sireteanu nu a fost foarte dezamăgit, dându-mi sansă sigură anul viitor), am hotărât să mă pedepsesc si să rămân în Bucuresti.
Am stabilit cu Lili si Călin să mergem în fiecare zi la strandul Tineretului, în Tei, lângă ei. La sedinta de spiritism cu Carmen am înteles că Dinu a trimis-o pe Aurelia la cimitir ca să-mi confirme că voi pica examenul. Astept să vină Dan din concediu si voi face se pare un fel spiritism scris, care va fi mult mai explicit.

15 august
De ieri au venit italienii atât la Lili, cât si la Marilena, asa încât ne-am unit clanurile si mergem cu totii la strand dimineata, la prânz facem "o spaghetă" ori la mine, ori la Lili, si seara iesim. Aseară am fost la hotel Parc si în seara aceasta mergem la Privighetori.

23 august
Mult soare, bere, martini si cinzano cu gheată, spaghete si multă muzica italiană. Paulo îmi face curte asiduă. E simpatic, dar nu m-as mărita cu el pentru nimic în lume, desi tare as vrea să scap din hăul în care s-a prăvălit tara asta în care m-am născut si cu care simt din ce în ce mai mult că nu am nimic comun. Desi mirajul "libertătii" functionează foarte tare si la mine, totusi nu as putea cu oricine si oricum să-mi obtin această dorintă. Am destule droguri care să mă tină încă aici într-o stare de cvasifericire: teatrul, Buftea, spiritismul si chiar perspectivele unei relatii cu R. si destui bani, o casă superbă. Si totusi.

25 august
Cu toate că mă pedepsisem pentru examenul pierdut, nu am rezistat si am plecat toata gasca (Lili si Călin, Silvano, Paulo, Nando, Marinela, Nicoleta si eu) cu două masini la Sinaia. Suntem cazati de ieri la hotel Palace. Am luat trei camere, Lili si Călin - una, băietii - una, iar eu cu Nicoleta - una. Evident, între timp am făcut rocada. Noaptea trecută am avut parte de un amor italienesc "a la carte". Foarte cald si romantic este acest Paulo si mă bucur mult că nu am refuzat invitatia, asa cum am fost tentată în primele clipe. Desigur, nu este un coupe de foudre, dar este un tip sarmant si, în plus, mă simt exceptional cu el. A fost superb!
Au fost niste zile superbe aici, în Sinaia. Nu am prea umblat pe munti, căci nici unul dintre noi nu este prea sportiv. Totusi ieri am îndrăznit să urcăm până la Babele plecând din Sinaia si apoi am coborât în Busteni, unde deja eram foarte obositi, asa că la întoarcere am luat trenul. La Babele am făcut un foc de tabără si am prăjit mititei si ciuperci mari (cumpărate pe drum) si am băut bere. Lui Paulo îi cam sticleau ochii si mi-a suierat la ureche să mergem într-o poienită, dar Lili si Călin au observat si ne-au speriat că zona ar fi plină de vipere si chiar de ursi, asa că "am lăsat-o" pentru hotel. Pe drum Paulo m-a sărutat încontinuu si astfel am fost tinta de amuzament a celorlalti care se dădeau tari, desi toti stiam că abia asteptau să ajungă în camera la hotel. Cel putin noi nu am ascuns.

29 august
Masă de adio la Hanul lui Prepeleac - sus în copac. Minunată atmosferă, fiecare masă cu lumânări aprinse, s-a băut multă sampanie si s-a cântat special pentru noi muzica italiană (slagăre, dar si cantonete).
A fost superb! Au promis că se întorc de Crăciun si de Pasti. În fine, nu cred că am chef să leg o prietenie prea mare cu ei, fiindcă deocamdată nici nu vreau să plec din tară si mă interesează prea mult R.

30 august - Sfântul Alexandru - ziua lui R.
Ne-am strâns cu totii la Ambasador, la o masă - Gigi Naghi, Baronu', Radu Georgescu, Alecu Popovici si Eugen Mandric, iar sărbătoritul - vis-ŕ-vis de noi, cu cei de la Nottara. Pe la prânz si-a făcut aparitia si mama lui R. (superbă la cei 65 de ani, într-o toaletă regală) si cu o altă lady, s-au asezat alături de noi. Cu totii ne-am salutat de la distantă. La un moment dat au intrat niste tigănci cu multe flori. Am complotat cu băietii să cumpărăm niste flori si să le trimitem la masa lui R. Replica a fost cum nu se poate mai hazlie, căci observând el că la noi la masă nu se prea mănâncă, în schimb se bea mult si că e trecut de ora prânzului (14:30) ne-a trimis printr-un chelner, pe o tavă de argint împodobită cu flori, nici mai mult, nici mai putin decât un borcan de un kilogram plin cu icre de Manciuria, în care se afla înfipt ca un trofeu un polonic.
Comentariile au urmat spre seară când el a rămas aproape singur si tot pe tonul de glumă cu Baronu', R. reprosându-i că m-a tinut flămândă până la ora aceea cu toate că are bani să fi plătit tot borcanul cu icre.
- "De unde bani, mă? Ce, ai înnebunit?"
- "Lasă că stiu eu că tii dolarii ascunsi în parchet" (replica dată cu jumătate de fată spre chelneri).
Amuzamente, whisky, flirt peste mese, si sufletul meu care începea să tresară la fiecare privire a lui foarte răscolitoare.

5 septembrie
S-au reluat repetitiile. Trebuie să scoatem Vlaicu-Vodă în octombrie. Ne-am strâns în regrupare ca de obicei la o cafelută. Îmi place atmosfera de început, când toti suntem proaspeti, bronzati, odihniti si cu chef de muncă. Fetele m-au ironizat, întrebându-mă ce mai face "fantoma", iar eu le-am răspuns că se plimbă printre noi admirându-le cât sunt de frumoase în costumele din Vlaicu, întrucât si Dinu a fost regizor si ne urmăreste evolutia; "de dincolo". Mai în glumă, mai în serios, după amiază am luat-o pe Carmen la mine si am făcut spiritism, confirmându-mi-se că Dinu a fost la teatru atunci când vorbeam de el.

15 septembrie
Fantastică semnificatie la aproape un an de la ziua în care am făcut spiritism prima oară si am rămas uimită - iată a doua treaptă deosebit de interesantă prin care voi avea posibilitatea de acum să pătrund într-un univers necunoscut prin adevărate conversatii cu Dinu pe care le va conduce un pahar pus în centrul unei mese rotunde pe suprafata căreia este pus un sir de litere.
PAHARUL S-A MISCAT SINGUR. Desigur, noi sprijineam degetul pe fundul paharului întors în sus, DAR PAHARUL S-A MISCAT SINGUR!
Am înteles că Dan l-a chemat ca spirit pe Seth, personajul din Egiptul Antic, care a confirmat că întâlnirile cu Dinu au fost reale si poate data viitoare va veni chiar si la spiritism.
Oricum acest Dan este un personaj ciudat si, după cum am observat, senzatia de scârbă si atractie se mentine. La spiritism a participat si va participa de aici înainte si Carmen, care se pare că este medium foarte bun. Spiritul i-a spus si ei câteva lucruri importante pe care nu avea de unde să le stie Dan, referitoare la tatăl ei, la ea si la divort, si chiar la viitorul cu Silvano. La mine însă se pare că mai importantă ar fi plecarea afară decât intrarea la I.A.T.C. - ceea ce m-a dezamăgit. Am hotărât pe loc să iau taurul de coarne si am sunat-o pe Coca Andronescu care stă lângă mine, pe Paleologu, si am fixat să mă duc la ea de la 1 octombrie.

6 octombrie
Premieră cu Vlaicu-Vodă. Carmen Stănescu este foarte bună, păcat că joacă asa de putin roluri de dramă. Am făcut cu Coca deja aproape o săptămână de pregătiri la ea acasă. Suntem trei, două fete si un băiat. Indiscutabil este mai bine ca la Sireteanu, desi relatia cu Romeo o mai păstrez căci este prea bun în poezie si am ce învăta de la el.
Cu spiritismul continuăm la fel de bine ca si până acum, adică ne vedem de două-trei ori pe săptămână, în trei. Este din ce în ce mai fascinant, mi s-au spus multe despre viitor (se pare că relatia cu R. va creste), dar se pare că se vorbeste si despre o plecare afară. Cel mai ciudat este totusi că am încercat să facem singure si am reusit, chemându-l pe Seth după modelul pe care îl face Dan, dar care face în gând totul fără să ne spună nouă. Tot timpul mă terorizează să mă apuc serios de yoga. Deocamdată fac si cu Coca un soi de concentrare pe sistem yoga care, după cum spune ea, ar duce la dedublare. Se pare că ea a ajuns la această dedublare si, după cum explică, iese afară din trup cu privirea si se uită de sus cum se miscă pe scenă si astfel are un autocontrol. Mi s-a spus la spiritism să adâncesc aceste lucruri, dacă vreau să-l văd pe Dinu.

15 octombrie
Al' Dila - carte foarte interesantă în italiană, adusă de Carmen de la Silvano, scrisă de o femeie cu mare experientă în relatiile cu spiritele celor dispăruti. Totul bazat pe karma fiecăruia, adică pe evolutia sau involutia sufletului în functie de împlinirea datoriei pe Pământ. Astfel s-a confirmat la spiritism că functia karmică a lui Dinu a suferit modificări din cauza relatiei cu mine, iar acum trebuie să mă aducă si pe mine la o întelegere karmică a vietii mele, de aceea a cerut permisiunea de la Creator să-mi apară fizic si să preia înfătisarea pe care a avut-o Dinu pe Pământ, pentru ca eu să cred că există si astfel să încep să studiez. Nu stiu de ce lui Dan nu-i prea convine, mai ales că la ultima sedinta de spiritism mi s-a spus că as putea fi cu mult peste nivelul lui, măcar că nu am habar acum de prea multe.

16 octombrie
Ziua Yanei. Am fost împreună la Athenee Palace la cofetărie si apoi la Cinematecă pentru abonamente.
Vlaicu-Vodă: 17, 19, 23 octombrie si 7, 14, 18 noiembrie

1 decembrie
Azi iarna vrajbei noastre. Privesc cu nostalgie primii fulgi de nea din anul acesta si-mi aduc aminte de primii în TNB si de premiera cu Richard al III-lea în '76. Printre fulgi zăresc chipul lui Marian care-mi citea din Steinberg, carte care începea cu fragmentul din Richard. Am încercat să-l contactez pe Marian la spiritism, dar nu am rezultate. Nu stiu de ce îl suspectez cam tare pe Dan că ar vrea să ne manipuleze în folosul lui. De curând ne-a făcut o demonstratie destul de interesantă, tăind o foaie de hârtie în formă de spirală, arătând asa cum arată coaja de măr când o cureti dintr-o bucată, si presupunând că te-ai afla în vârful de sus si ai pleca spre capătul de jos - urmând traiectoria spiralei - nu te-ai întâlni cu tine însuti niciodată, aflându-te întotdeauna pe partea opusă a celuilalt eu.
Concluzia ar fi fost destul de sumbră - a neregăsirii tale niciodată, a unei lupte, a unei alergări aproape inutile. Am încercat să-l determin să ne spună cine a descoperit aceasta, dar nu am mai obtinut decât strania informatie perfect justificată: "Atât AND si ARN cât si propriul nostru Univers se pare că au aceeasi formă spiralată, aceasta demonstrând ORIGINEA DIVINĂ A TUTUROR".
Si iată-mă iar - a câta oară în viată? - în fata unor mari întrebări: cine sunt eu si, mai ales, cine m-a creat? Si de ce?

6 decembrie
Vis si trăire deosebit de ciudate! Se făcea că a sunat telefonul si s-au auzit pârâituri si pocnete, întocmai ca parazitii unui radio, si am stiut că "dincolo este Dinu". Am strigat de mai multe ori: Dinu unde esti, spune-mi unde esti? Apoi am văzut o masină mică si pe el la volan, dar nu-i vedeam capul, ci doar bustul, si cu greu mi-a răspuns: "Sunt în masina mortii". Apoi totul a dispărut si eu m-am trezit speriată. La capătul patului meu, la picioarele mele în aer stătea o "fiintă" ce semăna perfect cu mine. Stătea pe un scăunel în aer si se uita fix la mine. M-am ridicat brusc în capul oaselor si pe loc "fiinta" a dispărut prin geamul închis cu trei pâlpâituri de lumină, ca trei flashuri de blitz. Am rămas în bezna camerei complet buimacă si speriată. Era trei noaptea. Am început să plâng si pe loc am fugit la mama. Ne-am calmat amândouă în patul ei cu pisicile în brate. Apoi m-am reîntors la mine pentru că deja mă enerva. Bineînteles nu a crezut nimic si a zis că totul este un cosmar. Dimineata nu am avut timp prea mult de gândire la cele întâmplate pentru că m-a sunat Marin Traian pentru o filmare la televiziune. Început de săptămână straniu.

8 decembrie
Antimateria si lumile paralele au fost răspunsurile la spiritism despre ce mi s-a întâmplat acum două zile. Va trebui să studiez serios aceste două teme. Mi-a adus Dan cartea lui Ion Tugui despre lumile paralele. Sunt însă cam presată de timp. Desi se apropie sărbătorile si luna aceasta si ianuarie sunt pline de spectacole si filmări la televiziune. Am renuntat o perioadă la pregătirea cu Coca, yoga fac doar dimineata si seara - câteva exercitii de respiratie si de concentrare.

9 decembrie
Azi am avut spectacol si am aflat programul pe cele două luni - foarte încărcat - o zi, da, o zi, nu. Carmen mi-a spus că Silvano vine pe 22 decembrie

19 decembrie
Săptămână epuizantă încheiată astăzi cu două spectacole: Vlaicu (ora 10:00) si Plosnita (ora 20:00). Astăzi la Vlaicu a fost un adevărat circ fiindcă Ovidel, zăpăcit cum este, nu a intrat în scenă să anunte pe doamna Clara. Atât avea de spus. Trecuseră două minute, în scenă era o liniste de mormânt, Carmen Stănescu se agita nerăbdătoare în culise nestiind cum să intre fiindcă nu fusese anuntată, asa că Emil Muresan, care joacă rolul lui Român Gruie (personaj mut din nastere), a avut o "revelatie" si a vorbit spunând cu putere "doamna Clara"! Si a intrat Carmen în scenă. Bineînteles că noi care eram în culise si trebuia să o însotim pe doamna Clara am intrat umflate ca broastele si pocnind de râs. Apoi, nu era de ajuns, ne-am strâns în regrupare si, povestindu-i lui Piersic poanta, a întârziat si el în scenă, încât bietul Traian a trebuit să vină personal să-l ia, căci noi nu auzisem interfonul.
Mâine terminăm filmările la televiziune pentru Revelion. În curând soseste si Silvano si începem pregătirile pentru Crăciun si Anul Nou. Nu mai vreau să repet figura de anul trecut - când am muncit cu mama o săptămână întreagă si m-am trezit în dimineata zilei de Anul Nou cu casa

vraiste si mai ales cu un nou meniu ad-hoc "Ruladă de covor umplută cu salată de boeuf". Măcar puteau să mă cheme si curătam eu pe loc. Mama a cumpărat un set de farfurii frumoase dar ieftine si mi le-a dat în primire pentru că anul trecut s-au ciobit două farfurii din setul de 24 de persoane de Sevres pe care le are din Ucraina. Ha! Ha! A strâns si toate galeurile, cloazoneurile si chinezăriile. Îmi aminteste de celebra replică din Căruta cu Paiate de la Cafeneaua Fialkovski, care se pare că este autentică: "Năică, strânge mustarul că vine artistii". Asa face mama: si-a strâns averea de frica hartistilor. Nu-i nimic, ei oricum nu bagă de seamă, căci sunt cu vodca în nas.
Am vorbit cu fetele si vom face putin aranjament între Crăciun si Anul Nou.

26 decembrie
Ca de obicei, a fost un Crăciun superb. Pentru mine, chiar special, deoarece aproape toată noaptea am stat în balcon în bratele lui Romeo, atât ca să ne încălzim, cât si ca să-i văd privirea îndeaproape, căci mai bine de două ore mi-a recitat versuri de dragoste din lirica românească si universală. Da, pot să spun că a fost un adevărat recital - unic în felul lui - si stropit din belsug cu sampanie roz frantuzească. Seara a continuat tot în spiritul acesta melancolic, duios, de dragoste si artă. S-au aprins multe lumânări, s-au stins luminile si s-au recitat poezii intercalate cu bluesuri. DJ ca de obicei Adi, cu muzica lui. Mai putine persoane si mult mai intim. Silvano nu a venit, dar a dat telefon că vine în seara de 31 decembrie.
Dacă am să pot să fiu măcar pe jumătate adevărată, asa cum a fost Romeo cu mine, intru printre primii doi. Dar dacă voi avea trac.
Romeo are o vorbă: "Nu te duce să dai examenul, ci să-l iei!"

31 decembrie
Trebuie să o scriu pentru că e minunată experienta prin care am trecut cu Carmen în seara aceasta la aeroportul Otopeni - unde ne-am dus să-l primim pe Silvano. Am intrat înăuntru - nevinovate ca două vrăbiute - si evident ni s-au pus gentile la televizor. Dar Carmen, care nu a avut timp să se aranjeze si nici să-si facă părul, îsi luase buclexul si cutia de farduri care - ha! ha! ha! - au apărut la televizor ca un pistol cu cartusieră! Drept pentru care, în două minute, au fost cincizeci de vamesi în jurul nostru, ne-au imobilizat si au scos totul din geanta ei, sub privirile noastre perplexe. Apoi le-au pus la loc, au privit din nou la televizor si, dându-si seama că era vorba de buclex si nu de pistol, ne-au dat drumul. Am râs până acasă cu Silvano, imaginându-ne pe post de mari spioane. Când am ajuns acasă am povestit tuturor spre amuzament si bună dispozitie.

1 ianuarie 1983
La multi ani! Buon anno!
Păstrând traditia, jumătate au rămas la mine si jumătate au promis că se întorc astă-seară pentru consumarea resturilor. A fost frumos până acum, desi mă dor picioarele, căci s-a dansat foarte mult. Oricum în seara aceasta va fi mult mai liniste pentru că suntem foarte obosite si mâine avem două spectacole: Plosnita la 10:00 si Ifigenia la 19:00. Bine că nu am avut astăzi spectacol, si asa am putut vedea Concertul de la Viena.

1 ianuarie 1983 - 12:00 noaptea
Nu am rezistat să mă culc înainte de a scrie două cuvinte despre gafa amuzantă pe care am făcut-o fără voia mea tuturor invitatilor, dar fără să stie de fapt nimeni. Am avut atât ieri cât si astăzi în meniu aspicuri de căprioară dar si salată de fructe cu friscă. Am pus castronul cu salată pe marginea geamului de la balcon si tava cu aspicuri deasupra în formă de capac. Dar pasămite a bătut vântul si parte din aspicuri s-au prăvălit în castron si s-au contopit cu fructele dulci (ce produseseră momente de adevărată plăcere pantagruelică tuturor invitatilor, care chiar s-au exprimat onomatopeic, apoi au fixat cu totii întoarcerea astăzi pentru terminarea castronului cu salată de fructe).
Când am constatat drama, râzând pe înfundate, am început să pescuiesc bucătile de aspic ce pluteau în zeamă, printre bucătile de ananas, banană, visine si altele. Se vede treaba că trecuse ceva mai multă vreme de când pescuiam singură în cameră când am auzit strigăte disperate si invocări în ansamblu: "Vrem salată, vrem salată!". În sfârsit, am venit cu trofeul, peste care am zvârlit în grabă aproape un kilogram de friscă (care avea rolul să mai schimbe gustul), ieri având coniac, esente si friscă, dar azi numai vagi arome de usturoi si carne. Desigur că în 5-10 minute au început reactiile: "Parcă nu mai este ca ieri!". "Ei, erati voi ametiti,

sau poate sunteti acum!" "Parcă are un vag gust de usturoi!" "Hai, dom'le, că v-ati îmbătat", si altele de genul acesta.

2 ianuarie 1983
La prânz, între cele două spectacole, am fost cu Carmen si Silvano să mâncăm la Intercontinental. Ne cunosc toti chelnerii si deja avem masa noastră, atât jos, cât si sus - la Balada. Adevărat că se mănâncă cel mai bine din tot Bucurestiul. Am vorbit cu Nae Lăzărescu si cu Nicu să mergem si la Athenee la bar si la Continental, pentru că Silvano stă două săptămâni. Ceilalti italieni de la Lili nu au venit, asa că nu putem să mergem la munte. Poate de Pasti.

4 ianuarie 1983
Surpriză! Au venit Paulo si Nando, asa că s-a mărit gasca. Silvano e încântat că are prieteni cu care poate să vorbească - adică ei ne bârfesc pe noi, iar noi, si mai si, pe ei. Am făcut-o lată aseară la Lili, fiindcă ei sunt foarte zgomotosi, muzica foarte tare, si asa s-au sesizat vecinii. Era 2 noaptea. Paulo a aranjat cu Lili si Călin să locuiască la ei cele două săptămâni cât stă în tară, dar zilele acestea am stat cuminti, căci sunt sărbători si este prea multă lume în casă.

7 ianuarie 1983
"Eh! Costele! Dragostea-i un lucru foarte mare!"
Că bine mai zice Băiesu. I s-au cam aprins călcâiele bietului Paulo, dar ce să-i fac, nu mă dau plecată si nici măritată. Am avut parte iarăsi de câteva nopti de amor italienesc, stropit din plin cu Cinzano si legănat de multă muzică italienească. Aseară la Continental, după programul de la bar, am dansat până la patru dimineata si am avut parte de o dedicatie specială: "Vamos a la playa".

10 ianuarie
Frumoase zile si seri petrecute cu Carmen si Silvano. Cu burtile pline de toate bunătătile, la Inter în fiecare zi si seara la bar, am lăsat-o moartă cu yoga, cu spiritismul, cu cititul si cu pregătirile pentru facultate. Adică vegetez. Noroc că avem multe spectacole luna aceasta, de mâine până pe 22 în fiecare seară, si asa mă mai agăt de artă. Dar peste patru zile pleacă Silvano, si ne revenim la normal.

15 februarie
Trăire ciudată, aproape derutantă, deoarece eram pe stradă. Am constatat că ele - trăirile - apar întotdeauna după seri de petrecere si distractii puternice. Spun că a fost derutantă deoarece am avut pe stradă, brusc, sentimentul inutilitătii vietii mele - asa, în forma aceasta - si convingerea că apartin Altei Lumi, despre care nu stiu nimic dar simt "ceva" confuz si foarte depărtat. Mi s-a spus la spiritism că este dorul după viata de dincolo de moarte. Dar cine stie exact ce este si cum este Acolo??? Totusi aici sunt o fericită că am teatrul, că am microbul acesta în sânge, dar si că am putut pătrunde în vârful lui - măcar că eu nu sunt încă o actriță adevărată si nici nu stiu dacă voi ajunge. Am reluat pregătirile cu Coca. Vreau să bag un Prevert în repertoriu, probabil Les enfants qui s'aiment.
Dar as vrea si să obtin mai multe detalii despre viata după moarte.

1 martie
În sfârsit, două săptămâni pline spiritual. Am fost la Cinematecă în fiecare zi si am văzut un ciclu de filme Mihalkov, Koncealovski, Tarkowski, Bergman. Cât talent! La Sonata neterminată pentru pianină mecanică am fost de două ori: o dată am luat-o si pe mama, care a plâns tot filmul - desigur, cu totul subiectiv, ea fiind o rusofilă convinsă, atmosfera amintindu-i de copilăria din Ucraina. Am mai văzut împreună Oblomov si Rubliov. Capodopere! Am fost de două ori la Karamazov. În stagiunea asta nu am fost decât de 10 ori la Karamazov, dar nu am timp. Oricum, "ceva" se clădeste între mine si el si presimt că în vara aceasta se finalizează. Pregătirile cu Coca merg binisor, muncim mult si cu totul altfel decât la Sireteanu, care ne lasă să fim cumva de capul nostru. La Coca mai merge si "fă ca mine" si, dacă esti docil si maleabil, te poti forma destul de frumos. Am reînceput gimnastica la sala de la Coltea, pentru că în iarna asta am pus sapte kilograme pe care trebuie să le dau jos până în vară. Dar cu yoga nu stau bine deloc - cel putin din punct de vedere fizic nu pot face miscările necesare pentru că sunt prea grasă. Trebuie să slăbesc neapărat. În respiratii si concentrări simt că pot avansa, dar

trebuie făcute concomitent cu miscările fizice; în plus, nu mă pot lăsa de fumat, desi am încercat de vreo două ori până acum, dar nu m-a tinut decât o săptămână.

15 martie
A apărut un element nou în spiritism. Cuvântul UR... Si cum Dan nu vrea să ne dea nici o explicatie, rezumându-ne la informatiile banale pe care le obtinem, am încercat să-mi pun singură mintea la contributie. Brusc s-a aprins un beculet si mi-am adus aminte de Epopeea lui Ghilgames, de vestitul UR si URUK prezentate acolo ca cele mai vechi si vestite cetăti ale Pământului. Am căutat informatii, si se pare că epopeea este mai veche decât Iliada si Odiseea si mai veche decât Biblia. Poate că aici este cheia pe care trebuie să o am ca să deschid "usa" ce duce spre tărâmul mortilor. Savanti din Franta, Anglia, America si chiar U.R.S.S. au pornit să caute si să studieze rămăsitele vechii civilizatii asiro-babiloniene. Am recitit poemul si i l-am dat si lui Carmen. Apoi singure am făcut spiritism si am întrebat, confirmându-mi-se că acesta ar fi drumul, adică "întoarcere spre începuturile lumii". Totusi mi se trasează si sarcina de a slăbi si a aprofunda practica yoga. Nu prea mă atrag pe mine toate zeitătile indiene, decât ca aspect cultural artistic. Mi-ar plăcea să mă "pierd" putin prin Taj Mahal sau să vizitez o mănăstire budistă din vârful unui munte, dar mai degrabă cred în existenta unei alte Lumi (fie chiar si paralelă) în care intrăm eventual prin Triunghiul Bermudelor sau în cercetarea Pământului de către nave extraterestre (dovezi o sută si o mie).

23 martie
Zbor deasupra unui cuib de cuci - premieră, cu Florin în rolul principal. Am fost cu Carmen si ne-a plăcut foarte mult, cu toate că am văzut si filmul, dar spectacolul e foarte bun si va aduce mult public.

24-28 martie - Soare, whisky si râsete în zăpadă.
Cinci zile superbe în Brasov cu Marin Traian, Petruta, Nicu Constantin si Alexandru Lulescu - scheciuri pentru televiziune. Am râs continuu. Cred că numai noaptea când dormeam nu râdeam. Au fost cinci zile de relaxare totală, cu toate că am filmat în fiecare zi. Am venit perfect remontată si pornită pe treabă. În luna aprilie nu am decât sapte zile de spectacol asa că voi avea timp de studiu.

15 aprilie
A venit Silvano! Hotărât lucru o iubeste pe Carmen, dar - săracul! - e cam pierdut în spatiu. Carmen îi spune "Oli" (de la oligofren). Ha! Ha Ha! L-am chemat si pe el la o sedintă de spiritism, dar făcea ca toate broastele si se hlizea tot timpul, asa că a trebuit să renuntăm. Din suflet o plâng pe Carmen pentru că e hotărâtă să se mărite cu el si să plece în Italia. Bine măcar că este larg la mână căci, pe lângă cadourile superbe aduse ei, mă poartă si pe mine două-trei săptămâni prin toate cârciumile sau petrecerile, plătind totdeauna generos, fără comentarii. Asa că Pastele acesta îl vom petrece iar la Intercontinental. Trebuie să organizăm totusi si ceva la mine.

16 aprilie
Ca să nu mă arăt mai prejos decât Carmen si Silvano, spre surpriza lor, m-am prezentat astăzi la Inter cu Paulo, care a venit aseară si astăzi s-a înfiintat la mine cu o valiză de cadouri. Nici nu am avut timp să mă uit la ele. Am încercat să facem un program mai palpitant, dar în afară de câteva petreceri la Lili si la mine si iesirile la cârciumi nu am putut stabili mai nimic pentru că avem spectacole si nu putem pleca din Bucuresti.

21 aprilie
De trei zile stau la Lili si Călin. Am făcut masă de Pasti cu totii la ei si apoi Paulo nu mi-a mai dat drumul să plec. O fi el italian, dar nici cu mine nu mi-e rusine. Si, iată, am rezistat la trei zile si trei nopti de amor continuu. A reusit să stoarcă din mine si ultima picătură de vlagă. Bine că pleacă în câteva zile, căci altfel împreună nu stiu, zău, unde am ajunge.

25 aprilie
Perioada de gratie a trecut. Silvano a plecat si ne-am reluat locurile în băncutele noastre, nu de alta, dar au ajuns să ne cunoască la Inter de la sefii de sală la directori. Uneori ajungea Silvano

înainte si, dacă noi aveam spectacol, el se uita la geamurile Teatrului si îi făceam cu mâna în semn că suntem gata, căci de la geamul cabinei noastre se vede exact intrarea la Inter.

30 aprilie
Extraordinar de ciudat! Straniu de-a dreptul! Iar s-a repetat starea aceea ciudată de inutilitate a vietii acesteia pe Pământ. Eram tot pe stradă si am simtit brusc că mă pot înălta deasupra tuturor oamenilor care rămân undeva jos, agitându-se care încotro (asa ca niste molecule si atomi ai unei substante necunoscute), iar eu mă simteam desprinsă de toate acestea, desprindere ce-mi crea o stare de bine, de usurare, de fericire nepământească... dar... după cinci minute am revenit la starea de moleculă. Revenirea mi-a creat imediat starea de inutilitate, de non-sens, dar si de dorintă aprinsă pentru simtirea aceea de eliberare totală.
O altă ciudătenie s-a petrecut seara trecută după ce a plecat Carmen si Dan, după ce făcusem două ore de spiritism, si mi s-a confirmat că starea ce am simtit-o pe stradă îmi fusese indusă (de cine, nu se stie exact). Când am rămas singură în cameră, am văzut brusc în aer chipul lui Dan miscând, vorbind, râzând. Era conturul chipului lui format din ceva strălucitor, ca luminitele artificiilor, si toată imaginea părea că are viată. Astăzi am chemat-o pe Carmen si am făcut singure o mică sedintă unde mi s-a spus că este vorba de ionizarea aerului. Nu stiu prin ce procedeu a obtinut el asta, dar mă tem că vrea să ne domine.

8 mai
Astă seară la teatru m-am dus la Mircea Albulescu în cabină, rugându-l să mă asculte recitând două-trei poezii. Nici nu o începusem bine pe prima si m-a si oprit, s-a întors cu fata spre mine, eram amândoi pe scaune si mi-a spus: "Uită-te fix în ochii mei. Asa . Acum spune poezia". Si s-a petrecut un fapt extraordinar: în timp ce spuneam poezia, vedeam imaginile pe care încercam să le redau prin cuvinte reflectate în ochii lui ca într-o oglindă. La sfârsit mi-a spus: "Vezi? C-am asa trebuie să spui tot repertoriul".
Usor de zis, greu de făcut!

9 mai
I-am povestit Cocăi experienta mea cu Mircea, si a început să râdă, zicând: "Ei, da, lui îi dă mâna, pentru că a ajuns mare. Atunci când vei ajunge si tu mare, vei putea simti fiecare cuvânt, dar acum tu trebuie să-i convingi doar că ai talent, că vor putea lucra cu tine, chiar să se vadă că ai lucrat cu cineva. Tu trebuie să iei examenul, atât!".

9 iunie
Mi-am făcut cel mai frumos cadou de ziua mea. Nici o petrecere, nici o cârciumă, ci o seară superbă si romantică cu R. În sfârsit, am primit invitatia romantică pe care o asteptam (poate că nu exagerez când spun) din adolescentă. Da, nu stiu de ce, dar cred că el este el-ul meu. Dacă soarta m-a despărtit de Marian, dacă moartea m-a despărtit de Dinu, acum cred că e momentul cel mai serios din viata mea si simt că si el are o uimire în ceea ce mă priveste: cum din atâtea mii de femei tocmai asta să fie "ea"? Au trecut doi ani de tatonări - si ale mele, si ale lui - ca să le finalizăm cu această superbă noapte de dragoste, care a decurs asa cum mi-am imaginat-o în toti acesti ani de asteptare. Ametitor! L-am pus să-mi asculte repertoriul, dar era prea târziu, asa că a rămas să mă sune zilele astea.

12 iunie
M-a sunat Gigi Naghi si mi-a spus să vin urgent la Cina. Oricum nu mâncasem de prânz, asa că m-am dus si am aflat că R. a comentat oarecum despre dorinta mea de a-l avea si ca îndrumător artistic, că ori ori Vezi, Doamne, a crezut că pentru asta îl caut si vreau să mă văd cu el (ca să mă ajute să intru la I.A.T.C.). Ha! Ha! Nu stie fraierul că eu mi-am făcut si planuri de căsătorie, dar nici nu-i spun acum asa ceva. Las' să vină de la el, si atunci am să înteleg că el îmi este sortit. Gigi mi-a promis că, în caz că nu intru la I.A.T.C., mă angajează secretară de platou în Buftea, de data aceasta cu carte de muncă si cu leafă fixă de 2000 de lei. Am fost de acord, căci Misu Constantinescu începe un serial de cel putin un an, asa că o să fie de muncă si poate se va înfiripa ideea de regie.

30 iunie
Am fost câteva zile la strand, m-am bronzat, am slăbit douăsprezece kilograme, arăt trăznet,

poeziile pică mănusă, monologul pare scris de mine. Si totusi am o frică teribilă (ceea ce nu e constructiv).

25 iulie
Emotii, lacrimi, întrebări, lacrimi. RESPINS.
Comisie: Petrică Gheorghiu.
Concluzie: prea pregătită, stie prea multe, nu mai avem ce s-o învătăm în I.A.T.C. si deci nu mai dă din ea mai mult decât a dat aici în examen.
Deci, fie că esti foarte prost, fie că esti foarte bun, tot picat la examen se cheamă. No comment!

26 iulie
Am plecat la mare cu mama! Vreau să uit de tot si de toate!

25 august
Toute est bien qui finit bien!
Am primit un telefon de la Gigi N. să vin urgent la Buftea pentru angajare. Am fost împreună la Vladimir Munteanu (director al studioului si bun prieten al nostru) si am semnat contractul pe un an. Salariul va fi de 2000 lei, dar mi se opresc 125 pentru masina de Buftea de la Grădina Icoanei, desi nu voi avea nevoie pentru că voi veni cu masina echipei. Apoi ne-am dus la productie unde am fost repartizată ca ajutor de secretară de platou, asa că o am ca sefă direct pe Lili Gavrilescu si sper să învăt de la ea meseria. Începe să se contureze din ce în ce mai mult ideea de regie, mai ales că în vara aceasta am lucrat mult la televiziune la emisiunile lui Marin Traian ca asistent de regie.

30 august - 1 septembrie
Doi ani de la "întâlnirea misterioasă". Am sărbătorit-o în doi - eu cu Dinu -, făcând spiritism singură. Mi-a spus că mă ajută în relatia cu R., dar cu teatrul se pare că mai bine îmi va fi la regie decât la actorie.

2 septembrie
Astă seară m-am văzut cu R. pentru a sărbători în doi ziua lui - asa cum am visat de multe ori. Am venit de la Buftea cu Dipi si ne-am dus direct la R. Am fost doar noi trei - musafirii au fost ieri. Muzică franceză veche, whisky si atmosfera romantică. R. ne-a citit din Craii de curte veche, rol care îi vine mănusă. De fapt a zis că o pune în scenă anul acesta.
Diplan a plecat pe la două noaptea si noi am continuat tot în atmosfera retro în care reusisem să ne transferăm, ascultând un recital Jaques Brell si altul cu Yves Montand, apoi, nu mai stiu cum, am ajuns în bratele lui si iarăsi m-am topit într-o noapte de vis, asa cum a fost si prima dată - atunci, de ziua mea. Sunt fericită si ametită, dar nu paharele de whisky sunt pricina, ci împlinirea acestei iubiri pe care o visam din adolescentă si care acum, prin consumarea această fizică nebună, se întregeste, se rotunjeste, devenind un întreg.

25 septembrie
A început stagiunea. De acum viata mi se va împărti între Buftea, ziua, si Bucuresti, seara. Am vorbit cu Marin Traian si am convenit să facem mai toate filmările importante pentru revelion noaptea, pentru ca să pot participa si eu ca asistent de regie.

1 octombrie
Stagiune foarte interesantă la Cinematecă, printre altele filmul Carmina Burana. Sunt curioasă ce au putut să facă pentru că am ascultat la Gelu lucrarea lui Karl Orff si mi-a plăcut enorm. Vreau să revăd si ciclul Bergman, pentru că anul trecut nu le-am văzut pe toate. Am reluat relatia cu Dan, fiind interesată să mă perfectionez în spiritism. Sunt totusi foarte circumspectă.

10 octombrie
Din două mii de fetite de 15-16 ani care s-au prezentat la preselectie în vara aceasta, Misu Constantinescu a ales o dulcică de fată - replica feminină a Pistruiatului - pe nume Rodica Horobet, si s-au început filmările la Fata din strada Florilor (12 episoade). Deocamdată stau si o urmăresc pe Lili, care de altfel mi-e bună prietenă, dar, ca si Misu C., când este pe platou e fiară. Orice a-i întreba-o - de la cât e ceasul până la secrete profesionale - risti să auzi cel mai

pitoresc repertoriu de înjurături, asa că o las în pace. De fapt, în cinematografie ca si în teatru, meseria se fură. Asa că "pe cai băieti!"

19 octombrie
Toate drumurile duc la Buftea. Astăzi la spectacol am avut o discutie prelungită cu Ovidiu Iuliu Moldovan, care a încercat să mă convingă că pâinea si cutitul în teatru o detin regizorii, că el cât este de bun actor, tot ce vrea regizorul face, adică până la urmă este un simplu executant si că si că ce mai la deal la vale, s-au pus cu totii să mă convingă să mă pregătesc de examen la regie. Mă tem că trebuie să renunt la Vlaicu-Vodă si să rămân numai cu Plosnita pentru că nu mai am timp să le fac pe toate: si Buftea, si televiziune, si teatru, si să mai am si viata particulară - mai ales că în Vlaicu sunt destule domnite.

26 octombrie
Sfântul Dumitru. După spectacolul de astă seară, cu un brat de frunze de artar, superb colorate de la verde la grena închis trecând prin galben, si un vas plin de castane m-am dus cu Marin Traian la Titi Rucăreanu, căci e ziua lui. Am stat toată seara cu Anca Pandrea, Dinică si Stefan Tapalagă, care a zis că mă va prezenta sotiei lui în a cărei mână dacă voi intra, este imposibil să mai dau gres fie la actorie, fie la regie. M-am împrietenit cu Al. Tocilescu - foarte bun regizor care s-a arătat interesat să mă pregătească pentru regie. M. Traian a afirmat că mă descurc deja binisor ca asistent de regie în televiziune si, dacă intru la I.A.T.C. - Regie, mă angajează în TV, pentru că în curând se scot două posturi la concurs si fără probleme unul va fi al meu (adică concursul se tine joi, postul e ocupat de marti).

30 octombrie
A treia noapte de vis cu R. Foarte ciudată trăire am alături de omul acesta, căci fie că vorbim despre teatru, fie că ascultăm muzică sau că vorbim despre noi doi, fie că doar ne privim în tăcere, simt acelasi extaz, exaltare si fericire ca atunci când fremătăm amândoi de plăcerile trupesti. De fapt nu îmi dau seama când trecem de la o stare la alta, pentru că eu sunt în aceiasi stare euforică tot timpul.

10 noiembrie
Toată săptămâna am forfotit între culoarele televiziunii, culoarele de la Buftea si cele de la teatru. E drept, câstig eu 4000 de lei pe lună, una peste alta, dar aproape că numai am timp să citesc o carte. Mâine vreau să-mi ofer un respiro si să mă duc la film cu "satelitii mei".

12 noiembrie
Două zile si două nopti de frământări, întrebări, discutii pe tema Undeva, cândva, după o nuvelă de Mircea Eliade. Fantastic film! Nici că se putea mai potrivit pentru mine. Încă o dată mi se confirma genialitatea lui Eliade, dar si universalitatea lui, căci iată a devenit model de inspiratie pentru mari regizori si actori. Evident, am întrebat la spiritism si mi s-a spus că prin concentrare maximă, respiratii si prin adâncirea în filozofia si practica yoga as putea străbate timpul. M-am obisnuit deja cu răspunsul acesta si mai ales cu faptul că exact la întrebările importante nu mi se dă răspunsul cuvenit, ci se eschivează spunând că nu sunt pregătită. Asa că am început gimnastica la Coltea si asanele si mantrele cu Dan. Totusi nu am obtinut de nicăieri răspunsul la întrebarea din film: cum a apărut ceasul din nou la ea?!

14 noiembrie
Am recitit - cu creionul în mână, cu sublinieri si adnotări - nuvela lui Eliade Secretul doctorului Honigberger, sperând că voi descoperi printre rânduri cuvintele magice care să mă transporte "dincolo". Am revăzut filmul Undeva, cândva încă de trei ori. Am încercat să fortez lucrurile la spiritism degeaba, unicul răspuns - perfectionare yoga. Nu pot renunta la teatru si la cinematografie, căci aceste activităti îmi ocupă jumătate din viată. Voi încerca măcar de acum încolo, ca cealaltă jumătate de viată să o dedic practicii yoga.

19 noiembrie - spectacol Plosnita - ora 14:00
Sfârsit de săptămână linistit. După spectacol am fost cu fetele la Trocadero, unde am mâncat o friptură si am băut un cinzano. Astă seară stau acasă si citesc. Am două cărti foarte interesante - Daniken si Carl Sagan. Pe Sagan l-am văzut în câteva episoade la televiziune povestind despre toate ciudăteniile din lume (civilizatia Maya, desenele rupestre), pe care el le explică prin

supravegherea si re(venirea) pe Pământ a unor civilizatii extraterestre. La spiritism mi s-a confirmat deja că trebuie să aprofundez studiul despre fenomenul OZN si poate voi fi contactată mental, pentru că una dintre formele de comunicare a extraterestrilor cu noi este telepatia.

1 decembrie 1983
Zile lungi si grele de filmare la Fata din strada Florilor. Biata Rodica H. a trebuit să filmeze o secventă la C.F.R. foarte grea, mergând târâs pe sub un vagon de tren, la o temperatură de -10° C. Era fericită! Avem multe de învătat de la ea. Avântul si căldura sufletească au făcut-o să nu simtă nimic din frigul de afară (fiind îmbrăcată cu rochita ei de stambă, din rol). E frumusică si mlădioasă ca o trestie. Toata lumea e încântată de ea, dar mai ales băiatul lui Stefan Bănică (juniorul, cum îsi spune el), care îi face serenade alergând după ea prin platourile de filmare cu chitara în mână, ca un adevărat trubadur. Sunt foarte plăcuti amândoi si fac ca atmosfera să se mai destindă un pic, căci altfel… Astăzi, după ce că întepeniserăm de frig cu totii, a trebuit să refacem toată secventa pentru că bietei Rodicuta îi crescuseră asa de tare sfârcurile încât ieseau în relief prin rochită. Când am revăzut secventa pe monitor, se vedea clar că privirea lui Dipi (care în film îi este tată) era siderată de descoperirea făcută. După ce ne-am amuzat copios în timp ce "mititica" se înrosea si se fâstâcea, am filmat încă o oră toată secventa de la capăt la -12° C.
După filmare, am plecat cu Dipi direct la R. acasă, unde am stat până dimineata. "Mama-soacră" ne-a făcut mititei la grătar, stropiti cu multă bere Tuborg si apoi whisky, bineînteles. Epuizat de oboseală si anesteziat de combinatia bere-whisky, Dipi a adormit, în timp ce eu cu R. ascultam Pink Floyd. Cu toate că eram amândoi în culmea excitării, am crezut că nu se va mai întâmpla nimic, deoarece era deja trei noaptea si nu puteam să-l dăm afară pe Dipi. Dar spre mirarea mea, a stins lumina si m-a luat de mână, ducându-mă în dormitorul din spate, unde nu prea are acces multă lume, si... iarăsi mi s-a rupt filmul, căci amorul cu el este atât de îmbătător ca un drog. Nici chiar cu Dinu sau Marian, pe care i-am iubit atât de mult, nu am avut această stare euforică.

4 decembrie
Între două spectacole, o mică pauză, cu Carmen si Seth, prin care am aflat că trebuie să-i propun lui Dan un început în Tantra yoga. Din documentatie am aflat că asta înseamnă un sir de ritualuri cu concentrare si proiectare în celălalt. Incitantă invitatie. Carmen s-a scuturat ca de friguri când a auzit, mai ales după experienta din primăvară cu visul erotic provocat de el. Dar pe mine mă tentează, si am să-i propun după sărbători.

5 decembrie
Ca în fiecare luni, ne-am strâns la Titi si am proiectat programul pentru sărbători, dar m-am întâlnit si cu Toca, care a stors din mine cam tot ce stiu despre regie, film - teatru si timp de o oră ne-am retras în bucătărie, unde aveam toate bunătătile, până când s-a sesizat toată adunarea si am revenit pe pământ. M. Traian mi-a spus că vom avea o perioadă mai grea: aproape în fiecare zi filmări, ca de obicei pentru Anul Nou. Oricum, îmi convine să merg la televiziune, căci pe platou în Buftea nu am loc de Lili, pe când la sediu în Bucuresti stau degeaba. Mă duc doar dimineata două-trei ore si apoi la televiziune.

7 decembrie
Mă inundă amintirile, atât de vii si de pătrunzătoare, de parcă ieri eram cu 15 ani mai tânără, zvăpăiată si nonconformistă, cum îi sade bine unui tânăr rebel al zilelor noastre. Întâlnirea neasteptată cu Nicu Marcarian a fost supapa prin care au pătruns cei 15 ani. Ne-am bucurat ca doi copii mici în fata jucăriilor de Crăciun si bineînteles în amintirea petrecerilor săptămânale ce le făceam în '69, '70, '71… Am făcut "una mare" la el, de Sfântul Nicolae - ziua lui. Ne uitam cu bucurie si cu nostalgie la fetele lui, care au vârsta pe care o aveam noi atunci, si trăiam bucuria dublă (a reîntâlnirii si a amintirii).
"Mais, ou sont les neiges… d'antărti?" Ha?!
Dar, ca să nu ne copleseascä tristetea, am stabilit să o facem lată (noi, bosorogii) de Crăciun si tot la el acasă. Am anuntat-o pe mama, care era să scape castronul cu salată din mână de bucurie, dar si-a revenit imediat când i-am spus că totusi revelionul îl facem acasă (cu 40 persoane) căci vine Silvano si cu italienii de la Lili. Asa că… trai, nineacă, pe banii babacăi!

10 decembrie
Ur, Shambala si Tantra, cuvinte ce se repetă aproape până la exasperare în sedintele mele cu Carmen, explicându-mi-se că prin Tantra voi ajunge sigur în Shambala si voi vedea Ur-ul. Trebuie să aprofundez telepatia si Tantra si voi cunoaste mari secrete ale lumii. Despre începuturile lumii în Sumer, despre asiro-babilonieni si chiar despre yoga si tantra-yoga vorbeste foarte mult si bine Mircea Eliade, dar mie îmi trebuie scânteia care să-mi lumineze calea si să intru în contact cu o entitate din "lumea veche".

12 decembrie
Încercare esuată de tantra cu Dan. Nu suntem pregătiti trupeste si poftele sunt mai puternice în noi decât dorintele spiritului. După întelepciunea yoghină, trupul se modifică într-un ciclu de sapte ani. Dar cum să-l afli? Oricum, în Bhagavad-gita se spune că aici pe pământ nu există nici un instrument purificator decât autocunoasterea si cu timpul capeti desăvârsire în yoga. Dan mi-a dat câteva cărti foarte bune: Life after life de Raymond Moody, V. Kernbach - Enigmele miturilor astrale si Upanisade, Atharva-veda, Vrăji si incantatii magice. Mai rău e că nu am timp - multe filmări - si se apropie sărbătorile. Doar printre picături...
Când fac asanele, mă pot concentra si, chiar dacă nu mă identific cu entitatea propusă, pot transmite persoanei de lângă mine gândul sau starea sufletească propusă. Dar când fac dragoste plăcerea este atât de intensă încât este imposibil să mă opresc. Si dacă eu mă dezlăntui evident că si partenerul se dezlăntuie. Dar se pare că, dacă ne-am opri la timp, spiritele invocate la începutul meditatiei ar prelua energia noastră care se declansează spre finalul actului si ar trimite-o asupra noastră îmbunătătită. Am avut sentimentul ciudat că l-am trădat pe R., căci îmi spuneam că tantra este numai o metodă de înăltare spirituală si am crezut în fortele mele, dar iarăsi pofta a fost mult mai puternică. Simt prea mult si prea intens plăcerea si îmi trebuie niste modificări atât de ordin spiritual, cât si trupesc.

15 decembrie
Carmina Burana la Cinematecă, netradus si totusi destul de interesant - cu decoruri de butaforie si costume secolele XII-XIII. Karl Orff mă fascinează si mă atrage ca un magnet, ca de altfel tot ce este legat de secolul XII, cu toate că este un compozitor al zilelor noastre.

22 decembrie
V. Kernbach - foarte interesantă carte. Nu am întâlnit niciodată o aglomerare mai mare din toate problemele lumii de la religie, la stiintă, trecând prin toate miturile, legendele, povestile, enigmele Terrei. Numai pentru a le aduna si mi se pare lăudabilă cartea, dar si pentru ipotezele pe care le ridică până în final. Sunt foarte multe nume mari, credibile, internationale dar si autohtone, care descriu cu mare exactitate "întâlniri de gradul III". Ce să crezi, de altfel, despre descrierea lui Blaga, citată de Kernbach, despre întâlnirea unui tăran cu o roată de foc ce se învârtea peste Muntii Apuseni pe la 1904, roată care s-a transformat în om si s-au privit asa, îndelung, tăranul si aparitia?
Parcă pe mine mă crede cineva când povestesc întâlnirea cu Dinu?! Desi acum SUNT SIGURĂ CĂ EL A FOST!

24 decembrie
Am spectacol la ora 14:00 si apoi facem Ajunul, iar în continuare două zile de Crăciun la Nicu Marcarian acasă. Frumoasă vilă. Am ornat-o cu multe lampioane chinezesti si lumânări. Avem si un brad de trei metri împodobit superb, plin de cadouri pentru toate gusturile.

27 decembrie
Am întrerupt sirul noptilor "ca-n povesti" pentru că am avut spectacol azi la ora 14:00. Ce oră imposibilă! În noaptea de Ajun, când ajunseserăm pe la sarmale si eram într-o discutie despre politică cu Nicu si Mariana Dumitrascu, văd că Nicu dispare. Trec 15 minute si deodată sună la usă cineva, cum nu se ducea nimeni, mă duc, aprind lumina mare, să văd cine e (era trei noaptea), si... apare Mos Crăciun pe sanie, cu o desagă mare în spate. Am făcut multe poze, iar fetele lui Nicu s-au suit în bratele lui Mos Crăciun si îl trăgeau de barbă - noroc că era bine lipită. Oricum, deghizarea era perfectă. Am aflat ulterior că ajutor l-a avut pe Mihăită - machiorul din Buftea. Plăcută surpriză! Am spus fiecare o poezie, un banc, o poveste, ce s-a priceput fiecare si am primit "din partea firmei" câte "o pilă de unghii", mai mare sau mai mică,

în functie de problemele pe care le cunostea Mos Crăciun, scuzându-se că alte pile pentru rezolvarea situatiilor în care suntem fiecare nu are!

2 ianuarie 1984
Happy New Year!
Obosită si mahmură, m-am dus la spectacol, care este în fiecare dimineată la 10:00. Apoi am venit acasă să mă odihnesc până înspre seară, căci astăzi plecăm cu totii la o casă nouă. A fost foarte frumos seara trecută. Am avut doi invitati surpriză, care au venit pentru a da o reprezentatie: Ilie Micolov, care ne-a cântat, acompaniat, la chitară si la acordeon. L-a acompaniat nepotul lui Iosefini - pe care l-a adus Lili Gavrilescu. De fapt nepotul lui Iosefini a fost deliciul serii. Este foarte bun si cred că va face carieră (nu are decât 17 ani). Au dispărut pe rând, ceasuri, curele de pantalon, portofele, spre disperarea si amuzamentul unora si altora. Apoi ne-a terorizat cu un pahar cu apă în care a azvârlit o monedă de 5 lei, de două ori, apoi a treia oară a acoperit paharul si doar am auzit când a azvârlit moneda. Când a descoperit paharul, ia moneda de unde nu-i! Ne-a tinut până la ziuă cu trăznaia asta. Si în final ne-a arătat o piesă de sticlă transparentă de mărimea monezii de 5 lei pe care el o azvârlea în pahar când paharul era acoperit. Bineînteles nu bagă nimeni mâna în pahar, fiindcă nu se vede nimic. Simpatic, nu?! Astă-seară am înteles că mergem la un prieten a lui Cobasnian (pentru că nici el nu mai vrea să facă tămbălău acasă). Cred că o să fie bine căci e vorba despre o vilă pe lângă Mănăstirea Casin.

5 ianuarie
Petrecerea la Casin a fost foarte reusită. Evident, Carmen a venit cu Silvano, care se distrează de minune cu noi, spre groaza ei, care nu poate face nici o miscare, căci mâine-poimâine este doamna Biondi. Acolo a venit pe la unu noaptea o gască mare în frunte cu băiatul Violetei si al lui Stefan Andrei. Frumusel si foarte plin de viată, la fel ca Violeta. Mi-o amintesc pe ea când venea la repetitiile de la Cyrano, îmbrăcată trăznet, cu un costum de piele mulat si cu o talangă de la vaci legată de gât. Când mergea făcea un zgomot încât ziceai că e o turmă la păscut. Se amuza toată lumea - în special ea. Sărea capra pe scenă, se juca cu noi ca un copil.
Si totusi ... la cutremurul din '77 a reusit (prin Stefan Andrei) să rezolve toate cazurile disperate din TNB. Oameni cu case dărâmate partial, dar si cei cu case distruse complet, care aveau nevoie urgentă de altă locuintă, reparatii la blocuri fisurate, toate le-a rezolvat. Sper că si băiatul ei este stilul acesta glumeto-serios. Un băiat simpatic din grupul lui m-a invitat poimâine - de Sfântul Ion, la o petrecere mai ciudată. Se va chema "Petrecere în alb" si obligatia invitatilor este să vină îmbrăcati în alb - cu temă, iar cadourile, mâncarea, băuturile sau florile aduse să fie tot albe. Mi s-a părut tentant si am promis că vin.

9 ianuarie
Am profitat de spectacolul pe care l-am avut la ora 15:00, în ziua de 7 ianuarie, si am luat un costum alb de vestală din Ifigenia, m-am dus la fete la coafură si mi-am făcut "capul" din Ifigenia, apoi am scos din nou caseta cu bijuterii mostenire de la străbunica si de data asta am ales setul de cercei si inele cu diamante montate în platină, iar colierul din acelasi set l-am pus în părul strâns într-o coafură minunată, făcută de Viki la teatru, apoi am luat un taxi si, cu un buchet mare de cale albe, m-am prezentat la vila din Băneasa.
Da! Pot să spun că a fost inedit!
Am văzut romani cu lauri pe cap, stând tolăniti pe divane luxoase, devorând câte un ciorchine de strugure alb si tinând în brate câte o frumoasă si tânără romană, cu care împărteau strugurele. Am văzut arabi (tot în alb) parcă desprinsi din zidurile unui regat, arabi cu degetele pline de inele de aur cu pietre superbe, fumând narghilea si încadrati de câte doi eunuci (tot în alb) gata să ia la bătaie pe oricine.
Era si o Ofelie si apoi o pereche de miri, un bucătar nostim cu o tichie uriasă, conform regulamentului de bucătar. Dar cea mai socantă era o nimfă, îmbrăcată în voaluri albe, dar care avea un sân gol. Era foarte amuzantă, căci ea nu se purta deosebit ci foarte firesc si dacă erai cu spatele nici nu o băgai de seamă, fiind răpit de frumusetea celorlalte personaje, dar toată lumea tresărea, crispându-se, când fata se întorcea si omul dădea nas în nas cu sânul ei dezgolit (care, altminteri, pot să spun că era foarte frumos). Problema mai complicată a fost că fiecare trebuia să vorbească în termenii epocii si rangului pe care îl reprezenta. Aici am schiopătat toti, căci nu aveam destule cunostinte de limbaj si mai reveneam si prin secolul XX. Initial jocul prevăzuse o taxare, cu pedepse la fiecare cinci căderi de limbaj sau comportament si un premiu pentru cel ce se comportă cel mai aproape de personaj. Jocul a căzut. În ce

priveste meniul, a fost pe bază de bufet rece-alb: brânzeturi, peste alb, sosuri de smântână, scoici cu smântână, friptură de vacă cu salată de andive, tort cu friscă, înghetată, vin alb, whisky White Hourse, sampanie. Tot mobilierul în casă era bineînteles alb. Ce ne-a bucurat pe toti a fost faptul că, la sfârsit, mirii ne-au invitat la nunta care urma să fie peste o săptămână. Erau singurii reali! Oricum, inedit si incitant! Am povestit lui Nicu M. si la teatru cum a fost la petrecerea în alb si am decis că vom face si noi o petrecere cu temă, rămâne să alegem o temă interesantă - bineînteles, la mine acasă.

15 ianuarie
Am fost cu Gigi N. la R. acasă. Am stat toată noaptea. I-am lăsat să se bucure vreo două ore la un film de karate cu Bruce Lee, apoi am văzut un film superb, dar al cărui titlu l-am uitat, cu Rommy Schneider si Michele Picoli. Ne-am culcat pe la cinci. Gigi a rămas în living, repetându-se situatia cu Dipi. Iar ne-am dus în dormitorul din spate si de data aceasta am adormit imediat amândoi. Dimineata pe la ora 8, încă ametiti de somn, ne-am iubit frumos si adevărat. Apoi am plecat direct la sediu, în Piata Romană. Samy, cealaltă colegă de platou, este mult mai sensibilă decât Lili Gavrilescu în ceea ce mă priveste, căci a intuit pe loc că m-am văzut cu R. Se pare că mi se modifică fizionomia si mă umplu de o bucurie mare care radiază pe fata mea. S-ar putea numi iubire această gamă de sentimente si stări. Sunt toată ziua plină de o putere sufletească si, paradoxal, de gingăsie. Samy "vede" în mine toate acestea, asa că atunci când am ajuns astăzi la sediu m-a întrebat: "Te-ai văzut cu R?". Într-adevăr relatia cu R. pare să-mi aducă mare bucurie, să-mi deschidă canale de energii latente, dar mai ales relatia se desfăsoară atemporal. Alături de el niciodată nu stiu dacă e zi, dacă e noapte, dacă a trecut un ceas sau o lună. În plus îmi reapare ca pe un ecran imaginea aceea idilică a unui superb apus lângă o cascadă, alături de o figură… care acum pare că ar semăna cu R. Îmi doresc să nu se termine niciodată această relatie.

21 ianuarie (ora 14:00) - TNB - Plosnita; (ora 19:00) - Nottara - Jocul vietii…; 22 ianuarie (ora 19:00) - TNB - Plosnita

4 februarie
Altă întrebare la care nu mi se dă un răspuns corect din partea spiritelor (fie Dinu, fie Seth) este referitoare la potop, căci plecând de la asiro-babilonieni, trecând prin cultură indiană, apoi prin cea semitică si chiar până la miturile chineze, acest potop este revendicat de fiecare din ei. Oare cine minte? Sau aceasta dovedeste universalitatea evenimentului? Nu vor să-mi dea detalii. Dar ce mă duc asa departe până la potop, dacă eu nu stiu încă adevărul Facerii! Savanti mari ca Erich von Daniken, Allen Hynek (consilier USA Air Force), Carl Sagan, Kernbach, Hobana si altii aduc dovezi strivitoare despre prezenta si contactul OZN, dacă nu chiar si a unei creatii a pământului de către fiinte venite din altă planetă (pe care, din păcate sau din fericire - nu stiu!) le cred, căci este imposibil să mai argumentezi ceva la autenticitatea lor. Totusi... multe din faptele si întâmplările miraculoase ale Celui pe Care Biblia Îl numeste Dumnezeu le-am găsit aproape identic explicate sau redate în cărtile popoarelor cu religie cu totul diferită de cea biblică, cum ar fi cea chineză, de pildă: "Din întunericul fără margini, a tâsnit lumina. De ce a tâsnit? Împreunându-se, au apărut fortele YIN si YANG. Ce anume le-a născut si de unde îsi trag obârsia? Bolta cerească are nouă ceruri. Cine le-a înăltat? Cine ar fi putut să fie ziditorul dintâi al acestei constructii mărete?" (Tsiui Yuan, 340-278 î.e.n.)
Mereu mi se spune să aprofundez tantra si telepatia, căci ele sunt mijlocul prin care voi afla aceste taine.
Până una-alta, la sedinta de ieri a venit Dinu si mi-a spus câte ceva despre "desprinderea din trup" si reîntoarcerea în cele două nopti în care ne-am întâlnit. Se pare că există trei feluri de corpuri: fizic, eteric si astral, foarte bine întrepătrunse si cu care coexistăm în viata pe pământ. Apoi, la desprinderea din fizic, astralul se ridică putin deasupra corpului ca un nor si începe să îl ajute pe suflet (adică corpul eteric). Acest corp eteric are exact forma corpului fizic - material - cu care a umblat pe pământ, dar având consistenta fumului. Un cordon ca de argint leagă corpul eteric de cel astral. Norul (astralul) este cel ce îl ajută pe suflet (etericul) să facă o introspectie a vietii, recunoscând urmările bune sau rele. Se pare că nu există pedepse pentru faptele rele, ci doar un regret imens pentru prilejurile ratate. Reîncarnarea este în strânsă dependentă de faptele din existenta precedentă. Dar aparitiile lui Dinu nu au fost reîncarnări, ci fac parte dintr-o altă categorie, pe care mi-o va explica la următoarea sedintă.

15 februarie
O altă încercare nereusită de tantra. Cred că trebuie mai multă concentrare înainte si mai dese sedintele. Dar iar se pune problema timpului. În plus, trebuie să renunt la fumat, căci deja mi-a fost foarte rău. Se pare că există foarte multe reusite prin yoga.
Desi mă concentrasem foarte bine la început, repetând mantra pe care mi-a dat-o Dan, reusisem să fac doar o jumătate de lotus. De data aceasta sunt convinsă că Dan a transferat toata energia sexuala din lume asupra mea, pentru că eu nu am putut să mă stăpânesc si dezlăntuirea a fost maximă. Cu toate acestea, în mod ciudat am simtit că el mă domină si că de fapt îsi dorea această dezlăntuire. Trebuie să verific lucrul acesta si nu am altă posibilitate decât să îndesesc sedintele. Dar lipsa asta de timp mă opreste să avansez în tantra asa cum de fapt îmi doresc. Iarăsi am avut sentimentul de vinovătie fată de relatia cu R. Ciudat! Se pare că îl iubesc cu adevărat.

16 februarie
Cinemateca: ora 12:00 - Călăuza - Tarkowski
(Starea de soc continuă, desi a trecut atâta timp de când am văzut filmul)
(ora 19:00) TNB - Plosnita

25 februarie
V. Kernbach - Miturile esentiale. Se pare că după o traditie evreiască, talmudică, înainte de Eva, Adam a mai avut o sotie numită Lilith (asa zisă "Mumă a demonilor").
Confirmat la spiritism.
Este foarte neplăcut că nu stiu niciodată dacă spiritul venit este cel ce se recomandă. Nu pot cere buletinul sau pasaportul, ci trebuie să-i cred că sunt "cei buni", asa cum se recomandă, desi am mereu senzatia că Dan vrea să ne domine sau că există un complot între el si spiritele pe care le cheamă (totdeauna o face în gând). Totusi, cărtile citite îmi confirmă cele spuse de spirite! Iată ce spune de exemplu un gânditor chinez al secolelor X-XI - Chjang Tsiun: "Din vechime, spiritele mortilor nasc duhuri si demoni, acestia fiind cu totul la număr de 11.520". Citatul este cum nu se poate mai adevărat fată de ceea ce stim în zilele noastre din cultura si religia asiro-indo-europeană, este ceea ce mi se spune si mie la spiritism si, totusi, ce diferentă uriasă între credinta si stiinta chineză si noi (ca să nu mai vorbim de aspectul fizic). Foarte multe aberatii si ineptii în gândirea, scrierea si viata lor, si totusi sistemul yin si yang este foarte răspândit în zilele noastre, ajungând până la a suporta influente chiar si asupra alimentatiei si a relatiilor interumane.

26 februarie - Nottara - Karamazov
L-am asteptat pe R. după spectacol cu un buchet de flori si cu un cadou special pentru ziua lui: un bici foarte frumos, cumpărat de la artizanat, că tot a zis el că m-ar biciui... din dragoste! De fapt simteam că as merita să fiu biciuită, pentru că afisam atât exterior, cât si interior o dragoste sinceră fată de el si în acelasi timp mă dezlăntuiam în bratele lui Dan. A râs si a zis că îl pune la loc de mare cinste. Apoi am plecat pentru că am filmare de noapte în TV, unde sunt de trei ore asteptând să se elibereze platoul. Lucrez cu C. Todea si M.T. la "Album duminical". Îmi place mult mai mult decât în Buftea.

3 martie
Astăzi avem spectacol la "ora imposibilă - 14:00" si, fiindcă tot era ziua lui Carmen de nastere, am chemat-o la mine de dimineata si a venit cu vărul ei Costinel, pe care l-am introdus în cercul nostru de spiritism. Ni s-a sugerat să facem - noi doi - câteva transmiteri telepatice, căci se pare că avem acelasi flux magnetic si corespund undele. Am încercat si parcă vag s-au primit de la mine la el si invers niste imagini pe care le vedeam tinând ochii închisi. Carmen, însă, "l-a văzut" pe Silvano si s-a enervat. Bineînteles, noi ne-am topit de râs, în timp ce ea a topit un pachet de tigări. Ha! Ha!

8 martie
Si totusi telepatia a început să functioneze. Toată săptămâna l-am chemat în gând pe R., spunându-i să-mi telefoneze. Astă seară, când tocmai încinsesem o partidă de subah cu Nicu Marcarian si cu copiii lui, m-a sunat.
Lăsasem vorbă acasă unde pot fi găsită. A fost o noapte superbă, cu un nou film cu Rommy Schneider si cu multă muzică franceză. Spre dimineată, topită în bratele lui am ascultat la

Radio France Concertul nr. 1 de Grieg, cântat de S. Richter - superb! - si Chopin - Nocturne. Mi-am adus aminte de Marian si de iubirea lui manifestată ciudat pentru un tânăr rebel al anilor '60, '70, căci desi mă dorea si îl doream aproape absorbindu-l, nu îmi săruta nici mâna mai înainte de a-mi face lectia zilnică de muzică. Îmi punea un disc cu un concert si apoi îsi lua vioara si îmi interpreta o parte din concert pe care eu trebuia să o recunosc si să-i spun titlul si autorul corect (aveam 17 ani amândoi). Ceva straniu se întâmpla acum în inima mea. Parcă Marian (pe care mi-l prezentase Dinu la Casa de Cultură) cât si Dinu împreună cu R. erau toti - una, o inimă - si inima aceasta se suprapunea acum pe inima mea si devenea atât de plină de iubire încât am simtit că pot muri de prea plin. Poate că asta vede sau simte Samy atunci când mă dibuieste că m-am văzut cu el.

12 martie - ora 14:00 - Cinematecă: Eclipsa, Antonioni
Luni seara, ca de obicei, la Titi la o vodcă. Toca m-a luat în focuri că nu mă tin de pregătiri pentru examen. Nu stiu dacă voi da anul acesta la regie. Oricum, de actorie mi-a trecut, cu atât mai mult cu cât se confirmă scoaterea la concurs a postului de asistent de regie în TV. Mă va sustine si Todea. Totusi Toca insistă pentru examen. Sunt prea preocupată de multe, si în toate domeniile, asa că ar fi corect să nu dau anul acesta. La un moment dat a venit si Tapalagă, care a insistat să vorbesc cu sotia lui si să dau totusi anul acesta la regie.

13, 14, 15 martie
Cinemateca - Oblomov, Sclava Iubirii, Cinci seri, Andrei Rubliov. Sunt ametită si îmbibată de adevărata artă cinematografică ca un burete în apă. Oare când vom avea si noi o scoală de regie de film? Am să-i întreb pe Toca si pe Daneliuc de ce nu se implică mai mult. Când mă gândesc că trebuie să pregătesc pentru examenul de regie analize amănuntite ale unor filme românesti cu subiecte derulându-se între C.A.P.-uri si sălile de P.C.R., îmi vine să las baltă totul. De altfel, Toca m-a amenintat că dacă nu voi vedea tot repertoriul de filme comuniste - obligatoriu - nu voi intra în I.A.T.C., oricât de inteligentă si imaginativă voi fi în rest. Am mari îndoieli asupra artei cinematografice actuale din România, cu toate că as fi mai atrasă de regia de film decât de cea de teatru, desi iubesc mai mult actoria de teatru decât cea de film - fiind mult mai autentică si având o continuitate de două ore cu spectatorii - ceea ce-mi dă puterea de a pătrunde în pielea personajului si în sufletele spectatorilor. Dacă voi intra la regie, am să încerc să rămân în TV, căci acolo se mai face si artă.

24 martie
Life after life de R. Moody - deosebit de clară, explicită si doveditoare în supravietuirea fiintei dincolo de moartea fizică. Dovezile incontestabile ale sutelor de cazuri analizate de dr. Moody precum si portretul general pe care l-a întocmit în final (tunel de transfer, o muzică astrală precum si extazul în fata luminii dulce strivitoare), toate mă duc cu gândul la tunelul prin care trece Stalker - Călăuza - lui Tarkowski, iesind din tunel în spatiul Zonei unde timpul curge invers si unde "Cel ce se afla în Lumină" vorbeste cu tine întrebându-te de cele rele si de cele bune din viata ta, sau te opreste cu voce imperativă în fata unei capcane nevăzute si neasteptate, precum îi porunceste vocea din Zona Scriitorului. Toate aceste miraculoase adevăruri suprapuse pe cartea lui Moody si întărite prin spiritism mi-au dat o sigurantă a existentei mele după moartea fizică, încât aproape îmi doresc să mor mai repede ca să pot vedea, simti si trăi în starea aceea care se pare că nu are comparatie cu nimic pe pământ. Da, aproape că mi-a dispărut frica de moarte citind mărturiile celor întorsi din "lumea cealaltă" si supravietuind urâciunilor vietii cu o detasare si o bucurie interioară provenită de la "Întâlnirea cu Lumina". Moartea este o continuare a vietii, căci cei întorsi au revenit la o nouă viată pe pământ, purificată, fericită, lipsită de teamă si cu speranta "Întâlnirii cu Fiinta de Lumină" din care rezultă o nouă viată alături de EL, care abia te asteaptă. Oare cine o fi misterioasa fiintă? Pentru că toti cei întorsi vorbesc despre "O Fiintă" în spatele Luminii, care nu se vede, dar i se simte prezenta si aruncă spre tine o uriasă si strivitoare iubire. La spiritism mi s-a spus ca de obicei să aprofundez practica Yoga si să citesc Biblia pentru a întelege si a mă pregăti pentru "viata de dincolo".

1 aprilie
După spectacolul de la ora 10:00 am iesit cu Carmen si cu fetele în parcul Herăstrău, să mirosim prima zi de primăvară. A fost foarte plăcut. Nu stiu de ce, dar pe mine aerul de primăvară mă îmbată la modul propriu. Sunt ametită si chiar vorbirea îmi este afectată. Fetele

s-au amuzat pe seama mea si au zis că joc teatru, dar cred că îmi creste sau scade tensiunea si se produce o ameteală plăcută care mă predispune la visare si întotdeauna "mi-e dor". De cine sau de ce nu stiu. Stiu doar că e un dor vechi, parcă de mii de ani acolo în adâncurile mele si când dă de un mediu prielnic caută să iasă năvalnic afară. Atunci ametesc brusc.
Când ne-am întors, ne-am oprit la restaurantul chinezesc deschis de curând la Orlando si am mâncat pentru prima dată un meniu întreg chinezesc compus din carne de porc si de rată, dar pregătite cu niste sosuri si mirodenii speciale si stropite din belsug cu vin din pai de orez. În final ca surpriză, ni s-a oferit pentru digestie un ceai special din iasomie. Totul a fost foarte gustos si interesant. Am promis că mai revenim.

5 aprilie
Moarte la Venetia
Vai! Unul dintre cele mai bune dar si socante filme din lume. Desigur nu în stilul Călăuzei, dar în felul său tot o problemă existentială pune. Muzica lui Mahler parcă iese din peisajul Venetiei, suprapunându-se cu atâta firesc în peliculă, încât te miri cum nu s-au cunoscut cei doi mari oameni ai artei - Visconti si Mahler - sau poate că în altă viată au fost chiar prieteni. Fiecare cadru, în special la începutul filmului, este un tablou, o mare operă de artă, o îmbinare de bun gust, rafinament, culoare, sentimente si trăiri viscerale ale formelor si culorilor împletite în muzica lui Mahler, încât fără să vreau mi-au dat lacrimile de la început din prea plinul frumusetii. Adevărul este că scoala italiană de film a fost, este si va fi foarte bună si va putea sta totdeauna în competitie cu scolile moderne - cea rusă, franceză sau americană.

7 aprilie
Dar să revenim cu picioarele pe pământ, căci eu deocamdată lucrez cu Misu Constantinescu în studiourile Buftea la Fata din strada Florilor si probabil nu voi ajunge niciodată să lucrez cu un mare regizor international, chiar dacă la spiritism mi se tot spune că voi pleca "afară". Deocamdată am înteles că în vară, adică în iunie, voi lua un film singură cu Mircea Moldovan si voi pleca... afară. Adică vreo două luni la Mamaia. Trai, nineacă, pe banii... Buftei! Am vorbit deja cu Petruta si programul meu coincide cu turneul ei de prezentare de la barul din Olimp. Va fi trăznet!

10 aprilie
Se apropie Pastele. Silvano si-a anuntat prezenta săptămâna viitoare, pomii sunt pe jumătate înfloriti si eu mă adâncesc din ce în ce în inima lui R., pe care trebuie s-o curăt de sloiurile de gheată din jurul ei, căci fiind un peste înoată si el în apele pe care le găseste. Acum aceste ape sunt cam înghetate, dar îmi face impresia că de fapt asta asteaptă: pe cineva care să topească sloiurile. Încerc. Totusi ce diferenta între relatia mea cu Dan si cea cu R. Atunci când intră în joc si inima, Amorul... devine IUBIRE... "L'amore che muove il sole e le altre stelle". Frumos si adânc se schimbă întelesul etimologic al cuvântului amore în românescul IUBIRE. Poate că nu pot să fac tantra cu Dan, tocmai pentru că nu există între noi un sentiment adevărat, dar dacă as ajunge să mă perfectionez în tehnica asta mi-ar plăcea să o experimentez cu R. Nu am atacat subiectul yoga cu el până acum. De fapt, tot ce fac, tot ce simt sau trăiesc în virtual sau real este sub semnul iubirii. Nu stiu de unde vine în mine acest sentiment, sper că din inimă si nu din ovare (de acolo sper să-mi vină talentul pe scenă), cum m-a învătat Coca Andronescu.

12 aprilie
Încă o dată a functionat perfect telepatia între mine si R. Tocmai făceam niste grătare grozave la Nicu Marcarian pe terasă si ne delectam cu un vin rubiniu (Tămâioasă de Bohotin) plănuind petrecerea de la Pasti la mine, când m-a sunat R. să-mi spună că are un film bun. Eu l-am chemat la un grătar, dar cum m-a refuzat categoric, l-am lăsat pe Nicu cu Anus si Ara să le devoreze, iar eu am plecat cumintică si ascultătoare la R. acasă.
Acolo am aflat lucruri interesante. De fapt mi-a răspuns la gândul pe care l-a receptionat telepatic în legătura cu căsătoria. Pentru că desi a fost foarte tandru si părea foarte îndrăgostit (drept pentru care eu eram topită) m-a simtit si mi-a spus, ca si când continuam o discutie de mult începută, că el a luat hotărârea să nu se însoare (oricât ar iubi pe cineva sau ar fi iubit) până când nu va muri mama lui, fată de care are un cult deosebit. Nu i-am răspuns nimic. Curios, orice mi-ar spune omul acesta, mă simt atât de bine cu el, încât nimic nu mă sperie, ci am bucuria de a mă supune lui sau dorintelor lui, din dragoste. Într-un târziu am răspuns că-l astept. Nu am primit ca răspuns decât o lungă si tandră îmbrătisare.

În bratele lui uit si de yoga, si de Dan, si nu-mi doresc decât să rămân asa toata viata. A urmat o noapte de vis. Cred că îl iubesc!

15 aprilie
Am repetat figura cu restaurantul chinezesc, astăzi după spectacolul de la ora 15:00. Am fost două mese, căci au mers si băietii. Pe lângă cele stiute, am mâncat o specialitate delicioasă, numită pachete de primăvară, un soi de plăcintă cu foi care se potrivea mănusă cu atmosfera de primăvară de afară. Am încheiat cu deliciosul vin din pai de orez si cu ceaiul de iasomie. Îmi place atmosfera mistică si încărcată de ciudătenia acestui neam chinez.
Atmosfera o fac probabil si cei doi bucătari chinezi, care te servesc cu gratie asiatică si într-o tăcere stranie. Am înteles că dacă vrem, ne pot oferi si adevărate specialităti pregătite ad hoc - adică în fata noastră - cum ar fi un peste sarpe sau... creier de maimută - amândouă vietătile aducându-se vii si fiind sacrificate în fata ta. Aproape lesinate, fetele au plecat imediat după ce Ovidiu a zis că ar dori o maimutică. Ha, ha! Evident că era o glumă, pe care cei lipsiti de umor nu au gustat-o. Vom reveni.

27 aprilie
Astă seară am întrerupt seria de trei zile si trei nopti în care am sărbătorit Pastele la mine acasă, pentru că avem spectacol la ora 19:00 cu Plosnita. Totul a fost foarte reusit, desi am avut în prima seară peste patruzeci de persoane, în a doua treizeci si abia în a treia au fost cincisprezece. Sunt obosită, dar si foarte relaxată. În prima seară, printre altii, au fost si câtiva de la Tănase. Petruta a venit cu Marin Traian si Lulescu, iar eu l-am chemat pe Nicu Anton din grupul Anton si Romică. De fapt trebuia să-mi dau seamă că dacă îi chem pe ei se rupe filmul, pentru că nu s-a putut dansa sau flirta prin colturi, căci a fost un râs continuu vreo zece ore. Cel mai pregătit a fost Nicu, care ne-a făcut surpriză peste surpriză. În timp ce încercam să creez o atmosferă mai romantică cu câteva bluesuri, auzim niste chiote în camera din fată si, bulucindu-ne toti, lovindu-ne unii de altii, căci brusc se stinsese lumina în toată casa - am văzut ceva miscând si pe peretele camerei a apărut... vestitul iepuras din filmele de desene animate rusesti. Dar, pentru că nu avea sonor, Nicu si cu Lulu s-au pornit să facă post-sincron cu bancuri improvizate, evident. A fost un râs general si nu ne mai săturam. Când s-a aprins lumina, ce să vezi? Dinspre salon venea agale... un iepuras urias, mergând pe două picioare si fumând o tigară Kent. Ei... si ne-a luat la întrebări iepurasul: că ce facem aici, că de ce ne batem joc de fratii lui mai mici si multe altele. După ce ne-am cerut iertare în cor, promitând că nu mai facem, el si-a deschis fermoarul de pe burtă si a scos din marsupiul din interior... un alt iepuras, de data aceasta din plus, o dulceată de iepuras, dar care - ce să vezi! - avea burta cam umflată si atunci Marele Iepuras ne-a spus că ar fi bine dacă i-am deschide si lui marsupiul... Surpriză! Înăuntru: multi, multi iepurasi de ciocolată. Ne-am bucurat ca niste copii mici si pe dată ne-am pus pe rontăit. Dar... ce să vezi!? În interiorul fiecărui iepuras de ciocolată se afla câte un iepuras breloc. Surpriză pe cinste, pregătită în totalitate de Nicu Anton. Silvano s-a distrat foarte bine si a făcut pe iepurasul toate zilele ce-au urmat, spre groaza si scârba lui Carmen, care se astepta să-i cânte serenade.
A doua seară a fost dedicată dansului si a fost stimulată de vecinii mei greci, familia Fotakis, care au animat toată seara cu muzică si dansuri sirtaki, făcute ca la mama lor acasă cu spart de pahare si dans pe cioburi. Ne-am antrenat toti si am dansat până la cinci dimineată, când am căzut lati pe unde am apucat. Nicu Marcarian cu fetele lui au adormit în camera mamei, fiecare cu câte un iepuras în brate. Le-am făcut poze. Bineînteles, fără să stie.
Ziua am pus filme la video si s-a dormitat, iar seara am rămas doar cincisprezece, printre care prietenul meu de la Sahia - regizorul Eugen Popită - si un cascador din grupul lui Nicolaescu, asa că am trecut pe discutii profesionale, fiind si ei de acord să dau la regie. A fost o serbare pe cinste.

5 mai
Mi-a trebuit o săptămână de asane si o sedintă de tantra cu Dan, ca să-mi intru iarăsi în ritm. Viata mea publică mă împiedică să avansez în cunoasterea spirituală, cu toate că teoretic stiu destul de multe. Dar uite ce spune textul din Bhagavad-Gita V: "Numai cel ce are fericirea lăuntrică, bucuria lăuntrică precum si lumina lăuntrică, acel yoghin a devenit una cu Brahman si ajunge în Nirvana (adică stingerea în Brahman)".
As putea să spun că fericirea si bucuria lăuntrică au fost scopul vietii mele aproape din clipa când am constientizat ceva despre spiritul meu. Starea de optimism cred că este trăsătura centrală a firii mele, asa încât pot să spun că am supt clipele de bucurie si fericire din viată asa

cum copilul flămând suge la sânul mamei. Chiar si în momentele tragice ale vietii mele am încercat să văd latura pozitivă si să continui viata într-o sperantă mai bună, si asta nu din inconstientă sau ignorantă, ci din dorul fierbinte după clipele de bucurie sau fericire... Poate e prea mult spus fericire, cred că fericirea e numai "dincolo", dar bucurie... yes, yes, yes! Ori firea aceasta a mea vine acum în contradictie cu filozofia yoghină care spune că sensul existential este datoria de a depăsi dorinta; orice dorintă care în general nu se împlineste provoacă suferintă, iar suferinta este pricinuită tocmai din setea si bucuria de viată si care nu se curmă decât prin distrugerea totală a dorintei. În filozofia yoghină totul e durere, de la nastere care este în durere, trecând prin viată cu boli, cu decăderi sau esecuri financiare, cu căsătorii nereusite sau care sfârsesc prin moartea unuia dintre soti, toate provin din dorinta neîmplinită care duce la durere. Deci, spun ei, să omorâm orice dorintă. Apoi au o adevărată retetă pentru distrugerea dorintei. Ei spun că există zece noduri, patru otrăvuri si cinci piedici care produc dorinta: amăgirea sufletului, îndoiala, patimile, ignoranta etc., si opt răspântii pentru a le distruge: dreapta judecată, dreapta vorbire, dreapta purtare etc.
Toate bune si frumoase, dar tocmai din implicarea în viată se naste frumusetea lăuntrică, ea creste în special în iubire, căci doar nu poti să te iubesti pe tine însuti, ci evident pe cel de lângă tine - fie sot, mamă, copil, prieten etc. Sunt într-o mare dilemă, căci luând ca unitate de măsură cartea lui Moody, cu atâtea experiente de dincolo, tocmai bucuria, eliberarea si fericirea, prin unirea cu Lumina, au dat impuls celor ce au trăit experientele atât să-si schimbe viata aici pe pământ, dar mai ales să dorească cât mai repede plecarea dincolo. Trebuie subliniat că din cei două sute de subiecti analizati de Moody aproape jumătate au fost atei, fără nici o pregătire spirituală în vreo religie sau practica religioasă. Sunt mult mai înclinată să cred astfel de dovezi, sau chiar cele aduse de Sagan, Daniken si chiar Kernbach, decât să mă omor, chiar si numai spiritual, pentru a ajunge în Nirvana.
Atunci nu înteleg care este sensul tantrei, căci tantra este numai simtire si trăire în tine si în celălalt în care te proiectezi, devenind de fapt un eu, atât sufleteste, cât si trupeste, căci simti absolut că te topesti în celălalt. Nu prea seamănă a moarte sau a distrugere a dorintei fiindcă nu se ajunge la o finalizare obisnuită, sau tocmai de aceea este de fapt o încărcare de putere, energie si dorintă de viată care te face să continui cu mai mare râvnă.

21 mai
Ca să mă linistesc, am fost astăzi la Adi si am stat pe terasa lui superbă de la etajul 8, îmbătându-ne cu muzică: Cream, Frank Zappa, Jimmy Hendrix, Pink Floyd. Am băut vodcă cu pepsi si am luat hotărârea s-o mai subtiez cu Dan si cu toate spiritismele si tantrele lui. Mă pregătesc de plecare la mare pentru două luni, ceea ce nădăjduiesc să-mi facă bine. Prietenia cu Adi a luat o formă frătească si îmi convine de minune, căci este foarte stenic si cu muzica si umorul lui mă reasează putin pe orbită. Chiar si mama îl apreciază mult, ceea ce nu-i de colea, căci greu mai apreciază pe cineva.

27 mai
De trei zile stau la Nicu Marcarian si mă pregătesc pentru mare, făcând putină plajă pe terasă cu Ara si Anus, apoi după-amiază la o partidă de tenis pe terenul de lângă casă, cu Nicu si Ara. Mă simt foarte bine la ei si prietenia care mă leagă din adolescentă de Nicu mă face să-mi revin la starea aceea uitată din copilărie.

2 iunie
Sunt de două zile în Mamaia. Suntem cazati la Hotelul Condor. Echipa este destul de bună, mă înteleg destul de bine cu Rodica si cu Kitty si mă cam tem de Dan Păduraru, căci este tare nervos din fire. Deocamdată face prospectii. Hotelul este foarte aproape de plajă si dimineata (fiindcă trebuie să mă scol la 5:30 si să-i trezesc pe actori la 6:00, căci la 7:00 este plecarea la locul de filmare) am o oră - cea mai frumoasă oră: răsăritul soarelui din mare - pe care o petrec pe plajă, unde am descoperit o mică dugheană cu pateuri calde cu brânză si ceai de musetel cu lămâie. În singurătatea plajei îmi iau micul dejun si mă îmbăt de frumusetea răsăritului, umplându-mă de energie.

4 iunie
Aseară am fost în Olimp si am stat la programul de bar prezentat de Petruta, impropriu spus bar, căci are regim de bar, dar este o terasă în trepte cu mese afară, la care poti servi ceva, si cu o scenă mare. Programul s-a terminat pe la 00:30 si ne-am dus cu totii la Club

Mediteranean, unde am dansat până la 4:00 dimineata. Au o muzică trăznet francezii! Astăzi, fiind duminică, m-am dus cu Petruta la plajă în Olimp si apoi fuga la hotel să ne odihnim, căci la ora 22:00 ea începe spectacolul. M-am întors la hotel în Mamaia la 1:00 noaptea.

5 iunie
Surpriză! M-a sunat la hotel Carmen si mi-a spus că vine cu Silvano si cu gasca de italieni să-mi serbeze ziua pe 9 iunie. Am convocat-o imediat si pe Petruta si am hotărât că ne ducem cu totii în Olimp, căci aici se uită toată echipa chiorâs. Nu-i înteleg ce vor! Cred că ar vrea să stie ca subiect de bârfă tot ce fac, dar nu le dau satisfactia asta. Dacă nu au altceva de făcut, atunci să mă urmărească!
M-am speriat crezând că vine si Paulo, dar m-am linistit când mi-a spus că sunt niste prieteni noi. Eu nu vreau să mă mai leg de nimeni în vara aceasta.

11 iunie
Nu am fost în stare să mă mai duc în dimineata aceasta pe plajă să-mi iau micul dejun si am profitat atipind o oră până la plecare, căci în cele două zile petrecute în Olimp nu cred că am dormit 8 ore din 48. A fost superb. Sunt un pic prăjită, pentru că am adormit duminică cu totii pe plajă. Seara am sărbătorit ziua mea la bar si Petruta mi-a făcut surpriza că în prezentare mi-a urat "La multi ani" si a vorbit cu electricienii, care au pus reflectoarele pe mine exact când chelnerii aduceau un tort mare cu 30 de lumânări. M-au aplaudat toti, în special italienii, zgomotosi cum sunt. Mă învinetisem de emotie fiindcă toată lumea se uita la noi. Silvano si Carmen mi-au dat un cadou din partea lor si a italienilor, o sticlă de 500 ml de parfum Iatagan Caron - parfumul meu preferat si al lui R. Era să lesin de bucurie.
După program, am luat-o si pe Petruta si ne-am dus la Mediteranean, care mi se pare cel mai bun dintre toate localurile de pe litoral. DJ-ul e foarte bun si am dansat cu totii până la 4:00 dimineata, când am plecat pe plajă si am făcut o baie. Am fost foarte ametită, e drept că poate îsi făcuse efectul si whisky-ul pe care îl luasem cu noi pe plajă, dar luna plină, apa caldă si mirosul ametitor de sălcioară - miros enigmatic, chiar putin oriental - m-a făcut să pierd contactul cu realitatea aproape o jumătate de oră, când Oli - alias Silvano - a început să cânte "Roma mia, come ti amo". Toată lumea a izbucnit într-un râs general si am revenit pe pământ. Apoi am asteptat în tăcere răsăritul si am plecat la hotel. Duminică seara la Petruta am fost 20 de persoane, căci ne-am împrietenit cu un grup de francezi de la Mediteranean si au venit si ei la bar. Atmosfera a fost incendiară.
A fost superb. Băietii care au venit cu Silvano sunt foarte simpatici si... atât. Parteneri buni de plajă, dans si râs.

15 iunie
Reactiile de răutate nu au întârziat si micile răzbunări au apărut. Ieri, în timpul filmărilor, când nu eram atentă, mi-au bătut clacheta în cuie si, când s-a strigat motor, am apărut în cadru smucind din toate părtile clacheta, doar-doar s-o deschide. Toata echipa s-a umflat de râs.
Astăzi se înnorase putin, asa că am asteptat să iasă soarele, timp în care mi-am scos papucii si m-am întins un pic în iarbă. Au reusit să-mi fure papucii si să-i ascundă. Când s-a strigat motor, alergam ca o capră beată sărind din piatră în piatră, în picioarele goale, în aplauzele si râsetele tuturor. Trebuie să se răzbune si ei cumva, căci au impresia că îi sfidez, ducând viată dublă, si cu ei, si în Olimp, si mai ales că nu au prea multe detalii despre ceea ce fac eu acolo. Mai tare mă tem de Păduraru, care, desi e foarte tânăr, are multă răutate în el. Acum câteva zile, când iarăsi am venit la 5:00 de la Petruta, am adormit si am trezit actorii abia pe la 6:30. A întârziat toată echipa din cauza mea, a zis el, si mi-a făcut un circ în masină încât bietul Colea Răutu s-a simtit nevoit să strige un pic la el si să-l potolească. Cu toate astea nu am să renunt să merg în Olimp, cel putin cât mai sunt aici Silvano si prietenii lui.

20 iunie
Trupa s-a mărit, căci au venit si Nicol cu Moty si cu Ela, care stau în Mamaia. Tocmai bine au venit, căci mâine pleacă Silvano si toată trupa lui.

25 iunie
Am aproape 25 de dimineti cu echipa lui Mircea Moldovan. Doar dulceata răsăriturilor, cu micul dejun alături, si serile si noptile în Olimp m-au făcut să rezist la acest film. De două zile a venit

si Florin Zamfirescu, care a mai spart gheata. Mă înteleg foarte bine cu el, e foarte cald, prietenos si are simtul umorului.

1 iulie
O lună de zile pe litoral. Fizic mă simt extraordinar. Îmi dă energie si fortă de muncă; toate simturile îmi sunt activate si toate canalele deschise. Se vede treaba că desi nu am lucrat nimic pe ele de 30 de zile, straniu, totusi am impresia că cineva lucrează asupra mea în duh, sau obtin această deschidere datorită influentei pe care o execută asupra mea marea. Ieri, sâmbătă, m-am întâlnit cu Nicol, Moty si cu Ela si i-am dus si pe ei la Petruta, apoi ne-am întors în Mamaia si am fost la Mediteranean. Este mai bun decât cel din Olimp. Apoi la 3:00 noaptea am făcut a doua baie în mare la lumina lunii. Este fascinant. Apa are un magnetism aparte, care îti pătrunde în toti porii, până în adâncul sufletului. Mă simt melancolică si lascivă. Dar nu mă dumiresc iarăsi dacă este de la lună, de la apă, de la mirosul învăluitor.

5 iulie
Filmările merg foarte bine. Cu Florin am înfiripat o relatie de prietenie care îmi prieste. I-am povestit si lui de fascinatia apei de mare în mijlocul noptilor cu lună, si mi-a spus că prima noapte liberă merge si el. Luna a ajuns în apogeul ei major, încât când răsare este atât de mare si de aproape că îmi vine să întind mâna si s-o iau cu mine. Nu pot să spun că îmi place acest astru, dar mă fascinează teribil. Oi fi lunatică sau - cum se spune - somnambulă!

7 iulie
Cu adevărat stranie si dementă influentă are asupra mea Luna, sau... cine stie ce lucrare telepatică a făcut asupra mea Dan, căci astă seară pe la nouă am iesit să mă plimb pe faleză si m-am întâlnit cu X care se plimbă si el. Luna era atât de mare, apa atât de caldă si de îmbietoare încât, după ce ne-am bălăcit mai bine de o oră, era cât p-aci s-o facem acolo pe plajă, dar tocmai a apărut Kitty cu Dan, asa că l-am urmat supusă până în cameră, unde ne-am devorat unul pe altul cu o poftă nebună si ciudată. Se pare cu adevărat că puterea magnetismului lunar ne adusese în starea aceea. Mi s-a părut că există la mijloc si un vampir energetic, care părea că asteaptă împreunarea noastră si, o dată cu semintele aruncate, să se poată hrăni din energia emanată de noi în clipele plăcerii. Am simtit că sunt un vulcan în eruptie si mi-a confirmat si Florin Zamfirescu, cu care m-am întâlnit la barul hotelului. Am luat o sticlă de Cinzano, lămâie si gheată si am stat la el în cameră până la trei dimineata.

15 iulie
Noapte de vis în Olimp. La Mediteranean a fost ieri ziua Frantei, asa că au fost artificii, dans mult si muzică foarte bună. DJ-ul este prieten cu grupul de francezi cu care ne-am împrietenit si a dat pentru toată lumea sampanie. La trei dimineata am fugit în apă cu sticlele si paharele de sampanie după noi. Cred că apa avea 25° C. A simtit si el că a fost "o noapte nebună", dar nu mai era atmosfera din noaptea aceea "nebună", care mi-a plăcut enorm.

18 iulie
Cu toate că am avut parte de o vară fericită si cu tristete mă pregătesc de plecare peste o săptămână, nu m-as fi simtit deplin fericită dacă nu as fi avut o mare bucurie ieri, când o furtuna fantastică s-a stârnit si în 15 minute tot cerul s-a întunecat. Filmarea s-a oprit si în alte 15 minute eram singură pe plajă, unde am văzut o priveliste parcă desprinsă din tablourile lui Aivazovski, căci marea era verzuie cu valuri de trei metri înspumate si învolburate, iar cerul era pe jumătate vinetiu spre negru, brăzdat de fulgere uriase care se topeau în mare, iar cealaltă jumătate era senină, de un albastru intens. Ireal si fantastic. Am alergat mult timp de-a lungul plajei însotită doar de tipătul pescărusilor care zburau si ei speriati si agitati în special la auzul tunetelor. Mirosea a nămol si a apă sărată. Nu m-am retras decât atunci când ploaia s-a dezlăntuit, dar si atunci am rezistat încă zece minute învârtindu-mă printre stropii mari si grei ca o paparudă. Siroind de apă, dar cu bucurie în suflet, am intrat în hotel unde toti m-au căinat, certându-mă că nu am venit mai repede. Ce pot ei întelege!? Am sunat-o pe mama ca să-i spun "La multi ani", căci ieri a fost ziua ei, si i-am povestit si ei. Săraca, aproape a început să plângă de regret că nu a văzut si ea asa un tablou unic. Cât de rusoaică este! Dar nici eu nu sunt departe, cu tot sângele meu ovreiesc.

21 iulie
Am crezut că ploaia aceea plină de mister a fost ultima bucurie, dar totusi am avut parte si de o iesire în Deltă, unde am avut jumătate de zi de filmare si unde am făcut un mare foc de tabără si, ajutati de doi bucătari lipoveni, am încins o masă pe cinste, cu bors pescăresc si peste la protap cu mujdei, stropit din plin cu vin de Medgidia. Am mâncat acolo la locul crimei, pe malul apei, într-un apus feeric. Sper să iau cu mine până la moarte aceste unice bucurii.

25 iulie
"Partir c'est mourir un peu!"
Cu un amalgam de tristete si bucurie, păstrând cu grijă bine ascunse în adâncul sufletului si în amintire toate momentele frumoase, m-am despărtit astăzi de litoral si la ora 18:00 am ajuns în Bucurestiul încins, plin de praf si de prostie. Am stat toată seara cu mama, povestind despre mare, stiind că-i fac o bucurie, căci iubeste mult marea, ca si mine.

1 august
Activitate intensă în Buftea, am început post-sincronul, din păcate însă actorii principali nu sunt de găsit, pentru că încă mai este perioada de concediu. Totusi trebuie să termin post-sincron-ul într-o lună, pentru că m-a amenintat Păduraru că nu voi avea sala de post-sincron mai mult de o lună, deoarece intră el cu un alt film. Kitty s-a cuplat cu el, asa că nu am nici un sprijin. Trebuie să rezolv singură totul. Sper să iasă bine.

8 august
Am probleme cu Dinică. Nu vrea să vină la post-sincron desi este în Bucuresti. Spune că vine, vorbesc cu masina să-l ia de la Teatrul Ion Creangă (sediul nostru), si nu vine. Am să vorbesc cu Titi să intervină el, doar sunt prieteni.

10 august
E o minune Dinică. Iar a promis si nu a venit. Bine că măcar pot face post-sincron cu ceilalti, desi nu prea li se potrivesc orele. Sunt cam stresată.

11 august
Ca să mă linistesc putin, am fost aseară la Adi, omul meu de suflet, si mi-am încărcat putin bateriile cu Sweet child in time, Tonight si The Wall. Mi-am mai revenit putin, după care am pus Led Zeppelin până la 12:00 noaptea. Am plecat cu taxiul.

15 august
Eteronomie - un alt cuvânt ce se repetă la nesfârsit în sedintele de spiritism. Când vor (spun "vor" pentru că, atunci când unul spune ceva vine altcineva si spune contrariul, deci sunt mai multi), deci când vor să-mi atragă atentia pentru ceva îmi spun numai cuvântul acela si nimic altceva. Eu trebuie să găsesc cheia. Mi s-a dat autorul - Kant - si am găsit în Critica ratiunii pure că eteronomia este vointa condusă de instincte. Da, au dreptate. Nu am avansat deloc în yoga, nu pot face asane si tantra asa cum trebuie pentru că instinctele mă (ne) domină. Poate dacă as avea un guru adevărat din India, cu o fortă si o vointă care să si-o impună asupra mea si pe care să-l si iubesc si să mă supun de bună voie si cu bucurie, atunci -da.
Tot secretul la mine este că nu pot face nimic cu forta, ci numai din dragoste si cu mare dăruire, din care să rezulte o bucurie imensă. Dar tot în Kant am găsit că omul este aplecat spre rău din nastere, din firea lui si că inima rea, pervertită a omului poate coexista cu o vointă bună - aceasta se face din slăbiciunea firii omenesti, care nu este destul de puternică pentru a pune în aplicare principiile pe care le-a adoptat, la care se adaugă si impuritatea vietii. Mi se pare că se pliază pe mine foarte bine gândirea aceasta kantiană. Vreau din tot sufletul să mă las de fumat, să pot face asanele si mantrele, măcar pe cele care mi le-a dat Dan, să nu mai beau si să pot face tantra fără să caut desfătarea si plăcerea absolută. Dar în viata mea există întotdeauna ceva major care nu suferă amânare sau o conjunctură si un anturaj care mă răpesc si mă îndepărtează de la scopul pe care eu îl stabilesc în mintea, vointa si inima mea.

25 august
Lunea am fost ca de obicei la Titi. M-am plâns că mai am cinci zile si mi se ia sala si nu îl am pe Dinică la post-sincron. L-a sunat si i-a promis că săptămâna aceasta vine. Toca "m-a tocat" cu examenul la regie pe care l-am sărit anul acesta, dar nu puteam să-l refuz pe Mircea Moldovan,

mai ales că e căsătorit cu Adriana, pe care o cunosc de multi ani. I-am promis lui Toca că voi lucra cu el în iarna aceasta si voi da examen în vară.

27 august
Quod erat demonstrandum!
Presimteam că aici se va ajunge. Astăzi am găsit sala de post-sincron ocupată de Dan Păduraru, desi nu este 1 septembrie si l-am luat la rost, iar el a început ca de obicei să urle la mine alergând pe culoare si trântind usile. M-a amenintat că-mi va face raport la directie. Am plecat val-vârtej în Bucuresti, la sediu, unde i-am telefonat lui Dinică, pe care trebuia să-l iau după ora 15:00 si am contramandat totul. Am plecat si eu furioasă, urlând si spunându-le celor din birou să anunte directia că nu mai lucrez cu nebunii.

30 august
Filmările de pe litoral si tot ceea ce a urmat cu post-sincronul m-au scos de pe circuit, încât aproape că nu m-am putut concentra o zi întreagă cu gândul la R. Dar ieri, cu toate că eram foarte supărată din cauza lui Păduraru, mi-am îndreptat toată fiinta mea interioară către el si astăzi, când i-am dat telefon să-i spun "La multi ani", m-a chemat urgent la el. Era 3 după amiază si dorinta a fost asa de mare la amândoi încât nu am mai pregătit atmosfera, ci ne-am devorat atunci pe loc. Semănăm unul cu altul din foarte multe puncte de vedere, chiar si fizic, încât încep să cred din ce în ce mai mult că nu mă voi despărti de el niciodată.

4 septembrie
Astăzi a început stagiunea. Desi jucăm de atâtia ani Plosnita, totusi atmosfera din TNB mi-e dragă. Niciodată nu a fost haosul si răutatea din Buftea. Nici nu am început bine stagiunea si poantele sunt în plină desfăsurare: astăzi, la intrarea în scenă a prezentatorilor Olga Delia-Mateescu, Eugen Cristea, Tamara Cretulescu si Gabi Oseciuc, au reusit să-i facă poanta clasică cu degetul în fund lui Traian Zecheru, care a urlat la microfon: "În scenă prezentatorii, în scenăăăăăă, fără chiloooooooti!". Ha! Ha! Ne-am topit de râs, asa că am luat o pauză până ne-am potolit.
Ieri am fost la Ambasador cu Gigi N. si V. Munteanu (directorul administrativ de la Buftea) si mi-am luat papara de rigoare; "că nu-mi cunosc lungul nasului", "că nu-mi văd interesul", "că am uitat ce mi-a spus el când am venit prima zi în Buftea, că trebuie să fiu pres de sters pe jos pentru toată lumea, de la mic la mare, si să nu am nici o părere sau dorintă, ci să mă supun tuturor, dacă vreau să nu am probleme".
Lui Păduraru? Da, mi-a răspuns, chiar si lui! Ei... atunci mă pierdeti, dragii mei, căci abia mă asteaptă Marin Traian si Todea în TV. Vor fi două posturi de asistent de regie scoase la concurs pentru mine si Violeta Berbiuc. Ne vor pe amândouă. Asa că... nu voi mai reveni în Buftea decât ca regizor, dacă voi intra la I.A.T.C. Atunci am să am eu pâinea si cutitul si o să tai când, cum si pe cine vreau.

11 septembrie
Unde dai si unde crapă!
A venit Silvia astăzi la mine la teatru să-mi spună că are un pretendent pentru mine, care ar vrea să se însoare cu o evreică si să plece în Israel, unde are deja un frate stabilit, dar nu vrea să plece singur căci este foarte greu singur în lume. Ha! Ha! Ce-ar fi ca asta să fie iesirea afară despre care tot mi se spune la spiritism. Am fixat întâlnirea cu băiatul peste cinci zile, căci la noi este premiera cu A 12-a noapte si vom merge împreună.

17 septembrie
Simpatic, 30 de ani, inginer hidrotehnician, îl cheamă Răzvan. Ne-am înteles din prima. Îmi strâng actele, dovezile necesare ca să pot depune dosarul de emigrare în Israel, si dacă răspunsul nu vine până în vară, dau la teatru, sau oricum dau, si dacă intru, cer o dispensă de jumătate de an si mă întorc ca cetătean evreu să fac facultatea. Apoi ne căsătorim si cer reîntregirea familiei. Acolo are un frate care o duce binisor - de fapt exceptional fată de România. Planul e simpatic, omul e simpatic, asa că deocamdată sunt invitată duminică la masă acasă la el, ca să o cunosc pe mama lui.

18 septembrie
M-a chemat Munteanu în Buftea să mă duc pe la productie, să văd dacă îmi găsesc un film la

care să mă ia ca secretară. Evident că nu am găsit nimic. Aici se poartă modelul stat în stat. Productia si directia nu poate avea cuvânt fată de echipa de filmare, ei îsi iau oamenii pe care îi vor si deocamdată regizorii cu care sunt prietenă nu fac filme.
Toute est bien, qui finit bien! M-a sunat Marin Traian si mi-a zis că de mâine să mă prezint la ora 8:00 la birou, că mă angajează colaborator-asistent de regie la redactia emisiunilor de divertisment pentru Album Duminical si voi face astfel practică până se scoate postul la concurs. Nu mă mai duc în Buftea. Nu sunt în stare să lupt cu ei, prea sunt multe hiene.

25 septembrie
Voi avea o soacră - o bomboană! Are 60 de ani, dar nu-i dai nici 50. E singură, i-a murit sotul, e pensionară. Intelectuală, de familie bună, modernă în îmbrăcăminte si în conceptii. Fumăm cot la cot si jucam canastă cu vecinele ei. Mă simt bine în familia lor, iar Răzvan este foarte tandru si cald.

3 octombrie
Toamnă dulce, romantică si învăluitoare. În fiecare dimineată, între 10:00 si 13:00, trebuie să fiu în TV. Dacă avem filmări, stăm în continuare si mâncăm la bufet sau plecăm si venim la 18:00. Uneori filmăm si noaptea. Echipa este excelentă - Marin, Todea, Berbiuc si eu. Incomparabil cu Buftea. Mai modest, dar mult mai linistit. Am demarat actiunea pentru strângerea actelor de emigrare. Piesa principală este bunicul care era sută la sută evreu nealterat, dar care a murit la Aiud în închisoare. Am scris închisorii si astept răspuns. Am fost la Templul de la Sfânta Vineri si mi s-a spus să scot si de la cimitirul evreiesc acte doveditoare ale familiei. La Bellu am găsit cavoul familiei Mircus (străbunica mea si sora mamei lui Gică Petrescu) care s-a măritat cu Fermo, venit din Italia. Mi-au spus că în două-trei săptămâni îmi vor da hârtiile de apartenentă la cavoul familiei Fermo.

6 octombrie
După spectacolul de la ora 15:00, ne-am strâns "cinci gratii" si cinci greturi si ne-am dus la restaurantul Berlin - noua noastră descoperire. Mâncare bunicică, muzică si atmosferă de discotecă. Am dansat până la 12:00 noaptea. Vom reveni si mâine după matineul de la ora 10:00.

7 octombrie
Am revenit la Berlin si azi, dar nu vom mai face figura asta duminicile, pentru că lumea este mult mai rafinată sâmbătă seara. De altfel am stat doar până la 20:00 si ne-am retras linistiti acasă.

8 octombrie
La R. acasă din nou, cu Gigi N. si Dipi. Au văzut două-trei filme de karate, timp în care eu m-am "hrănit" cu prezenta lui, asa încât, atunci când băietii au plecat, eram iarăsi un vulcan în eruptie. După... am adormit fericită pe la cinci dimineata în bratele lui R.

15 octombrie
Am dormit aproape o săptămână la Răzvan. Evident, "evenimentul mult asteptat" s-a produs. Desigur, nu este ceva iesit din comun, dar este foarte tandru si cald, ca un motănas care toarce când dă de căldura cuptorului. Aurelia nu a comentat evenimentul, mai ales că în calitate de soacră mare este chiar mândră si se bucură. Ce rău îmi pare că nu este si mama la fel de întelegătoare si că nu pot să stau cu ea la fel de lejer de vorbă despre problemele mele sexuale, asa cum stau cu Aurelia la o tigară si un pahar de vin.

20 octombrie
Cele două luni petrecute la mare mi-au schimbat metabolismul, sunt mult mai energică si mai usoară - e drept că am slăbit zece kilograme. Asa că am fost în stare zilele acestea să mă concentrez si să fac exercitiile pe care mi le dăduse Coca în pozitie lotus. La un moment dat am avut strania senzatie că mă aflu în picioare deasupra capului meu si mă priveam cum stau pe pat în lotus. Totul era încărcat de o lumină puternică ca si când corpul meu avea un contur din becuri care mă luminau.
Apoi am revenit la fel de brusc precum m-am înăltat, am deschis ochii si am simtit o stare de bine, de relaxare si de usurare a corpului. Am fugit la Coca să-i spun, si mi-a recunoscut că ea

de mult se priveste pe scenă, corectându-se singură în miscări - a devenit o obisnuintă. A luat exemplu de la Nijinski - marele balerin - care iese afară din el, observându-se si dirijându-si mereu din afară miscările. Îmi doresc mult să avansez în yoga.

27 octombrie
Karamazov. Mi-era foarte dor de piesa aceasta, asa că nu am rezistat si m-am dus. Cred că am 100 de spectacole vizionate.

1 noiembrie
Plăcută si deosebită pregătire am făcut azi cu Toca. Pe fundalul muzical al lui Vanghelis am analizat imagini din picturile prezentate în câteva din albumele din casă. Analiza nu este a picturii, ci a subiectului. Locul si ora actiunii, de la care trebuie să brodez aproape un scenariu, imaginându-mi o actiune trecută, prezentă si viitoare, în functie de îmbrăcămintea si pozitia personajelor. O altă temă interesantă este psihanaliza personajelor cu care intru în contact sau chiar pe stradă, plecând de la o sumă de gesturi tipice unor stări interioare - de emotie, bucurie, dorintă, tristete, mânie, ură, dispret etc. Este foarte interesant cum, analizând astfel, poti deslusi un pic gândurile oamenilor cu care intri în contact si te poti feri de anumite scandaluri sau neplăceri sau chiar mai rău.

2 noiembrie
La spectacolul de ieri i-am povestit lui Carmen cele aflate de la Toca si astăzi la spectacol ne amuzăm privind la fiecare actor, presupunând tot felul de scenarii, care mai de care mai hazlii. La un moment dat a apărut în regrupare Costel Constantin, amorul lui Carmen, care s-a asezat într-un colt cu Eugen Cristea si Gabi Oseciuc si au început o discutie mai aprinsă. Dar ciudat că, la două-trei cuvinte, Costel stătea o secundă pe gânduri, apoi îsi răsucea anume mustata.
Am constatat amândouă acest lucru, pentru că l-a făcut de mai multe ori, si i-am spus lui Carmen că eu cred că s-a discutat despre o afacere de bani pentru că noi nu am auzit ce au vorbit. Într-adevăr, la sfârsitul spectacolului, l-am întrebat pe Cristea si mi-a recunoscut că vorbiseră despre un contract cu un film german a cărui actiune este în R.F.G. si că nu credeau că vor primi viză. Deci presupunerea noastră s-a adeverit.
Totusi, cred că dacă as avansa în telepatie combinat cu aceste informatii de analiză psihologică, as putea deschide un cabinet de psihanaliză (undeva în... Italia, de exemplu, a zis Carmen, si am aprobat-o).

15 noiembrie
Am primit răspunsul din partea închisorii cu specificatia că Iosif Fermo a murit în 1953 în închisoare, fiind îngropat la groapa comună. Văd că mai repede a venit răspunsul de la Aiud decât cel de la cimitirul Bellu. Trebuie să mă duc urgent la ei. Am fost la Răzvan si am dormit la el. Soacră-mea este tare simpatică si mă înteleg din ce în ce mai bine cu ea. Se pare că si ea este spiritistă; are o prietenă care este medium si a spus că mă duce si pe mine acolo.

16 noiembrie - Craii de curte veche - Nottara; 17 noiembrie - Jocul vietii... - Nottara

30 noiembrie
Studiu la Vânzătorul de veselă, la Sărbătoarea San Isidro si la Culesul viilor de Goya.
Sunt tablouri din perioada cea mai pură si senină a lui Goya. În general, mie îmi place toată pictura lui, dar pentru analiza care îmi trebuie acum sunt foarte bune tablourile alese de Toca.

4 decembrie
Dodes' Kaden - Cinematecă. Nu mi-am imaginat că pot face si chinezii capodopere. Exceptional film de regie. Am trimis-o si pe mama să-l vadă si a venit entuziasmată. Apoi l-am comentat cu Toca, disecând imaginile care sunt pe cât de realiste, pe atât de metaforice.

5 decembrie
În TV lucrăm intens pentru emisiunile Revelionului si ale Crăciunului. Jumătate de zi a fost destul de grea, căci a fost numai cu Angela Similea si programul ei special. Însă când au apărut Nicu Constantin si Lulescu, s-a spart gheata si am râs continuu. Nici nu mai tin minte toate poantele pentru că erau spontane si provenite din text si din păcate tocmai pe acelea nu le puteam înregistra, dar pentru noi munca asa a fost o relaxare si o distractie.

10 decembrie
Surpriză! Astăzi Toca a venit cu Pino Caramitru.
Am pus Anotimpurile de Vivaldi si analiza picturii lui Rafael. L-a început mi-a fost teamă pentru că eu nu prea cunosc credinta crestină si în plus mă rusinam de Pino. Cu toate că mama este crestină sadea, iar tata a fost botezat la 20 de ani, despre subiectul acesta nu se prea discută la noi, iar eu, nefiind botezată, m-am dus prin biserici când eram mică cu Maia (mama tatălui, care era crestină, si cu mama mamei, care era foarte credincioasă crestină), dar acum nu pot analiza o pictură bisericească. Mă impresionează foarte mult pictura lui Rafael, cât si a lui Michelangelo, si mi-ar plăcea să le văd în Italia cu Carmen si Silvano. Poate într-o bună zi... Deocamdată ne-am oprit la Scoala din Atena a lui Rafael, unde figurile sunt istorice si despre ele nu mi-e frică să vorbesc. Despre formele, culorile si miscările personajelor istorice care sunt prezentate în acest tablou se poate vorbi foarte mult. Este un foarte bun subiect pentru ceea ce avem de definit în lucrul nostru, căci abundenta si varietatea de miscare a personajelor, precum si importanta lor istorică îmi incită imaginatia, si asa au trecut trei ore cu Toca povestind despre acest tablou. Caramitru m-a felicitat. După cum decurg lucrurile, ar trebui să intru la regie cu ochii închisi... dar tot sase locuri sunt.

15 decembrie
După spectacolul de la ora 15:00, ne-am dus din nou toată trupa la Berlin si, fiind sâmbătă, am regăsit aceeasi atmosferă plăcută. Am mâncat si am băut Cabernet cu pepsi. Aici ne-a încoltit ideea unui revelion cu temă si costumatie specială. Încă nu prea stim bine cum o să fie, dar anul acesta îl facem sigur.
Mă întorceam de la Berlin si instinctiv am luat-o pe V. Conta... Si bineînteles că m-am întâlnit cu R. Mi-a dăruit una dintre cele mai lungi si mai frumoase nopti de dragoste din viata mea. Chiar dacă am constatat că întâlnirile noastre sunt lunare, intensitatea lor este atât de mare încât nu cred că ar fi nevoie de mai mult. În rest, când mi-e dor de el, mă duc la spectacol. Uneori simt că mă cheamă el la spectacol si atunci las totul si mă duc.

18 decembrie
Cinematecă - Odiseea spatială 2001
Straniu film, care mă incită la cercetare. Este a treia oară când îl văd, dar e prima dată pe ecran. În timpul filmului am avut ciudata senzatie că Dan este lângă mine pe un scaun. Chiar mă uitam mereu în jurul meu să văd dacă-l zăresc. Apoi l-am auzit spunându-mi clar: "Vreau să te văd în seara aceasta". Instantaneu, aproape fără voia mea, am spus - evident în gând - că sunt la Cinematecă si că ies la ora 19:00. Când am iesit de la film, 500 de metri mai sus, m-a asteptat zâmbind. Am rămas mască, dar nu i-am spus nimic, prefăcându-mă surprinsă că-l văd, mi-a spus că a fost la un prieten ce locuieste pe strada Eforie. Bineînteles, mintea. Dar atunci, ce s-a întâmplat între noi? Chiar l-am auzit? Dar de ce nu am avut curaj să-l întreb? Pe drum, în momentele de tăcere, mi s-a părut că râdea de mine. Trebuie neapărat să aflu la spiritism ceva despre asta.

20 decembrie
A venit Carmen cu Costinel, vărul ei, si ne-am apucat îndată de spiritism. Zic "ei" că telepatia ar fi la îndemâna tuturor si că ar putea fi modalitatea noastră de convorbire cu cei de "dincolo" si cu cei de pe alte planete. Apoi ne-am asezat fiecare într-un colt de odaie si am încercat să ne comunicăm cu ochii închisi câteva idei. Cel mai clar s-a conturat Mos Crăciun. Vom persevera.

26 decembrie
După modelul de anul trecut de la Nicu Marcarian, am făcut la mine un Crăciun asa ca la carte, adică, la un moment dat, a apărut Mos Crăciun. Desigur, nu cu sania, căci era greu să o urce până la etajul trei, dar l-am îmbrăcat pe Costinel în haina mea de catifea rosie, care este maxi si cu glugă, si i-am pus o mască din plastic reprezentându-l pe Mos Crăciun cu barba albă. În spinare i-am pus o desagă rosie din catifea plină cu cadouri. Fiecare a trebuit să spună obligatoriu o poezie sau o povestioară hazlie, si astfel si-au căpătat cadoul: ciocolată si portocale si... un aparat de fotografiat cu apă. Am hotărât să nu stropim mobila sau peretii si nici coafurile. De fapt a fost o petrecere destul de linistită, chiar si Silvano a observat acest lucru.
Dar secretul este că ne frământăm ce titlu să dăm petrecerii noastre de Revelion. Am consultat cu Carmen niste reviste de modă aduse de Silvano si am hotărât că noi două ne îmbrăcăm

punk si până la urma o să-i spunem Revelion în anul 2000. Toată lumea a fost de acord. Pentru o astfel de aventură l-am mobilizat si pe Dan, care a fost entuziasmat si ne-a promis mari surprize "de dincolo". Initial am vrut să facem tămbălăul în camera din fată, un fost birou al tatei, dar când am început să ne hurducăm cu Bidermayer-urile, madam Fermo era să lesine, asa că am renuntat si am hotărât să ne mutăm în camera a cincea (care oricum este aproape goală si pe care o s-o decorez cu niscaiva decoruri de la teatru). Astă seară la spectacol am vorbit cu Costică Melcea si pe 29 decembrie, la matineul de la ora 15:00, mă duc să-mi aleg ce decor vreau.

3 ianuarie 1985

Nu stiu dacă să încep povestirea aceasta cu începutul sau cu sfârsitul...
Ei... iată cum stau lucrurile: impulsionată de entuziasmul lui Dan, am decorat a cincea cameră, am scos toată mobila brâncovenească pirogravată si am înghesuit-o la mine în cameră, unde era restul din setul complet (mostenire de la bunica), si am îmbrăcat camera în cei o sută de metri de cortină verde de mătase. Apoi am pus tot atâtia metri de cortină din plasă. În spatele celor două cortine, pe lângă pereti, diferite lămpi colorate. Efectul era trăznet. Apoi am adus jiltul din piele, mostenire de la bunica din Ucraina, si l-am împodobit si am hotărât că pe el va sta judecătorul, căci petrecerea se va numi în final "Judecata de apoi". Pe Costinel am reusit să-l deghizăm în Marilyn Monroe. Era absolut superbă si gratioasă, iar în semiobscuritatea camerei toti bărbatii care veneau îi sărutau mâna si îi făceau chiar avansuri în timp ce noi ne înfundam de râs. Mai complicat a fost cu noi două, întrucât eu mă hotărâsem la moda punk-smuls si îmi alesesem rochia neagră de voal cu volane în trepte si colturi neegale. Această deghizare m-a hotărât să ne numim, eu, "Talpa Iadului", iar Carmen - "Moartea".
Oah! Arătăm ca scăpate din adâncurile iadului. Totul era negru si rupt pe mine, rochia, vesta, ciorapii. Pe burtă mi-am făcut o gaură mare în rochie si în spatiul rămas liber mi-am tatuat cu vopsea specială de la teatru, cu litere mari, aurii, cuvintele: TALPA IADULUI. Capul era si el deghizat ca atare: cu părul vâlvoi si fata fardată în cel mai clasic stil punk - fond de ten alb-gălbui, ochii foarte pronuntat încondeiati cu negru si buzele grena-vinetii. Carmen nu era mai prejos, doar că ea îsi trăsese si un ciorap pe cap ca să pară cheală si un machiaj ce aducea a fată de schelet, cu buzele grena-vinetii. În plus, Carmen avea atârnat de gât, pus pe o sfoară groasă, un crucifix mare, dar pe care dintr-o oarecare sfială l-a întors cu spatele (vreau să spun pe Hristos) si arăta lumii doar lemnul simplu. Amândouă aveam unghiile vopsite cu negru. În ajutor aveam desigur si o tigancă cu fuste lungi, ghioace si cărti de tarot. Pentru ca aspectul ei să fie cât mai autentic, am scos din lada de zestre a străbunicii un cordon de bani de argint - ruble vechi din 1800 - pe care i l-am pus de gât sub formă de salbă, căci unde s-a mai pomenit tigancă fără salbă...
Pe "caro Silvano", ca să-i respectăm obârsia, l-am îmbrăcat în împărat roman. Arăta coborât din Capitoliu. Am avut si un chinez, iar pe Champi - prietenul lui Dan - l-am costumat în arab, cu salul cu franjuri al lui Carmen pe cap si cu mustăcioara lui - pana corbului. A mai fost si o tiroleză, o motociclistă punk, o familie din 1970 - îmbrăcati retro 1970. Au mai fost si două deghizate în stăpâna cu pisica, am avut si o viitoare călugăriță catolică. Cel mai socant a fost Dan care - oah! - s-a deghizat în Duhul Sfânt. Avea o robă lungă si largă, în două culori - portocaliu si auriu - si pe cap avea o mitră din aceleasi culori pavoazată cu medalioane cu femei goale în loc de pietre scumpe. Drept sceptru i-am dat un bici din cele de la artizanat. Astfel deghizat, s-a asezat pe tron. Apoi, fiecare intra pe rând în sala de judecată, în timp ce restul mâncam si dansam în cealaltă parte a casei. Moartea si Talpa Iadului însă au cam stat flămânde si însetate pentru că trebuiau să fie martore de-a dreapta si de-a stânga judecătorului. Întrebările erau din toate domeniile si l-a început omul intra bine dispus pentru că era petrecere, un pic cam trăsnită, dar totusi Revelion, în plus erau si băuti. La un moment dat am simtit că Dan se întrecuse pe sine, ba chiar o luase razna si am început să strig la el - bineînteles în gând. Stupoare! Atât eu cât si Carmen "l-am auzit" când a spus răstit: "Nu te băga, căci eu sunt judecătorul". Ne-am uitat una la alta, apoi la el si el la noi cu mult subînteles si ne-a făcut semn cu arătătorul să ne potolim. Ca de obicei rolul nostru era de ornament si ne mai lăsa si nouă câte un oscior de ros, atunci când era o problemă mai usoară sau mai hazlie. În rest deschidea discutii cu fiecare personaj despre subiectele cele mai penibile din viata lor sau despre taine pe care nu prea multă lume le cunostea, iar aceia se blocau sau se fâstâceau. Sigur, pedepsele erau simbolice si insignifiante, căci am înteles destul de repede, atât eu cât si Carmen si Costinel, că toată treaba el o făcea în taină si în pauzele de gândire ale fiecărui personaj intra în arenă, actiona atacându-l telepatic si subjugându-l. În clipa când am înteles care era jocul lui si el a înteles că noi trei marsam la tot planul lui, s-a creat un fel de legătură

tacită si foarte strânsă care ne dădea puterea de a actiona în virtutea personajelor pe care le întruchipam. Între timp se apropia ora 12:00 noaptea si ne-am strâns cu totii în living, pregătindu-ne pentru clasicul pahar cu sampanie, pupăturile si artificiile de rigoare. I-am invitat si pe "babaci", asa că eram vreo treizeci cu totii.
Din nou stupoare! În momentul stingerii luminii si aprinderii artificiilor (adică a acelor mici si inofensive betisoare pe care le tineam cu totii în mână), salul de mătase cu franjuri a lui Carmen, care împodobea capul "mustăciosului seic Champi", a luat foc, si douăzeci si nouă de persoane am văzut cu groază niste flăcări uriase cuprinzând capul bietului "arab". Tipete, chiote, agitatie, spre salul care a fost smuls de pe capul bietului băiat si călcat în picioare ca să poată fi stins. S-a aprins imediat lumina si cu toate că ceasurile si clopotele din jurul nostru anuntau clipa mult asteptată a noului an, toti ne uitam de data aceasta muti de uimire la salul de doi metri pe care îl ridicasem de jos si care arăta ABSOLUT NEATINS, ca scos din cutie si călcat (nu în picioare, ci cu fierul). Nimeni nu mai zicea nimic decât onomatopeic, doar Dan stătea lejer într-un fotoliu, fumând o tigară si privindu-ne superior, cu un zâmbet ce aducea a rânjet. Am înteles îndată că el a fost autorul - asa cum ne amenintase. În timp ce îi dădeam salul lui Carmen, amândouă "l-am auzit" în gând exclamând: "Sper că v-a plăcut fetelor!". Ne-am uitat una la alta si apoi la el si, pufnind în râs, am zis tare: "Da! Foarte mult!".
Desi Dan a încercat să mai atragă clienti la camera de judecată, după episodul cu focul, nu prea mai dorea nimeni. În plus, doreau să danseze. Asa că s-a văzut nevoit să abandoneze pentru o perioadă. Si atunci, pentru că a simtit că pierde teren, a venit cu o nouă surpriză, o nouă deghizare de data aceasta în general punk, având un fel de pantalon cu un crac lung din material fin de satin negru si un crac scurt din material de jeans rosu si rupt, iar sus o haină de jeans cu tot felul de petice si găuri dar si cu multe buzunare, acareturi, fireturi. Pe cap avea o sapcă fistichie si tot harnasamentul era pavoazat cu "decoratiile" pe care acest general le obtinuse pe "câmpul de bătaie". Unele erau tare nostime, fiind sub forma unor insigne cu poze reprezentând tot felul de pozitii de amor, iar altele pe care le-am recunoscut erau decoratii din ordine masonice. Dar chiar si asa deghizat, nu a renuntat la tron si tot a reusit să regrupeze câtiva în sala tronului, unde ne-a chemat si pe noi. La început nu prea ne-am dat seama că se crease o atmosferă ciudată, mai mult de tăcere. Până când Carmen mi-a făcut semn discret să mă uit la Dan, care sedea cu ochii închisi către persoana din fata lui si se concentra.
Am încercat să intervenim verbal si în gând, dar el reusea să ne domine, si cred că asta ne făcea un pic plăcere, dar ne si enerva. L-am chemat si pe Costinel, ca să avem mai mult curaj si să fim trei contra unul. În stadiul acesta eram când, pe la 2:00 noaptea, au început să curgă invitatii obisnuiti ai casei, care au avut si alte obligatii si care au spus că nu vin costumati, dar pentru a nu rupe traditia de ani vor apărea cât de târziu. Când am deschis pentru primii cinci, am văzut fetele lor speriate de-a dreptul. Apoi au reusit să îngâne un "La multi ani" si să mă întrebe dacă mă simt bine. Încet-încet, atât ei, cât si cei care au venit apoi, au încercat să se integreze în atmosferă, dar parcă se crease un zid care ne apăra sau ne separa, nu-mi dau seama exact, "între noi" - cei ai lui Dan - si ceilalti.
Cel ce nu a mai rezistat a fost X si pe la 5:00 dimineata a venit la mine si mi-a spus să mă pregătesc că peste două zile mă va duce la biserică, că ceea ce a văzut si a auzit aici întrece orice imaginatie, că starea în care sunt eu nu poate fi îndreptată decât cu exorcisme făcute de un preot. S-a vorbit chiar si despre un botez si bla, bla, bla si bla, bla, bla. Am zis: "Bine dom'le!". Si m-am întors în sala tronului. Paranghelia s-a spart pe la 7:00 dimineata, când, împreună cu Carmen, am căzut la datorie pe câmpul de bătaie din dormitorul meu. 2-3 ianuarie au fost zile pasnice, ca să zic asa, fată de ceea ce se petrecuse la mine, în sensul că am fost ca de obicei la familia Cobasnian ("adevăratii Arnoteni" ai nostri), iar a doua zi am fost la Casin, la Mihai, care ne-a reprosat că ne vedem "din an în pasti", si am râs cu totii căci asa era: nu ne mai văzusem de la Pasti. Apoi viata părea că a intrat în cotidianul ei: pe 3 ianuarie la ora 15:00 am avut spectacol, pe 4 si 5 am fost vreo două-trei ore la TV si iarăsi la Mihai. Dar iată că ieri, 6 ianuarie, m-am trezit cu X la mine. A venit să-mi comunice direct că a doua zi urma să mergem la părintele Mihut, preotul de la biserica din Piata Amzei. Curios lucru, nu am argumentat si nici nu l-am contrazis, ci, din contră, simteam un impuls instinctiv să mă supun (desigur, cu un aer de superioritate si de fină ironie pe care nu le-am afisat).
Dar asa cum MĂ SUPUN SI NU POT FACE ALTFEL, DESI AM ÎNCERCAT, DAR MĂ SUPUN LUI DAN, tot asa simteam acum să mă supun lui X, care mă cunostea atât de bine aproape din copilărie. A revenit discutia despre botez, iar eu am replicat că nu am nimic împotrivă, dar că nu prea văd eficienta de a-l duce "pe dracu" la biserică. Ha! Ha! Totusi, în ciuda unui ger năprasnic, astăzi, pe la ora 11:00 dimineata m-am îndreptat spre Piata Amzei, unde aveam întâlnire cu X. Am fost prezentată părintelui Mihut (persoană foarte distinsă si cu un aer de burghez spiritualizat), care

ne-a introdus într-un superb birou de primire, din păcate înghetat bocnă, căci de aproape o lună toată zona nu avea gaze. În acest birou înghetat a avut loc o discutie dezghetată în jurul unui pahar cu vin adevărat si a situatiei mele "disperate" - cum spune X (desi eu nu o vedeam deloc disperată). S-a vorbit si despre un eventual botez cu toate amănuntele lui, si chiar despre faptul că X doreste să-mi fie nas.
La toate amănuntele am fost întrebată dacă sunt de acord si am constatat că iarăsi pusese stăpânire pe mine sentimentul acela de "copil cuminte si ascultător" care nu iese din cuvântul tatălui. S-a stabilit o perioadă de o lună pentru cateheză si lecturi (în special despre Crez si credinta crestină) si apoi... s-a petrecut ceva spectaculos. La plecare, când X a dat mâna cu părintele, l-a întrebat dacă este adevărat că înainte de Înăltarea la Ceruri, Iisus a pus mâna pe capetele ucenicilor lui si le-a spus "Luati Duh Sfânt". Desigur, eu am sărit la auzul cuvintelor Duh Sfânt si pe dată am avut imaginea lui Dan, dar am fost surprinsă să-l văd pe X că-si pleacă capul spre părintele si îi cere o binecuvântare, cu speranta că poate primeste si el ceva Duh Sfânt. Desi sedeam lejer pe un fotoliu, la distantă de ei, împinsă ca de un resort, am sărit de acolo si am plecat capul în fata părintelui pentru a primi si eu putin Duh Sfânt. Apoi am plecat. X s-a dus la lucru, iar eu m-am întors acasă. De frig si probabil de emotie, aveam picioarele amortite si toată fiinta mea o simteam ca si anesteziată. Dar, când am intrat în casă si am dat de căldura minunată care parcă m-a îmbrătisat cu multă dragoste, în clipa aceea s-a petrecut o minune si m-am aruncat îmbrăcată si încăltată în pat, siroind de lacrimi si plângând cu hohote mari. Mă durea sufletul, nu stiu de ce, dar mă durea foarte tare sufletul si simteam ceva ca un regret, ca o pierdere mare. Din când în când mă ridicam si îmbrătisam aerul cu bratele, strigându-l pe Dinu. Atunci... AM AUZIT CLAR O VOCE aproape impersonală (pe care totusi am atribuit-o lui Dinu) care mi-a spus: "Stai aproape de Dumnezeu si vom mai vorbi". Degeaba am înăltat mâinile spre cerul imaginar în care ar fi trebuit să fie Dinu căci nu am mai primit nici un răspuns. Am plâns asa încă două ore, apoi am adormit. A fost cea mai importantă si ciudată trăire din viata mea.

15 ianuarie
Am comentat îndelung cu Carmen si Costinel evenimentele petrecute în ultimele două săptămâni, si ideea unui botez ni s-a părut foarte incitantă. Am purces la o analiză mai atentă a crestinismului, slujindu-mă si de cartea pe care mi-a dat-o X despre Crez. Desigur că am întrebat si la spiritism, dat fiind faptul că până acum fusesem sfătuită către religia budistă sau zen sau orice derivat al practicii yoga.
Si totusi... am rămas surprinsi când mi s-a spus că si botezul ar putea fi pentru mine o solutie de a întelege lucrurile si chiar de a mă defini în societate. Nu am dat prea multă importantă celor aflate la spiritism, întrucât din ziua când am descoperit ca Seth ar putea fi un demon, mă cam îndoiesc de cele spuse de ei. Dan rânjeste tot timpul si mă tulbură telepatic, iar starea alături de el, sau în el (nu prea înteleg exact), este destul de tulbure si se păstrează senzatia ciudată din prima zi când ne-am cunoscut, de atractie-respingere.

26 ianuarie
Dementa comunistă, combinată cu frigul de afară si prostia si încremenirea oamenilor, m-ar duce la exasperare sau poate la nebunie dacă n-as avea my sweet drugs: teatrul, televiziunea, spiritism si mai nou crestinismul. Relatia cu Răzvan continuă lejer ca si până acum, mă văd săptămânal cu el două-trei zile si încingem o canastă - eu cu el si soacra-mea cu vecina. Noroc că, atât la el, cât si la mine, este foarte cald în casă si astfel reusim să ne detasam de plasa asta neagră care a fost aruncată peste biata Românie. Desigur, mă încălzeste si ideea că poate într-o zi voi pleca în Israel si nu voi mai vedea zăpadă si frig si mizerie niciodată. Seara, la 18:30, ne strângem în jurul radioului si ascultăm Col - Israel cu stirile în limba română. Plec de la el visând că mă plimb printre palmieri si mănânc banane. Poate, cine stie?! Si totusi inima mea îmi spune că există si R., pe care nu as vrea să-l pierd.

15 februarie
Am primit în sfârsit hârtiile de la cimitirul evreiesc si de la Templu. La Templu, însă, se pare că am făcut o gafă în stilul meu clasic. Când mi-au înmânat actele, am fost felicitată si întrebată dacă sunt multumită, iar eu, făcându-mi cruce, ca o adevărată credincioasă, am spus că multumesc Domnului, iar când ei mi-au spus că probabil abia astept să ajung acolo, eu am replicat afirmativ în fortă, spunând că mai ales abia astept să văd Mormântul lui Iisus. Doar după fetele lor ciudate, care se făceau din ce în ce mai lungi si mai albe, mi-am dat seama că făcusem o mare gafă si am realizat că eram într-o sinagogă evreiască, iar ei nu cred în Hristos.

De fapt, unul dintre functionari m-a însotit până la poartă si, la sfârsit, mi-a soptit: "Stii, să-ti spun adevărul, si eu am fost comunist convins si membru de partid până să ajung slujitor al Templului, dar nici ca dumneata care, hai măi hai, că ti-ai făcut semnul crucii în sinagogă, dar puteai să spui că te duci la mormântul lui David, nu al lui Hristos, Care este de altfel dusmanul principal al iudaismului". În fine, mi-a urat totusi succes si, învingătoare, m-am dus la Răzvan, povestindu-le si amuzându-ne copios pe seama gafei mele. Să vedem însă ce părere au si cei de la ambasadă.

25 februarie
Studiu cu Toca la tablourile: Cântăreata cu alăută, Tânără pereche la un pahar cu vin si Scrisoarea, toate de Gerard Ter Borch, apoi Adrian von Ostade (tot nordic): Tărani sub umbrar si Conversatie lângă cămin. A fost multumit de analizele mele.

27 februarie
Singura relatie care se păstrează nealterată în amalgamul ăsta de nebunie si satanism este iubirea pentru R., chiar dacă ea se consumă sporadic, uneori depăsind o lună de zile. Poate tocmai frecventa sau sinceritatea acestei relatii face ca ea să dureze în timp, chiar dacă poate am avea ceva să ne reprosăm. Dar ne dorim prea mult si ne grăbim să consumăm în tot felul această dorintă, încât nu ne rămâne prea mult timp de discutii contradictorii. Astăzi a fost una din zilele cu dorintă devoratoare ce ne-a făcut aproape să ne înghitim unul pe altul. Si asa m-am dăruit lui drept cadou pentru ziua sa de nastere, asa cum el mi s-a dăruit de ziua mea.

1 martie
Ziua fatală a sosit. În sfârsit, m-am văzut fată către fată cu cei de la Ambasada Israelului si am depus dosarul pentru "Întoarcere la răspuns", asa se spune la emigrare, pentru că de fapt pentru ei nu există emigrare, căci orice evreu apartine acelui pământ, si când se duce acolo se cheamă că se întoarce la patria mamă. Nu stiu însă ce sanse am pentru un răspuns afirmativ, deoarece astăzi, la interviul cu consulul, mi s-a spus că sunt rudă de gradul III cu cei de la cimitirul Bellu - evreiesc, singurii care sunt luati în considerare ca evrei 100%, urmează bunicul îngropat la Aiud, dar care s-a însurat cu o crestină, si tata, care la rândul lui s-a însurat cu o crestină si este îngropat la Bellu crestin. Nu prea mi-a dat sanse mari. Totusi mi-a zis să vin peste o lună după răspuns.
Când am iesit din ambasadă, am observat că, lipită de gardul ei, se află curtea unei biserici, asa că am intrat si m-am rugat si eu în legea mea, către Hristos, Cel ce a fost răstignit ACOLO, să mă ajute să ajung în Israel, indiferent când si cum. Când am iesit din biserică, m-a surprins hotărârea din rugăciunea mea, că parcă până mai ieri eram linistită si convinsă că pot supravietui în România, oricât de neagră ar fi viata, deoarece - ziceam eu - stiu si pot să mi-o fac roz. Dar nu numai hotărârea m-a surprins, dar chiar însusi faptul că am intrat singură în biserică, ceea ce nu mi se mai întâmplase din ziua în care am aflat că Dinu era în comă, si am intrat atunci în biserica Icoanei si am îngenuncheat la prima icoană din pridvor si am zis ceva de genul: "Doamne, dacă existi si într-adevăr vrei să cred în Tine, salvează-l pe Dinu". Se pare că a fost un soi de revoltă în mine, în subconstient, căci până azi nu am intrat în nici o biserică special să mă rog. Poate că totul are legătură cu binecuvântarea părintelui Mihut si cu trăirea mea de după.

3 martie
Parcă pentru a-mi confirma convingerile mele mai vechi, astăzi, după spectacolul de la ora 15:00, fiind si ziua lui Carmen, am făcut o gască mare si ne-am dus în Berlin, unde am încins o masă mare si am dansat până la 12:00 noaptea.
"Si ce se mai poate... când TOTUL SE POATE", vorba lui Păunescu.

8 martie
După spectacol, am plecat la soacră-mea, care a făcut un "ceai de cucoane", pentru a sărbători ziua femeii. Am primit de la Răzvan si de la ea o multime de cadouri si multi ghiocei. Ne-am amuzat copios atât pe seama gafei mele de la Templu dar si de faptul că vom face două căsătorii, adică soacra-mea va fi curând mireasă. Ha! Ha! A fost cerută de un evreu român crestinat, care trăieste însă la Tel-Aviv. Asa că... vom pleca cu totii acolo. Vai, sunt din ce în ce mai entuziasmată si încep să cred că acesta este sensul vietii mele!

15 martie
Se agită spiritele. Au fost doi securisti la administratoră, care este bună prietenă a mamei, si au întrebat-o "de toate pentru toti" despre mine. Ea s-a prefăcut că nu stie nimic despre plecare, dar i-au spus până la urmă că vreau să plec si că securitatea evreilor se ocupă de mine. Ha! Să se ocupe, dacă le place teatrul si filmul sau dacă vor să danseze, o să-i car după mine prin toate sălile de teatru si film sau la cârciumi. Ce altceva pot afla despre mine!?

20 martie
Se pare că nici anul acesta nu se vor scoate la concurs cele două posturi de asistent de regie în TV, desi s-a bătut toba un an despre ele. Asa că deocamdată rămân colaborator, dar bugetul a mai scăzut, căci nu mai am leafa din Buftea si la TNB nu am rămas decât cu Plosnita. Ei, tot ajung la 2000, dar nu mi-ar ajunge nici pe o măsea dacă ar trebui să plătesc ceva în casă.

30 martie
Cu toate că nu mă omor muncind în TV, totusi astăzi, după spectacolul de la ora 15:00, m-am simtit foarte obosită (probabil din cauza asteniei de primăvară) si am hotărât să mă culc mai devreme. Am adormit pe la ora 10:00 seara si m-am trezit brusc pe la ora 2:00 noaptea, speriată si îngrijorată de visul pe care îl avusesem: se făcea că sunt într-o curte mare si stăteam la o coadă spre a intra în "partea cealaltă" - adică dincolo de un zid transparent, unde se zăreau străzi elegante, flancate de siruri de palmieri, lumea pe stradă era sumar îmbrăcată, semn că era foarte cald, masini luxoase străbăteau în viteză soselele. Cei ce sedeam dincolo de această lume, pentru a pătrunde acolo, trebuia să ne auzim numele strigat la un megafon invizibil, apoi să traversăm înot un bazin destul de mare si adânc în care se pătrundea cu greu, târându-te pe burtă, si când ieseam de acolo, trebuia să trecem printr-un dus special si, astfel curătiti, puteam pătrunde în "tara minunată". Auzeam tot felul de nume strigate la megafon: Golstein, Goldenberg, Haimson, Jacobson, Steinberg, iar cei strigati treceau dincolo. Plecaseră toti si eu tot mai asteptam să fiu strigată.
Deodată, cineva a cărei prezentă nu se zărea, m-a întrebat cum mă cheamă. Am răspuns sfios: "Fermo". Ah, dumneata nu poti trece. "De ce?", am tipat eu disperată... "Pentru că părintii tăi nu stiu să înoate si nu pot trece prin bazin." "Bine, am zis eu, dar am să-i ajut eu, am să-i car pe rând, am să-i împing, numai luati-mă si pe mine." "Nu se poate!" (scurt si cuprinzător, si a dispărut). Nu am putut să mai dorm toată noaptea si am stat cu geamul deschis, cu tot frigul de afară, fumând tigară după tigară. Sunt deja convinsă că mi-au respins actele. Astăzi după spectacol am luat-o pe Carmen la mine si am întrebat la spiritism despre acest subiect. Răspunsul a fost ambiguu, dar mi s-a spus că una din cele două - plecarea sau botezul - sunt căile mele de existentă pe pământ. Am mai întrebat despre Hristos, Care se pare că era evreu. "Da", mi s-a răspuns. Deci, dacă plec în Israel si devin cetătean evreu, cu practică în religia evreiască, pot să fiu mândră că si Hristos a fost evreu si să nu mă mai botez. "Nu", mi s-a răspuns. De ce, nu? Nu am mai primit nici un răspuns.

5 aprilie
Primăvara întârzie să apară si, fiindcă sunt epuizată sufleteste si trupeste, am primit învoire de la Marin Traian să stau vreo 10 zile acasă, căci nu am nici spectacole până pe 15, asa că stau în casă si citesc. Sunt din ce în ce mai multe lucruri pe care le aflu, dar care sunt ori inexplicabile, ori nefondate, ori contradictorii. Nu mai am stabilitate. X îmi spune că părintele Mihut a întrebat de mine si de hotărârea mea pentru botez. Dar eu nu am primit încă răspuns de la Ambasada Israelului, căci dacă plec nu are nici un rost să mă botez, doar mă voi duce acolo ca evreică. Se pare totusi că religiile astea sunt si ele distorsionate, căci dacă ar fi să ne luăm după cele spuse de Sagan, de Daniken sau Drake, dar mai ales după dovezile materiale existente: desene rupestre, sculpturi ciudate, discuri de piatră cu cobalt, asemănătoare celor din zilele noastre folosite la computer, si câte si mai câte, toate acestea vin în sprijinul ideii că pământul a fost vizitat cu sute si mii de ani în urmă de fiinte extraterestre - oameni, zei, un fel de îngeri coborâti "în mare strălucire" si cu "coloane de foc" pe pământ pentru a ne lumina.
Multe dintre aceste dovezi se află, se pare, în Tibet (unde, spun ei, ar fi stat si Iisus până la 30 de ani). Ba chiar aduc dovezi că Iisus însusi ar fi extraterestru si că Biblia de fapt este o carte de stiintă, dar într-o manieră codificată. Atunci la ce bun botezul? Oare nu este un fals si o inventie pur umană, a celor ce nu pot pricepe mai mult? Dar dacă pe mine mă luminează "ceva" sau "cineva"? Două lucruri îmi rămân clare: prezenta lui Dinu în aparitiile pe stradă, iar apoi spiritismul si trăirea misterioasă de la părintele Mihut, cu rugămintea lui Dinu de a sta

aproape de Dumnezeu. Dar care Dumnezeu? Cine e Dumnezeu? Iehova, Brahman sau Iisus? Sau poate vreun zeu extraterestru? Oh, prea multe întrebări si prea putine răspunsuri.

15 aprilie
Da, asa cum era de asteptat, mi-au respins dosarul pe motiv că sunt generatia a patra, căci actele de la cimitir sunt ale străbunicilor, dar... poate s-ar putea face ceva dacă as aduce o dovadă scrisă a activitătii pro-sioniste a bunicului si a tatălui în perioada interbelică. Ho, ho, ho! Ce pompos si periculos. Păi, măi fratilor si cumnatilor, toată suflarea românească stie că Iosif Fermo a fost poate cel mai bun jurnalist al ziarului Universul (ziar cu precădere antisemit) si că scria articolele lui Stelian Popescu. Dar antisemit, bunicul nu a fost niciodată. E drept că nici anticrestin. El a fost un mare burghez si pacifist, a trăit o viată întreagă la Paris, cu un aer intelectual si boem, usor pătimas în ale femeilor, dar cine n-ar fi fost, într-un Paris antebelic, plin de lux si de nuri. Despre asta poate s-ar putea reprosa, dar vezi că cei de la ambasadă doresc o activitate pro-sionistă pe care bietul bunic nu a avut-o. Dar faptul că domnul Ficu Cohen (vărul tatei) a fost presedintele comunitătii evreiesti din România timp de 20 de ani nu le spune nimic? Printre sughituri de lacrimi, atât am putut să-i explic consulului: "Dacă ar veni acum un nou Hitler, absolut sigur în 24 de ore as fi fost făcută mănusi ori săpun". În loc de răspuns, am fost sfătuită să încerc în America. "Ce treabă am eu cu America?" - îi spun. Eu sunt si simt că sunt evreică si trebuie să plec în Israel." "Deocamdată nu se poate", mi-au răspuns si m-au poftit politicos spre usă.
Am iesit furioasă si m-am oprit în biserica de lângă ambasadă, unde am stat cel putin un ceas, plângând si gândindu-mă ce să fac. Îmi intrase atât de mult microbul plecării, încât nu mai stiam cum să-l scot. De fapt, el zăcea de mult acolo, poate din 1970, când am vrut să plec prima oară din tară în Franta, cu tata, la fratii lui din Paris. A plecat numai el, mie si mamei nu ne-au aprobat. Apoi îndârjirea lui Carmen de a pleca oricum ar fi, fie chiar si cu Oli-Silvano, pe care nu-l iubeste, probabil că toate acestea s-au adunat si acum când stiu că si soacră-mea o să plece (adică, care soacră, căci s-ar putea să pice totul cu Răzvan, în cazul în care nu găsim pilele necesare pentru a obtine plecarea). Oh, e prea greu pentru mine. Deodată atâtea probleme!

20 aprilie
Am fost la Răzvan cu gândul să le povestesc discutia de la ambasadă, dar nu am avut curaj, deoarece s-a vorbit despre căsătorie, atât a mea cât si a Aureliei. M-am arătat interesată, desi numai eu stiam ce este în sufletul meu. L-am cunoscut si pe "ginerică" al Aureliei, este un tip foarte simpatic cu mult simt al umorului si se pare foarte destept - mare profesor de fizică - atât aici, cât si în Israel. A fost închis de comunisti aici, si în închisoare a căpătat o afectiune a ochilor deoarece a stat în întuneric vreo trei ani. Are 67 de ani si vrea pe cineva să-l îngrijească până la sfârsit, pentru există riscul de orbire, având si o miopie mare. Aurelia era foarte fericită că poate avea un bărbat asa de destept si cu o viată asa de interesantă. Ne pregătim si pentru Pasti. Totusi, în ceea ce îl priveste pe Răzvan, ciudat, dar cu toate că am vorbit si despre costumatia de la cununie, ne-a comunicat că el nu poate face Pastile cu mine, căci este ocupat.

Asa am aflat de la soacră-mea si taina lui Răzvan - are o amantă, o femeie de 47 de ani, alcoolică, internată la Urgentă pentru dezalcoolizare la spitalul unde lucra soacră-mea acum patru ani (asa a cunoscut-o) si de care nu mai putea să scape. Ba chiar Aurelia intrase la bănuieli că-i face vrăji, căci a găsit tot felul de ciudătenii prin casă (pământ, legături de ate cu cuie), altele au dispărut (poze, obiecte ale ei si ale lui Răzvan). Era cam îngrijorată. Asa am înteles eu de ce niciodată el nu era sâmbătă si duminică acasă. Până acum nu a vrut să-mi spună, dar astăzi s-a supărat pe el, deoarece este si Lică aici si ar fi putut să stea si el o dată fără Doina. În fine, nu am fost prea afectată, dar totusi...

27 aprilie
Zile frumoase de primăvară si câteva petreceri de Pasti la fel de frumoase. Mi-am jurat că Revelionul ce a trecut a fost ultima petrecere la mine acasă, asa că de data aceasta la Mihai, în vila lui de la Casin, ne-am strâns vreo 30. Am venit cu câtiva sateliti (10) si am cunoscut si lume nouă, prieteni ai lui Mihai. M-am împrietenit cu doi băieti foarte simpatici, dar mai ales m-am simtit atrasă de unul din ei - Adrian - de aceiasi vârstă cu mine si care fizic seamănă foarte mult cu cel ce-mi produsese atâta mirare si uimire în suflet - actorul Robert Powell. Deci apăruse din nou "prototipul" în calea mea. Silvano nu a putut veni, nu stiu de ce, iar Carmen este foarte supărată si a spus că nu-l mai vrea. S-a conversat toată seara cu Adrian, căci si el

are o problemă asemănătoare, fiind pe punctul de a se însura cu o suedeză mai mare ca el cu 10 ani si bolnavă de psoriazis. Ha! Ha! Ne plângeam unul pe umărul celuilalt, Carmen despre Silvano, eu de Răzvan cu Doina lui si cu actele de ambasadă, iar el cu scârba pe care o avea ori de câte ori încerca să mângâie corpul suedezei plin de bube si coji. Curios! Foarte curios! Ne-am pus toti trei în oglindă si am încercat să fim obiectivi si să ne găsim defectele care să cauzeze trista situatie în care suntem si nu le-am găsit. Asa că am băut niste sampanie si am dansat de ciudă toată noaptea, Carmen în bratele lui Mihai, iar eu în bratele lui Adrian. În final, însă, ca niste oameni întelepti, am hotărât că fiind situatia în România asa de gravă si agravându-se pe zi ce trece, orice sacrificiu merită făcut pentru a fi liber si a rămas stabilit să ne măritām fiecare cu cel sortit.

1 mai
Am rezistat eroic două luni, dar am vrut să văd dacă mă caută el. Da, nu m-am înselat în privinta caracterului lui R. - este un introvertit, în ciuda faptului că trebuie să se exteriorizeze pe scenă. Dar în viata lui particulară vrea să-si ascundă sentimentele. Totusi le-am dibuit, căci toate le face din mândrie care merge până la un punct, apoi pocneste. Cum a pocnit astăzi dorinta lui pentru mine, asa cum pocnesc mugurii în pomi si florile umplu văzduhul cu parfumul lor. O noapte de primăvară, dulce si ametitoare cu parfum de dragoste, de liliac si de tei.

5 mai
Tocilescu "mi-a tocit" nervii amenintându-mă că nu intru la I.A.T.C. dacă nu văd repertoriul de filme românesti de la Cinematecă. Sunt programate toate în luna aceasta. Am revăzut Răscoala si Atunci i-am condamnat pe toti la moarte, dar mai sunt vreo douăzeci de filme cu subiect comunist, iar eu nu servesc asa ceva. Dacă intru, bine, dacă nu, iarăsi bine. Va fi o experientă si atât.

10 mai
Mult prea agitată primăvara asta si fiinta mea gata să o ia razna, asa că am cedat când a venit ieri Dan si am făcut tantra. Am simtit că vrea să mă domine telepatic si fizic, am răbdat o dată, dar a doua oară, peste trei ore, l-am dominat eu si încă foarte tare. Am chemat-o în ajutor pe Kali, promitându-i că îi voi dedica toată săptămâna numai ei. Pe loc am simtit că sunt făcută din foc si pârjolesc tot ce este în jur. Apoi i-am transmis această stare lui Dan, care nu a avut încotro si a primit-o. De fapt pe ea - pe Kali - a primit-o. Ciudat este că si mie mi s-a părut că mă unesc trupeste cu ea, ceea ce m-a făcut să simt frisoane în tot corpul, dar si să încremenesc în starea aceea, "înghetând" cumva momentul plăcerii finale. Am reusit să-i imprim si lui Dan această stare - care, repet, nu era a mea, ci a lui Kali - si cred că am stat asa aproape douăzeci de minute. I-am multumit în gând lui Kali, că mi-a dat forta să-l domin pe Dan si poate o voi mai putea face si altă dată. Apoi, pe la sase seara ne-am despărtit si am plecat cu gândul să mă duc la Carmen. Dar era foarte frumos afară si mă simteam extraordinar de puternică, asa că am lăsat picioarele să se îndrepte unde vor.
Si astfel, ciudat, am ajuns în dreptul bisericii Icoanei. Nu mai intrasem aici din ziua mortii lui Dinu. Abia am îngenuncheat si am simtit ca un foc în inimă si m-a cuprins cel mai ciudat sentiment pe care l-am avut până acum în viata mea - o stranie senzatie de vinovătie fată de întreaga lume: cum adică, ei stau aici si se roagă, iar eu, ca o nemernică, sub acoperirea de tantra-yoga, îmi fac de cap?! Si m-am pornit pe un plâns amar, cu sughituri încât se uita lumea la mine, asa că am fugit afară. Aici mi-a apărut mai puternic sentimentul de vinovătie fată de toată lumea. As fi mers în genunchi până la Carmen, sărutând mâna oricărui trecător si cersind iertare plângând, până as fi primit iertare. FATĂ DE NIMENI NICIODATĂ NU AM AVUT ASA O TRĂIRE. Apoi m-am hotărât brusc să termin definitiv relatia cu Dan. Dar chiar în momentul acela "l-am auzit" furios, suierându-mi că nu am făcut bine ce am făcut astăzi si că nu voi scăpa de el decât când si cum vrea el. M-am speriat si am fugit la Carmen. L-am convocat si pe Costinel si am hotărât să-i tinem piept lui Dan, orice ar fi.

18 mai
Pe cât de hotărâti am fost noi, pe atât de puternic a pornit el lupta împotriva noastră. S-a întâmplat un fapt atât de grav încât era să ne pierdem viata si eu, si Costinel. Îl rugasem pe Costinel, care este în concediu, să vină câteva zile la mine după ora 12:00 când mă întorc de la televiziune si să facem doar noi doi niste încercări de transmitere a gândurilor. Totul a mers foarte bine la început. Unul transmitea si celălalt vorbea tare, descriind ce vedea cu ochii mintii

sau ce auzea. La un moment dat, după notiunea de nazism, descrisă de mine ca o năvălire de armată cu cizme ce călcau totul în picioare, am văzut o masă de spital, niste doctori îmbrăcati complet în alb, nu li se zăreau decât ochelarii, care erau fumurii, ca de soare, în rest alb, si care încercau să-i extirpe ceva din capul lui Costinel. Disperată, am încercat să strig la el, dar nu am putut să mai scot nici un sunet. Operatia continua în timp ce eu aveam din ce în ce o greutate uriasă pe piept. Mă aflam întinsă pe pat. Încercările mele de a vorbi au devenit zadarnice, căci aproape că nu mai puteam nici respira si simteam fizic cum o plasă de plumb mă înfăsoară si o greutate uriasă apăsând pe pieptul meu mă împinge în jos, iar trupul părea că este supt de o fortă imensă, de un aspirator urias în jos. Am avut simtirea clară a străpungerii patului si a podelei si... am urlat în gând: "Doamne, nu!".
Si deodată plasa s-a rupt si am tâsnit în mijlocul camerei strigându-l pe Costinel, care era pe fotoliu cu ochii închisi, dar nu reactiona. M-am apropiat strigând si tot nu a reactionat. Am crezut că a murit. Totusi, apropiindu-mă de urechea lui, am strigat tare: "Costin, trezeste-te!". Si atunci a deschis ochii si a zis: "Ah! De ce m-ai întors? Era atât de interesant!". Am urlat: "Esti nebun, vor să te omoare, nu stii că esti bolnav? (avusese epilepsie în copilărie). Sunt numai puteri satanice care ne urmăresc. Nemernicul de Dan este capul răutătilor". Într-un târziu, s-a sculat cu greu de pe fotoliu si a plecat, convins că am făcut o greseală că nu am continuat până la capăt experienta începută astăzi cu puterile cu care intraserăm în contact. Am sunat-o pe Carmen si a înlemnit la telefon.
Cred că trebuie să mă botez.

25 mai
Nu mai pot! Nu mai pot! Din soc în soc, spre victorie finală. X a fugit din tară - în America. A fost trimis la o conferintă cu armeni, căci este armean de origine, si a rămas acolo. De aceea nu mai apărea el nicăieri. Deci am pierdut si botezul... E de necrezut cum se strânge, parcă, un cerc nevăzut în jurul meu, vrând să mă sufoce, dar "ceva" sau "cineva" mereu mă salvează.

1 iunie
Desi am avut spectacol în seara aceasta, am vorbit cu R. Si după spectacol m-am dus la el. Aveam intentia să facem asta pe 9 iunie, de ziua mea, dar voi avea ultimele două spectacole din stagiunea aceasta si el la fel, asa că am petrecut iarăsi o noapte de vis. Alături de el uit de toate si, mai ales, trăiesc atemporal. Niciodată nu stiu când au trecut 10-12 ore împreună. Pentru Adrian simt o atractie ciudată, pentru că face parte din prototip, dar pe R. se pare că-l iubesc, desi mă cam tem de el pentru că functionează prea tare telepatia între noi, experienta cu Dan si cu Costinel făcându-mă precaută. Totusi, pentru a sărbători ziua mea si pentru a pune la punct distributia la un nou film, am hotărât cu Gigi Naghi si cu R. să ne vedem la Athenee Palace pe 12 iunie, când suntem liberi toti.

10 iunie
Am reînceput lucrul la televiziune si astăzi am plecat cu M. Traian să ne întâlnim cu Daneliuc, apoi am venit cu totii la mine. I-am povestit lui Mircea despre Dan, pentru că stiam că făcuse si el spiritism. Într-adevăr, mi-a confirmat că făcuse în anii studentiei cu o fată pe care - incredibil - o chema Monica si semăna foarte tare cu mine. Desigur, nu erau singuri, ci aveau un cerc de spiritisti destul de mare, iar finalul a fost cât se poate de socant - moartea unuia dintre ei.
M-a avertizat că după toate aparentele Dan face parte din cei care au legături cu duhuri rele, de joasă calitate, si că, după părerea lui, chiar dacă unele sfaturi au fost bune si unele informatii adevărate, ar trebui să renunt la spiritism si la Dan, pentru că se poate sfârsi foarte rău. Asa a fost si la ei, cu toate că persoanele erau bine intentionate. Am băgat la cap tot ce mi-a spus Mircea si i-am multumit, apoi am plecat la Carmen, luând hotărârea să o rupem definitiv cu Dan si cu spiritismul.

12 iunie
Petrecerea promisă pentru ziua mea a fost trăsnet. La Athenee, undeva jos, habar nu aveam de această sală rustică. Mama mi-a cusut o rochie superbă din voal verde, cu model de rochie romană, si am deschis din nou "cutia Pandorei" de unde am scos de data aceasta setul de safire, brătară, pandantiv si cercei. La cârciumă am fost noi si ai nostri: Gigi N., Titi R., Dinică, Tapalagă, Baronu', Alecu Popovici, Capoianu, M.T., V. Munteanu si fete: Petruta, Silvia, Mariana Dumitrascu, Magda Popovici, Carmen, Rodica Olteanu. Sper că nu am uitat pe cineva. Dar surpriza mare a fost că la un moment dat a apărut Romica Puceanu, care avea sarcină specială să-mi cânte la ureche: Hava Naghila. Într-adevăr, l-a cântat de două-trei ori, dar jurai că este o

evreică get beget. Superb. Când am ajuns acasă, pe la 12:30 noaptea, mama era atârnată pe balcon, disperată că nu mai ajung. Nu de alta, dar aveam pe mine vreo 20.000 de dolari… Le-am scos linistită si le-am închis la loc în Cutia cu maimute.

15 iunie
Zile plăcute si tihnite de vară cu gasca, la strandul Tei, pe lac în Herăstrău sau la I.O.R., cu Răzvan cu barca, canastă si bere rece cu soacra-mea, căreia am reusit să-i spun în sfârsit despre refuzul de la ambasadă, dar nu s-a arătat surprinsă, ci mi-a spus că mai surprinsă ar fi fost dacă îmi aprobau de prima dată. Vom mai încerca.

15 iulie
Da, nimic surprinzător în faptul că am picat la examen. Mai bine dădeam la actorie si interpretam rolul Nebuna din Chaillot, fiindcă nu munceam prea mult pentru rol, sunt aproape nebună. Am nimerit la comisia Elisabetei Bostan, fată bună de altfel, sunt convinsă că m-ar fi trecut dacă la al doilea subiect as fi putut să-i spun măcar două-trei cuvinte despre filmul ăla comunisto-nenorocit. Dar eu... mâlc! Si ea… tâlc! Si uite asa se scrie istoria! Nici la facultate, nici măritată, nici botezată, nici în Buftea, nici concurs la televiziune si mai ales nici plecare în Israel. Îngrozitoare situatie! Această greutate s-a asezat ca un bolovan în spinarea mea si nu stiu cum să fac să mă eliberez. Deocamdată am vorbit cu gasca - cei doi A. Si mergem câteva zile la mare, în august, la Costinesti, în speranta că marea nu mă va dezamăgi.

25 august
Îti multumesc scumpa mea mare pentru toate bucuriile pe care mi le-ai dat, căci alături de tine am găsit totdeauna alinare. Da, am venit complet remontată după cele două săptămâni la Costinesti - multă plajă si discotecă. Petruta era la Olimp, dar nu am fost la ea decât trei zile - căci plângea trupa fără mine, iar ei nu aveau bani de stat în Olimp. Oricum, sunt fericită si asa, căci am lăsat toate grijile si supărările în apa mării. Iar alături de Adrian am reusit să am fericirea unor "nopti nebune", căci au fost si nopti cu lună plină pe malul mării, unde nu am avut nevoie nici de mantre, nici de Kali sau de un alt artificiu între noi, căci trupurile noastre emanau atâta energie, în special în contact cu magnetismul apei, încât nu am mai tinut cont si, cu riscul de a ne vedea cineva, am făcut amor acolo, în apă. A fost o experientă deosebită pe care am s-o repet de câte ori voi avea posibilitatea. Apa ne învăluia într-un mod special, ca o a treia persoană care ne mângâia cu valurile ei, participând practic la amplificarea plăcerii. A fost o unire perfectă. Nu stiu ce fel de relatie voi avea în continuare cu Adrian, dar zilele de la mare ne-au unit foarte mult.

30 august
DOAMNE, NU SE POATE!?!
Vai, s-a întâmplat un lucru îngrozitor. A murit Costinel!
A murit în somn, bietul de el, de o sperietură, se pare. Ei bine, numai Dan cred că este de vină. S-a întâmplat exact ceea ce a spus Mircea. Of, Doamne, e oribil! Carmen mi-a spus că se întâlnise cu el cu o lună în urmă si i-a relatat si ei cum a intrat în contact telepatic cu niste spirite foarte interesante. Fiindcă nu am fost la înmormântare, am luat hotărârea să mă duc mâine la biserica de lângă casa lui, pe Mihai Bravu. Carmen este si ea foarte speriată.

31 august
Oh! E înspăimântător ce se întâmplă cu mine. Mereu am parte de socuri sufletesti - unul peste altul. Nici nu am intrat foarte bine astăzi în biserica de pe Mihai Bravu si, după ce am aprins o lumânare pentru Costinel, am îngenuncheat în pridvor în fata icoanei cu Sfânta Paraschiva si "am auzit", aproape urlând, glasul lui Costinel: "Fugi, fugi de Dan! Ai auzit! Fugi de Dan! Te va omorî! Fugi de el cât mai departe! Să nu-i mai pomenesti nici numele! Fugi!".
Doamne, am simtit că se crapă pământul sub genunchii mei si aproape că am luat-o la fugă din biserică. Am plecat pe jos până la Carmen, ca să mă pot linisti, si acolo am jurat amândouă în fata icoanelor că nu ne vom mai întâlni cu Dan niciodată.

5 septembrie
Am reluat studiul filozofiei pentru a mă linisti si a-mi mai lumina un pic haosul vietii mele. Da, poate că problema transcendentală, asa cum o pune Kant, este cheia vietii. Din experientele triste pe care le-am avut, nici rationalismul si nici empirismul nu sunt solutii. Caută oamenii de

stiintă si marii savanti să-si explice prezenta vietii pe pământ, punând antene telescopice, ascultând undele radio, încercând să ghicească cine a făcut megalitii de pe pământ sau de ce apar în unele locuri ciuperci uriase de zece kilograme etc. Nu au ajuns la nici un rezultat, cu toată strădania lor. Cei empirici (asa ca mine) acordă simturilor un rol fundamental si îsi imaginează că astfel pot descoperi adevărul. Dintr-un punct de vedere îmi pot apropia filosofia lui Heidegger, pentru că eu cred că adevărul nu poate fi descoperit decât în mod pasnic - prin artă, poezie, pictură, muzică etc. Căci doar astfel poate apărea adevărul din fiinta umană, făcându-l pe om autentic. Si mai nou mă pot apropia de expresia kantiană "cerul înstelat deasupra mea si legea morală în mine". Spun "mai nou" deoarece până acum nu am avut nici o tangentă cu morala interioară. Dar prea se suprapun multe fapte ciudate, ca o chemare celestă ce nu-mi dă răgaz de gândire si care mă fortează să trăiesc totul în interior.

15 septembrie
Celine - La capătul noptii, carte recomandată cu mare încredere de Andrei, prietenul lui Adrian. Cu toate că am încredere în ei, mai ales că Andrei este fotograf si are un simt artistic foarte dezvoltat, ba chiar pot să spun că are talent, cartea lui Celine mi-a displăcut total. Avangarda si nonconformismul sunt împinse până la extrem, cu detalii chiar scabroase, lipsite de orice simt etic si estetic.

30 septembrie
Andrei m-a rugat să vorbesc cu Daneliuc si să-l chem la mine, unde să-si expună si el micile lui lucrări fotografice si să-si dea o părere. Astăzi i-am chemat pe toti la mine - si pe Marin Traian, si pe Petruta. La un moment de respiro, am profitat si l-am răpit pe Mircea într-o cameră si am comentat cu el despre drama profetită de el - moartea lui Costinel. Nu a fost o profetie, mi-a zis, ci o curgere logică a evenimentelor, în functie de faptele relatate de tine. Desigur, nu trebuie să mă mai văd cu Dan niciodată si, mai ales, să-l elimin din mintea mea.

3 octombrie
Punând în aplicare cunoscutul proverb "Cui pe cui se scoate", pentru a-l elimina pe Dan, si încă sub impresia "noptilor în mare", astăzi, când a venit Adrian la mine, ne-am iubit cu aceeasi plăcere ca si în valurile înspumate. Asta m-a bucurat mult, căci am înteles că e posibil să existe între noi si altceva decât dorintă trupească. Nu am mai simtit asa ceva decât pentru R., cu care chiar aveam gânduri serioase. Este interesant, căci trupul pot să-l împart cu doi-trei bărbati, dar inima mea acum nu stie ce să aleagă. La spiritism mi se spune A, dar amândoi sunt A. Voi lăsa timpul să decidă, căci Adrian are si planul plecării în Suedia - e drept că nu mai vrea să audă de asta, dar totusi...

1 noiembrie
Toată luna octombrie nu am avut decât patru spectacole. Astăzi încep luna cu un spectacol, ceea ce nădăjduiesc să fie de bun augur. A scăzut bugetul foarte tare. Din cauza situatiei mele care este atât de ambiguă, precum si a năbădăilor lui Răzvan cu Doina, soacră-mea a hotărât să mergem la Virgi - prietena ei medium. Într-adevăr, stranie persoană, mai ales că cele aflate prin ea m-au pus pe gânduri: când va trebui, vei fi liberă (referitor la plecare), când va fi timpul, vei stii ce religie să adopti. Deci nimic concret, desi totul clar.

15 noiembrie
Frământări, întrebări fără răspuns sau răspunsuri neclare, filozofie, stiintă - antimaterie, OZN-uri cu dovezi, întâlniri de gradul III, toate aceste probleme puse una peste alta îmi aglomerează viata si o fac de nesuportat. Firea mea, optimistă altfel, suferă agresiunea aceasta si am uneori chiar idei de sinucidere, nu din cauza disperării, ci din dorinta de a sti în sfârsit ADEVĂRUL. La spiritism cu Carmen mi se spune să vin SUS si voi vedea ADEVĂRUL. Ei bine, nu pot si nu vreau să mă sinucid. Un gând mă tentează mereu: să-i dau dreptate lui Kirilov al lui Dostoievski, care spune: "Dacă Dumnezeu există, mă va împiedica să mă sinucid". Dar rămâne la stadiul de gând, căci de simtit, simt contrariul, o dorintă fierbinte de viată curată, adevărată, luminată.

25 noiembrie
Sub nici un fel de formă nu mai fac nici o petrecere la mine, indiferent cine m-ar ruga, asa că am convenit cu Andrei si Adrian să facem la Mihai anul acesta Crăciunul si apoi Revelionul om mai vedea noi. Au fost de acord. Răzvan e ca de obicei cu Doina lui, asa că partener îl voi avea

pe Adrian - care văd că a lăsat-o moale cu suedeza lui, ca si Carmen, care nu mai are nici o veste de la Silvano.
Totusi, nici unul dintre noi nu am renuntat la ideea plecării, mai ales pe măsura ce în România se strânge cureaua în fiecare zi. Frigul, lipsa alimentelor si imbecilizarea, chiar dacă nu mă afectează în mod direct, ele sunt prezente în viata mea prin altii pe care îi văd suferind si înteleg că nu voi fi scutită nici eu, si poate într-o zi nu voi mai avea nici după ce să beau apă... Nu vreau să ajung acolo, dar mai ales nu mai vreau să aud despre comunism si ghearele lui. Am destulă avere ca să încropesc ceva afară - oriunde, fie chiar si în Israel. Numai "cutia cu maimute" si cocoseii de aur (care sunt din 1750, Kiev, plus icoanele îmbrăcate în aur), si ar fi suficient. Nu mai vorbesc de rest. Să sperăm că totusi planul meu va reusi într-o bună zi.

1 decembrie
Evenimente factice au demonstrat că sute si mii de locuitori ai acestui pământ au observat, au fotografiat sau filmat mereu ciudatele si inexplicabilele aparitii ale OZN-urilor. Îmi aduc bine aminte în 1968, împreună cu mama, am urmărit aproape o zi întreagă - parcă prin august - o formă ovoidală, dintr-un metal care nu strălucea tot timpul, căci obiectul îsi schimba pozitia aproape în fiecare oră. Era vizibil cu ochiul liber. Apărând pe cer de mărimea unei jumătăti de lună. Tin minte că o vecină a telefonat la Institutul Astronomic si i s-a spus că este un "balon meteorologic"! Haida de! Balon care pleacă în viteza aceea nu s-a mai văzut, căci, atunci când a plecat, în trei secunde a dispărut din raza noastră. Desi nu aveam decât 14 ani, retin toate amănuntele pentru că m-a impresionat si s-a vorbit multă vreme chiar si în presă, se vorbeste si acum, se scrie mult, dar la concluzii nu au ajuns până acum. Oare cunoaste Dumnezeu OZN-urile?

6 decembrie
După spectacol, ne-am întâlnit cu totii la Casin, la Mihai, si l-am sărbătorit pe prietenul si vecinul lui, Nicu S., punând la cale cele două evenimente ce urmează - Crăciunul si revelionul. Oameni noi simpatici si foarte curati sufleteste - nealterati. Îmi face foarte bine schimbarea aceasta de decor.
La un moment dat, în timp ce dansam un blues cu Adrian, fiind cu ochii închisi, nu am observat că, legănată de ritmul muzicii, am ajuns în altă cameră (vila are sase camere), unde eram singuri, si, fiind exact o lună de la ultimul amor, nu am rezistat când Adrian a încuiat usa si ne-am azvârlit unul în bratele celuilalt cu o sete nebună si acolo pe covor m-am topit în flăcările iubirii lui. Nu stiu unde o să ajung cu această legătură, nu stiu ce am să fac cu R., pe care încă îl mai iubesc, dar stiu că Adrian mă face să simt inima si trupul unindu-se cu el, producându-mi o mare fericire.

27 decembrie
"Remuneratie mică, după buget, coane Fănică", asa că am fost nevoită să-mi vând magnetofonul, ca să pot să-mi cumpăr rochia trăznet, făcută numai din franjuri de mătase, pe care am dat 2000 de lei. Dar m-am simtit minunat în ea si am dansat toată noaptea de Crăciun, făcând multe piruete ca să se învârtească franjurile. În spectacolele si show-urile din Franta si din Anglia, pe care le-am văzut la video, toate starurile aveau astfel de rochii. M-am simtit minunat, dar... La mine în viată mereu există un "dar" care provoacă până la urmă schimbări majore. În prima seară până am mâncat si ne-am mai dezmortit, am povestit cu Adrian si Andrei câte ceva (nu chiar tot) despre "teroarea Dan" si despre telepatie, unii fiind pro, deci crezând că se poate transmite gândul, iar altii contra. Atunci l-am provocat pe Adrian si i-am spus să se gândească la un număr si bineînteles că eu i l-am spus exact. Povestea s-a repetat de vreo 10 ori si la el, si la altii. Apoi am trecut-o pe dans, dar am observat că Adrian era uimit. Sigur că el îi citise pe toti savantii si câte ceva despre paranormal, dar nu credea că se poate pune în aplicare. Am simtit că l-am cucerit definitiv, si reactia a venit la sfârsit când, după o îmbrătisare lungă, mi-a spus "Merry Christmas". A fost ca un dus cu apă rece în cap. Ah! De ce mi-a spus asta? "Nu stiu - a răspuns el. Asa mi-a venit să-ti spun. E ceva din inimă. Cum, nu-ti place?" "Ba da, din contră", am replicat eu, dar el nu stia că prezenta lui Hristos se ivise pe ecranul constiintei mele si îmi atrăgea atentia că este prezent în toate miscările pe care le fac. Nu citisem nicăieri despre asta, dar pot să spun cu certitudine că EL a fost acolo chiar prin gura lui Adrian si chiar în clipele acelea intime între noi. M-am speriat putin si am devenit tăcută. Mă uitam în ochii lui Adrian, neîntelegând sau mai bine zis nestiind exact ce să înteleg: că el ar fi cel hărăzit de soartă - fiind prototip si având o fuziune spirituală-telepatică atât de mare - sau că Hristos mă cheamă la taina Lui prin botezul pe care îl amân. Nu stiu si de aceea sunt

tulburată. Ne vom vedea de Revelion si voi lăsa lucrurile să evolueze în voia lor, eu nu voi forta nota deloc.

4 ianuarie 1986
"Happy New Year!" mi-a soptit la ureche Adrian la 12:00 noaptea. Câtă diferentă, câtă pace si liniste sufletească a venit o dată cu anul acesta si cu băiatul acesta blând si bun. În noaptea de Anul Nou, ca să-i putem împăca pe toti prietenii lui Andrei la care eram invitati, ne-am deplasat cu taxiul la trei adrese în vilele din zona Casin. Petrecerile au fost foarte plăcute. De la prima casă am plecat cu sticla de sampanie si paharele după noi către a doua casă, apoi de acolo am plecat cu tortul în brate către cea de-a treia, unde am finalizat, cu cafeaua si whisky-ul de rigoare. A doua zi am fost cu Lili Gavrilescu, ca de obicei, la Cobasnian si a treia zi la Mihai, unde am ajuns cu Carmen pe la prânz, pentru că noi am avut spectacol la 10:00 dimineată si nu ne-am mai dus acasă. Lili insistă să revin în Buftea, dar eu încă mai trag nădejde în postul de la TV. M. Traian îmi dă sperante deoarece s-a obisnuit cu mine la lucru. Mă simt si eu foarte bine cu ei, asa că am refuzat-o categoric pe Lili.

25 ianuarie
Solaris, Călăuza, Andrei Rubliov, Oglinda - la Cinematecă. Este fantastic cum, într-o epocă atât de sumbră si de neagră în care rosul comunismului nu face decât să adâncească starea de întunecime spirituală, există si un geniu ca Tarkowski. Din opera lui transpare transcendentul, care este la el acasă în fiecare imagine, în fiecare cadru în care se simte o anumită greutate filozofică ce exprimă ADEVĂRUL. Da, asa as dori să trăiesc - făcând ceea ce poate exprima adevărul sau fiind alături si slujind un om al adevărului.

5 februarie
Da, ADEVĂRUL! As vrea să stiu cine sunt eu cu adevărat, de unde vin si unde mă duc. Are dreptate Tarkowski că doar transcendentul dă sens vietii, altfel ce rămâne decât o alergare continuă după o fericire himerică, pendulând între iubirea de creatură si Creator. Pe când creatura e palpabilă, vizibilă si foarte la îndemână, Creatorul este numai intuit si, de aceea, cu mult mai greu de înteles si de iubit.

8 februarie
Curios cum totul se leagă în viata mea precum verigile unui lant nevăzut si toate miscările mele sufletesti si trupesti au un sens. O nouă întrebare frământă puternic mintea si sufletul meu. Ea a fost generată de lectura lui Jung si, respectiv, Kernbach, care se pare că nu a fost întâmplătoare căci am primit răspuns la mult frământata problemă a spiritismului si iată că este posibil ca telekinezia (care a devenit în zilele noastre aproape o stiintă) să fie cauza miscărilor paharului de la masa de spiritism. Mă apropii iarăsi de Tarkowski si am în fată sfârsitul filmului si secventa cu fetita "atinsă de Zonă", care, prin puterea ei, cu vointa ei prin ceea ce numim acum telekinezie, face să se miste paharul pe masă. Oare puterea gândului meu dirijat de subconstientul meu, dirijat la rândul lui de "inconstientul colectiv" - cum îl numeste Jung, oare această putere face să se miste paharul meu? Jung mai spune că spiritul fiecărui om este parte din "constiinta colectivă", ori asta sună a Brahman, în care eu nu prea mai cred. Jung spune că mintile oamenilor adunate pe parcursul a multe vieti sunt depozitate în "Spiritul Universal" si se descifrează telepatic. În acest Spirit Universal se depozitează toate evenimentele care au avut loc în Univers, iar eu, prin intermediul telepatiei, aflu răspuns la întrebările mele. Totusi, de ce la unele nu capăt nici un fel de răspuns, iar la altele aflu răspunsuri triviale sau mincinoase. Si cine sunt cei ce se ceartă uneori pe masa mea de spiritism?

12 februarie
Putine spectacole, ceea ce mă ajută să am seri libere de citit Hyneck si Kernbach. Am comentat cu Carmen despre OZN-uri, aselenizări, planete... Si câte si mai câte am aflat din cărtile acestea. Si uite asa ne-am adus aminte de minunatele zile din martie 1977, când, după cutremur, am avut premieră cu Cyrano de Bergerac si când fugeam între două intrări în scenă si ne suiam la balcon, unde îi făceam galerie lui Damian Crâsmaru, aplaudând si strigând tare "bravo", apoi ne ascundeam ca să nu fim văzute. Lăsând gluma la o parte, că acest Cyrano a fost de fapt un vizionar, care prin intuitie sau poate telepatie cu Spiritul universal, a ajuns să stie si să scrie despre lansarea unei rachete cu toate etapele ei succesive de "etaje ce luau

foc". Nu este cel putin ciudat, dacă nu de-a dreptul înfricosător că Cyrano, la 1650, putea să aibă cunostintă despre un eveniment ce se va produce după câteva sute de ani?!?
Si totusi există si partea negativă a problemei, căci, dacă ne luăm după scrierile apocrife ale lui Enoh (în slavonă), acolo se face descrierea amănuntită a celor sapte ceruri, în care soarele, luna si stelele - elemente ale cerului văzut - s-ar afla în cerul al patrulea nevăzut si ar fi păzite de îngeri. Si totusi descrierea cerului cinci, cu toată ceata de îngeri revoltati în frunte cu Satan, precum si cerul al doilea, plin de îngeri căzuti în urma revoltei (adică draci), mă fac să cred cu tărie că tot ceea ce s-a întâmplat la mine, cu mine si în mine a fost controlat si dirijat în subconstient de Satan însusi. Dar asta nu schimbă, cred, datele problemei: telepatia a fost, este si va fi un mijloc de comunicare cu Dumnezeu, pe care trebuie să stim să-l fructificăm, fiindcă în al saptelea cer se află Dumnezeu.

25 februarie
O lună de frig cumplit si de amorteală sufletească. M-am văzut sporadic cu Adrian si Andrei, dar am fost mai des la Răzvan, adică de fapt la soacra-mea, care este mai des acasă decât el care a înnebunit cu Doina. Mama lui Carmen mi-a dat un bilet de trei săptămâni la tratament balnear în Eforie Nord. Costă numai 800 de lei asa că mă voi duce, desi este foarte ger afară: -25° C. Dar tocmai de aceea mă dor foarte tare oasele. Mi-a spus doctorul Conitz acum 15 ani că voi face osteoporoză din cauza lipsei de calciu, si iată că nu am ajuns 40 de ani si deja mă gândesc la tratament. Va fi totodată si o evadare din monotonia în care zac si poate voi căpăta răspuns la întrebarea despre botez si Hristos.

8 martie
Eforie Nord. Zile de mare taină si liniste sufletească aici, la complexul balnear. Locuim în hotelul Cooperatiei si facem tratament la complex. Tratamentul îmi face foarte bine, si fizic, si psihic. Fac toate electricele, împachetări cu nămol, gimnastică la bazin, înot si raze ultraviolete. La ora 12:00, după masa de prânz, mă odihnesc o oră, apoi mă duc pe plajă si privesc marea, care este atât de ciudată iarna si mă îndeamnă la visare, căci cerul cu apa au aproape aceeasi culoare si mă fac să mă gândesc la "lumea de dincolo". Poate am să mor, poate va veni un cutremur, poate "ceva" sau "cineva" mă va lua "acolo". Si iată iarăsi acel dor ancestral care mă sfâsie. Un DOR - cu majuscule - de un nume, cu majuscule, un nume pe care nu-l cunosc sau pe care mi-e frică încă să-l pronunt.

25 martie
Aurelia a ajuns la capătul puterilor cu Răzvan si Doina lui, si, plângându-se ieri unei vecine, aceea ne-a sfătuit că ar fi bine să încercăm o rezolvare pe cale religioasă, prin dezlegări de farmece la preoti si ne-a spus că ea cunoaste un preot foarte bun la mănăstirea Cernica, un mare exorcist, recunoscut pentru vindecări si minuni de felul acesta. Se pare că este urmărit de securitate pentru faptele bune pe care le face. A rămas să mergem împreună când se va încălzi vremea.

31 martie
Desi eram invitată la două petreceri cu Adrian si Andrei, ieri seară după spectacol am venit acasă pentru lectură. Am observat că frământările mele fac parte din cele mai importante întrebări pe care încearcă să le rezolve mari oameni ai stiintei si filozofiei. Poate de la ei să găsesc niste răspunsuri. Kernbach spune că ar fi cam nouă necunoscute ale lumii: gravitatia, lumina, lumea cosmosului, tehnica si folosirea ei în războaie, microbiologia si chimia, fiziologia, evolutia societătii. Unii savanti, de pildă Sagan, le rezolvă foarte repede si simplu: o vizită ciclică (la 5500 de ani) a OZN-urilor pe pământ. Ei au făcut totul, dar ne lasă să descoperim singuri, asa cum fac părintii cu copiii nestiutori. Literatura de specialitate este plină de exemple, fotografii, întâlniri de gradul III cu urmări grave psihice asupra martorilor, urme lăsate pe sol de nave extraterestre si multe, multe altele. Dar multe din întâlnirile de gradul III analizate de raportul Condon sunt cazuri de oameni redusi mintal, dacă nu chiar bolnavi psihic. Totusi nu pot să nu-l iau în considerare pe marele profesor universitar, seful catedrei de astronomie si director la Northwestern University, Allen Hynek, care spune: "Nu numai smintitii raportează că au văzut umanoizi. De fapt nu cunosc vreun raport de acest fel care să provină de la o persoană cu un dezechilibru mintal dovedit". Pe de altă parte, acesti umanoizi au întotdeauna aspect grotesc de roboti sau mai rău decât ceea ce imaginatia si pictura au revelat că ar fi diavolul. Asa că produc tot timpul spaimă, si toti cei cercetati în stare de hipnoză în

contact cu amintirea "răpirilor" au reactii violente. În cazul în care "ei" sunt "dumnezeul nostru", ce sens mai are arta, sensibilitatea, dragostea? Dacă trebuie să înaintăm către o dezvoltare tehnică care să ne ajute să ne deplasăm în timp si spatiu cu viteză mare, fără probleme, învingând cosmosul, dar pierzând cele spirituale, ce sens are aparitia Bibliei pe pământ? Dar a lui Iisus? Dar mântuirea sufletului ce semnificatie are în viziunea unui extraterestru?

2 aprilie
Oh! Doamne, oare ce se întâmplă cu mine? Ce semne minunate primesc! Am avut un vis ciudat si în acelasi timp clar si foarte la obiect: Eram într-o biserică necunoscută si absolut goală. Doar sfintii pe pereti păreau vii si se uitau la mine, să vadă ce voi face. Spre surprinderea mea (vreau să spun "a mea" ca spectator al visului), m-am văzut căzând în genunchi si hohotind de plâns, zgâltâind usile din centrul altarului, cerând să vină preotul si să-mi dea "iertare de păcate" căci, strigam eu, "nu mai pot trăi astfel" si vreau să fiu iertată si să capăt mântuire. Dar usile rămâneau închise si în afară de plânsul meu nu se mai auzea nici o miscare în biserică. În zadar mă repezeam la toate usile din biserică, doar va veni cineva să mă salveze. Când m-am hotărât să renunt, în timp ce înaintam spre iesire, din peretele din dreapta "a iesit" o bătrână îmbrăcată toată în negru, foarte adusă de spate, sprijinindu-se într-un baston. S-a îndreptat spre mine si cu un glas hotărât mi-a zis: "Degeaba plângi si cersesti iertare, ba mai doresti si mântuire... Acestea nu se obtin asa de usor. Daca vrei să obtii ceva, tine si tu săptămâna aceasta post, căci suntem în Săptămâna Mare înainte de Pasti".
Niciodată nu am avut în sufletul meu astfel de trăire. Am plâns mereu în viata mea pentru o mie de motive, dar despre iertare nu am vorbit si nu am crezut în iertarea dată de preoti. Si totusi... nu stiu de ce, dar cred că bătrâna din vis era Sfânta Paraschiva sau, oricum, un mesager de la Dumnezeu, pentru că, desi nu am postit în viata mea (în afară de zilele când făceam cură de slăbire) acum am luat hotărârea să postesc si să mă duc la biserică de Pasti. I-am povestit si soacră-mii visul si mi-a confirmat că fusese Sfânta Paraschiva. Am stabilit cu ea să mergem la Cernica a treia zi de Pasti.

4 aprilie
Cu casa întoarsă pe dos si eu spălând geamuri de zor, m-a găsit Lili Gavrilescu. Ca de obicei, era înarmată cu tămâie, apă sfintită de la biserică si tot felul de sfintenii si aproape că m-a determinat să spun "da" si să stabilesc ziua botezului, la care ea se încăpătânează să fie nasă. Parcă poti să-i spui ceva fetei acesteia. Când îi intră o idee în cap, se fixează pe ea si, până nu zici ca ea, nu se lasă. I-am povestit si ei visul, spunându-i că în această săptămână postesc si de Pasti mă duc cu Aurelia la Cernica. Apoi vom vedea.

6 aprilie
LIBERĂ! Începând de astăzi, viata mea se va schimba radical fiindcă noaptea trecută am experimentat cel mai adânc si dureros sentiment, care, paradoxal m-a făcut LIBERĂ! Toată săptămâna am forfotit prin casă pentru curătenia de Pasti, prin televiziune cu obisnuitele filmări si la Teatrul National la un spectacol. Tot ce am făcut în timpul acesta a fost fără tragere de inimă, căci toata fiinta mea era încă sub impresia visului cu Sfânta Paraschiva si mai ales am fost foarte atentă să nu mănânc ceva ce nu ar fi de post, refuzând orice iesire din casă. Si totusi... a fost suficient ca VINERI să mă sune Andrei si Adrian si să mă invite la o "minunată petrecere". Am răspuns "da", fără nici o ezitare, si, desi m-am analizat după ce am închis telefonul, totusi am abandonat fără pic de remuscare "începutul meu bun" si am plecat. Muzica era foarte bună, mâncare si băutură din abundentă, dar atmosfera trena si avea ceva lânced. La început am pus totul pe seama faptului că, desi Andrei era acolo, Adrian nu sosise, iar când a venit, nu era singur.
Pe măsură ce înaintam în noapte si atmosfera devenea tot mai lascivă, cu dansuri în semiobscuritate si fosneli de fuste în camera întunecată de alături, o durere adâncă în interiorul fiintei mele îsi înfigea coltii din ce în ce mai tare. Cu cât atmosfera "lor" devenea mai dezgolită, pe atât inima mea părea că sângerează tot mai tare si o stare de gol si de moarte m-a înconjurat, încât nu am putut să mă mai abtin si am izbucnit într-un plâns amar. Era aproape insuportabilă certitudinea acută a mortii întregului univers, cu tot ce mă înconjura - oameni, animale, plante.
Totul avea miros si gust de coclit, de ars si de moarte, iar cei din jurul meu, cu avântul lor de viată desuchiată si dezlânată, păreau niste marionete trase pe sfoară de un invizibil Satan, care râdea cu poftă în fata teatrului lor ieftin "de-a viata". O vreme am încercat să-mi găsesc alinare

lângă Andrei, care m-a primit cu capul pe genunchii lui, mângâindu-mă cu gesturi paterne. Asta m-a făcut să plâng si mai tare, simtind nevoia disperată de mângâiere maternă si paternă, dar din partea unor PĂRINTI ADEVĂRATI, si nu a unor "părinti teribili", cum îi aveam eu.
Comentariile lor nu au întârziat: "Stropiti-o, măi, cu apă rece! Adriane, fă-i mă ceva, că poate asta vrea! Chemati salvarea si duceti-o la 9!" si multe altele pe care nici nu le-am mai auzit pentru că, în hohote de plâns, am fugit si m-am încuiat în baie. Insistentele lor în fata usii au rămas zadarnice, chiar si atunci când a venit Adrian, rugându-mă să deschid. Au concluzionat că sunt complet nebună si s-au întors la "iadul lor", închizând usa în urma lor.
Atât am asteptat si am iesit tiptil din baie, mi-am luat haina din cuierul de la intrare si, lăsând usa deschisă în urma mea, AM FUGIT. Da, am fugit la modul propriu. Nu-mi amintesc decât că alergam pe străzile pustii, fata îmi siroia de lacrimi, si, o dată cu razele soarelui ce se ivea la orizont, în zorii unei oarecare zi de aprilie, o dimineată înaintea zilei de Pasti, am privit la viata mea de până atunci ca la o străină moartă. Pe măsură ce fugeam, parcă mai tare mă eliberam de spectrul celei ce fusesem.
Plină de sperante si de noi vise, m-am dus la Răzvan, căci eram invitată la masa de Pasti. A fost foarte frumos. Era si Lică, viitorul sot al Aureliei. Nu le-am povestit nimic despre mine, dar au simtit că sunt mai veselă si mai bine dispusă ca de obicei. Desigur, sentimentul de eliberare interioară era motivul. Le-am spus totusi că s-ar putea să detin o taină pe care o voi divulga la timpul cuvenit. Toti au crezut că e vorba de plecarea în Israel. Am lăsat-o cum a căzut.

11 aprilie
Zile cuminti de Pasti, străbătute de un fior patriarhal, în familie si la Răzvan, culminate cu superba dimineată de astăzi cu Aurelia la Cernica. Din prima clipă de când am păsit pragul portii si am intrat în curtea mănăstirii, sufletul mi s-a umplut de o bucurie foarte mare si mi-a revenit starea de libertate pe care o câstigasem în noaptea fugii mele. În biserică, desi era multă lume, am reusit să mă strecor în dreapta, unde se afla un sicriu mare, de argint sculptat, cu moastele Sfântului Calinic. O pace si liniste, aureolate de o bucurie înăltătoare - toate gravate cu putere în sufletul meu pribeag si obosit - au generat apoi, în frumusetea naturii din împrejmuirile mănăstirii si pe lângă lac, unde ne-am plimbat mai bine de o oră, amintiri din anii cei mai curati si fericiti ai vietii mele - copilăria alături de bunici la Târgoviste (care a fost Medeleni-ul meu). Nu lipseau din decorul meu nici Dănut, nici Monica, nici Olguta, nici accentele moldovenesti, dar, mai straniu, nici chiar Ionel Teodoreanu însusi, cu care bunica era verisoară. Toate reveneau acum brusc în mintea si inima mea. Cu toate că ne-am simtit foarte bine la mănăstire, scopul nostru nu fusese atins, pentru că părintele pe care îl căuta Aurelia nu se afla în mănăstire, ci internat în spital, otrăvit de comunisti, se pare.
O istorie întreagă văd că se tese în jurul acestui preot, destul de controversat si de căutat de multi oameni, în special de Securitate. Oricum, atât de tare mi-a plăcut, încât am promis amândouă că venim pentru slujbe speciale pentru Răzvan în fiecare luni, miercuri si vineri. Va trebui să dorm la Aurelia, să ne sculăm la 5:00 dimineata, căci masina pleacă la 6:00 si slujba începe la 7:30.

15 aprilie
Zis si făcut. Am fost cu Aurelia la slujba de Sfântul Maslu la Cernica. Este prima oară în viata mea când asist la o astfel de manifestare si nu am înteles prea mare lucru, decât că se face o sfintire a uleiului, cu care te poti unge apoi pentru sănătate si eliberare de vrăji. Am luat ulei si acasă, ca să-i punem lui Răzvan în mâncare, poate scăpăm de blestemul cu Doina. Bucuria si starea de bine m-a ocrotit tot drumul, si la dus, si la întors, si flash back-uri ale copilăriei îmi netezeau constiinta, făcându-mă să mă simt ca atunci. Am hotărât cu Aurelia să facem măcar zece masluri si am stabilit să venim la Cernica în fiecare săptămână de trei ori. Părintele Argatu nu a apărut încă, dar mie îmi este din ce în ce mai bine la biserică, asa că vom veni până îl vom găsi.

22 aprilie
Zi surpriză - am venit de la Cernica pe la 12:00 si, desi eram liberă de la televiziune, m-a sunat Marin Traian si mi-a spus că vine cu Daneliuc să vorbim despre o emisiune pentru mâine si să bea o cafea. La un moment dat, Marin Traian a plecat si mi-am luat inima în dinti deschizând discutia cu Mircea despre botez. Mă nelinistea ideea vietii de zi cu zi ce va urma botezului. Cunostea si el destul de bine ce hiene sunt în Buftea si chiar în televiziune si cum trebuie să te lupti pentru a te mentine în functie. De aceea i-am spus că am retineri în ceea ce priveste botezul, căci presimteam că dacă mă voi boteza, voi pierde "ceva" - acel "ceva" ce mă face să

lupt si să biruiesc în viată, adică să fiu ca "ei", căci îmi însusesc bine lectia primită de la mama: "Citeste-l, dragă, pe Hegel, să vezi ce zice: "Mila este morala celor slabi"", asa că m-am conformat, nu am distrus pe nimeni, dar nici nu m-am lăsat distrusă. "Ei, da! mi-a răspuns el, abia când te vei face pres de sters pe jos, cârpă lepădată, atunci Îl capeti pe Dumnezeu. El nu Se relevă decât în smerenie si umilintă". Oh! Parcă mi s-au mai spus aproximativ aceleasi vorbe (cele cu presul), si tot în cinematografie.
Se pare că aceasta este tara mea, o tară din familie provenită din sângele albastru ce circulă prin venele mosilor si strămosilor mei si de la care nu mostenisem vreun blazon special sau vreun castel în Spania (de unde se pare că veneau), ci mostenisem mândria si dorinta de a fi "cineva" sau "ceva" bine în societate. Această mândrie si dorinta de a iesi învingător cu orice pret mi se cerea acum să o distrug prin botez. "Apoi te va ajuta El să rezisti în viată asa cum vrea El, nu cum vrei tu" mi-a mai spus Mircea înainte de plecare.

1 mai
Sunt din ce în ce mai fermecată (desi nu e cuvântul cel mai potrivit) de atmosfera de la Cernica. La slujbă stau mereu lângă racla Sfântului Calinic si mă simt eliberată, din ce în ce mai liberă si mai usoară, iar amintirile din copilărie mi se perindă prin fata ochilor cu o minutiozitate cinematografică si, surprinzător, parcă pentru a ne întări convingerile, Răzvan a început să stea mai mult acasă (chiar si sâmbetele si duminicile), spre bucuria Aureliei.

6 mai
După fiecare iesire la Cernica, stările mele interioare se îmbogătesc, se amplifică sau se înnoiesc. De data aceasta mi s-au umplut ochii de lacrimi la amintirea bruscă a bunicii din partea mamei, în a cărei curte din Târgoviste mă văd jucându-mă, sau stând în hamac, ascultând povestile misterioase ale bunicului, sau mergând împreună de Pasti la biserică. Dulceata lor mă mângâie si mă alină. Aurelia nu mă mai însoteste deoarece Răzvan si-a mai revenit, iar Lică vine mereu la ea. Mie îmi pică bine, pentru că mă pot interioriza mai mult când sunt singură.

8 mai
În sfârsit a apărut misteriosul părinte Argatu, iar eu, surprinzător, am luat hotărârea că nu voi vorbi niciodată cu acest om. Ce am eu în comun cu el, sau ce are el în comun cu mine?! Este primul sfânt pe care îl văd în realitate. Cu un aer de bunic sfătos si de sfânt din picturile rusesti, cu o armată de oameni disperati (cu tot felul de probleme grave), care făceau roată în jurul lui, aproape sufocându-l, am considerat că ar fi o nebunie să-i dau la o parte si să-l întreb dacă mi se primesc rugăciunile, căci nu sunt botezată. Nu, categoric nu voi deranja linistea acestui om cu aberatiile mele.

10 mai
"Materia constă din atomi care, normal, sunt neutri. Un atom "se încarcă" pozitiv dacă pierde electroni, si negativ dacă îi capătă... Deci trebuie să pierzi totusi ceva ca să fii în pozitivul tău" - Constantin Noica.
Nu stiu cum mi-a căzut în mână astăzi cartea lui Noica si am deschis chiar la fragmentul acesta care întăreste (pre)simtirea mea în legătură cu botezul. De când merg la Cernica, mă gândesc din ce în ce mai mult la acest botez - mai ales că Lili G. mă întreabă săptămânal dacă m-am hotărât. Mă gândesc însă si la plecare si la inutilitatea acestui botez în caz că adopt religia mozaică. Din câte stiu eu, pentru femei nu există o practică anume, dar mă vor instrui si mă vor obliga să merg la sinagogă... Deci...
Ajută-mă, Doamne, si călăuzeste-mi pasii acolo unde Tu crezi că va fi exact locul meu!

15 mai
"Întâlnirea de gradul III" s-a produs, căci astăzi, într-un mod absolut miraculos, la Cernica, pe când mă întorceam dinspre cimitir, mi-a răsărit în cale părintele Argatu singur, iar roiul de oameni din jurul dânsului stăteau în mod ciudat (de fapt mergeau) la o distantă de cel putin cinci metri, creând în jurul lui un gol. Ca si în ziua aceea la părintele Mihut, când am sărit de pe scaun împinsă ca de un resort pentru o binecuvântare cu Duhul Sfânt, si acum m-am repezit în fata părintelui si, în mod cu totul misterios, pe tot parcursul convorbirii, care a durat zece minute, nu s-a apropiat nimeni de noi:
- "Binecuvântati, părinte."

- "Să trăiesti matale."
- "Mă iertati, părinte, as vrea să vă întreb dacă rugăciunile mele sunt primite la Dumnezeu, căci eu nu sunt botezată, provin dintr-o familie de evrei, dar printr-o întâmplare am ajuns aici, la Cernica, mi-a plăcut si continui să vin. Ce folos am eu dacă vin aici?"
- "Daaa, matale îti faci semnul crucii?"
- "Ehei părinte, păi mi-am făcut eu cruce si în sinagogă."
- "Ha, ha, ha! Asaa! (zise părintele râzând cu poftă). Da, cum asa, în sinagogă?"
Si i-am povestit toata tărăsenia gafei mele de la sinagogă.
- "Apăi matale esti mai crestină decât noi în cazul aista! Daa, n-ai vrea să te botezi?"
- "Ei, părinte, si cu asta este o istorie. Cam de un an mă bate gândul, am vorbit si cu părintele Mihut..."
- "Da, îl cunosc, un preot bun!"
- "Dar mi-a plecat nasul peste hotare si nu s-a mai întors, asa că, acum, am găsit pe altcineva care ar vrea să fie nas."
- "Păi, când te-ai gândit să fie?"
- "Eu am zis că pe 9 iunie, părinte, că este ziua mea de nastere..."
- "Deh, stiu eu, mă tem că n-ai putea."
- "Cum adică, părinte, dacă m-am hotărât, hotărât rămâne."
- "Ei! Nu de asta... N-ai să fii curată, întelegi, întelegi? Adică la perioadă..."
- "Ah, da... Nu stiu... Parcă... În fine, dacă nu am să pot atunci..."
- "Atunci să rămână pe 29 iunie - a spus părintele - deoarece până atunci este post. E foarte bine în ziua Sfintilor Apostoli Petru si Pavel."
- "Da, părinte, dar dacă pot pe 9, vin atunci. Binecuvântati să plec."
- "Domnul si Maica Domnului să te ocrotească si să vii înapoi cu bine."
Iată-mă deci hotărâtă si binecuvântată, cu o hotărâre si o binecuvântare care nu au plecat din vointa mea constientă, desi mereu mă gândeam la asta, dar nu m-am văzut si clar nu mă pot vedea nici acum purtând chipul sfinteniei si al smereniei, decât dacă o mare minune s-ar coborî din cerul lui Dumnezeu si ar face o operatie nevăzută în fiinta mea.

25 mai
Întâlnirea cu părintele Argatu a părut de bun augur atât Aureliei, cât mai ales lui Lili, care este hotărâtă să-mi fie nasă. Deocamdată nu prea avem bani, asa că am rugat-o pe Aurelia să-mi împrumute câteva sute de lei, pentru că trebuie să cumpărăm cele necesare botezului - material de pânză albă pentru cămasă, pentru fasă, lumânare mare albă, desuuri albe, iar Lili se va îngriji să-mi aducă rochie albă si încăltările după botez. Cămasa mi-o coase tot Aurelia. Nu mai pot să mă ocup de altceva si tot timpul liber mi-l petrec studiind despre crestinism sau citind din Biblie. Sunt foarte multe lucruri contradictorii în Biblie, ca să nu mai spun că nu mă pot acomoda deloc cu ideea constrângerilor sau a unei practici religioase habotnice, încremenite, fără logică si dragoste. De aceea, ieri, când m-am întâlnit cu Lili să pun la punct detaliile pentru botez, mi s-a părut un pic caraghios că discutăm toate acestea la un pahar de Cinzano la Salonul Spaniol, iar eu am fumat aproape un pachet în trei ore. I-am si spus de fapt lui Lili: "Bă, voi vreti să duceti dracu' la biserică, dar nu cred că se va lăsa până la capăt". M-a privit cu atâta scârbă si compătimire, spunându-mi că o să-mi treacă... după...
Apoi ne-am dus la Nichita Stănescu acasă, unde se petrecea nu stiu ce adunare si unde trebuia să se întâlnească cu viitorii ei fini, căci după mine trebuia să boteze o familie întreagă - vreo 5 copii ai unui mare securist. Acolo m-am cam cherchelit, căci băusem si la Spaniol si la ei, încât am reusit să-i spun lui Lili în fată ce nu-i spusesem niciodată: că nimeni în Buftea nu cred că a vorbit-o de rău si nu a dispretuit-o mai tare decât mine, atât pe temă profesională dar mai ales religioasă, căci ani de zile mă terorizase cu aluziile ei mistice si cu micile daruri religioase pe care nu uita niciodată să le aducă. Iar acum... se pare că va trebui să o am pe cap toata viata mea, căci îmi va fi nasă. Toată lumea a râs, mai putin ea, care a zis că o să vorbim după botez, când mi se va schimba viata radical si voi deveni si eu OM.

5 iunie
Coincidentă sau nu, oricum s-au adeverit cele spuse de părintele Argatu si nu voi putea face botezul decât pe 29 iunie. Cămasa am făcut-o asa cum a zis dânsul, lungă până jos si fără mâneci, dar despicată în dreptul soldurilor ca să poată mirui. Sunt foarte nerăbdătoare dar în acelasi timp si speriată, căci am înteles că trebuie să-i spun părintelui toate păcatele mele. Bietul părinte, cred că se va scârbi de mine când voi începe eu cu povestile mele, mai ceva ca în 1001 de nopti. Dar orice argument mi-as aduce sau mi-ar aduce cineva contra, simt că există

"ceva" sau "cineva" mai presus de mine care dirijează toate acestea si în fata căruia nu mă pot opune, iar argumentele contra se prefac în scrum.

15 iunie
Încerc să memorez Crezul, căci am înteles că, fiind matură, eu îl voi spune, nu nasa, cum este obiceiul. Dar din păcate nu-mi intră nimic în cap. Ori este o revoltă în subconstient, ori sunt prea emotionată si nu mă pot concentra. O să-l rog pe preot să mă ierte si o să-l citesc. Aurelia nu va putea veni, căci este Lică în România si sunt invitati undeva chiar în 29 iunie, iar mamei si restului familiei nu le-am comunicat nimic. Îi voi pune în fata faptului împlinit, desi nu cred că au nimic împotrivă, doar toti sunt botezati crestini, iar la noi în familie practica religioasă evreiască nu a existat. Lili l-a anuntat pe părinte că venim si suntem asteptate în ziua de 29 iunie la ora 15:00.

29 IUNIE 1986 - ZIUA NASTERII MELE A DOUA OARĂ
Ora 22:00 - Mănăstirea Cernica - arhondaric
Mă aflu de opt ore în noua mea stare de fluture, într-un dormitor al mănăstirii Cernica. Am iesit din crisalida mea, din starea de vierme care-si târăste zilele cu mare scârbă de toate si de el însusi, astăzi la ora 16:30 în paraclisul mănăstirii, înconjurată de îngeri, de sfinti, de Fecioara Maria si de Însusi Domnul Iisus Hristos. Încerc să redau în câteva cuvinte momentele divine pe care le-am trăit, dar cuvintele se sperie si fug sau se fac mici si se ascund în fata Uriasei Frumuseti a Tainei Divine a Botezului. Superlativele pălesc si se fac neîncăpătoare... Practic nu stiu si nu pot să mă exprim asa cum as dori, ca să redau starea mea interioară. Ce este unirea cu Hristos? Este TOTUL! Este tot ceea ce rămâne nedescifrat, neînteles, neexprimat, netrăit, nespus, în urma cercetărilor noastre asupra vietii. Vai! Căutăm TOTUL în TOT, si nu găsim nimic... pentru că suntem nimic, pentru că trăim si simtim ca niste nimicuri ce suntem, înconjurati de prea plinul eului nostru. Sunt atât de uimită de noua mea persoană care s-a unit cu trupul meu astăzi la ora 16:30 - o cheamă Elena - încât nu pot face nimic altceva decât să o studiez si să o analizez din toate unghiurile. Ea, Elena, a fost absorbită de Monica cu trupul ei cu tot, de fapt Monica a fost înlocuită de Elena. E drept că faptul în sine a durut-o tare pe Monica, căci a strigat cu glas mare în clipa în care în numele Sfintei Treimi i-a fost turnat un cazan de apă în cap, lăsând-o aproape fără suflare. Dar chiar în secunda următoare Elena s-a trezit la viată si, uimită de tot ceea ce VEDEA, L-a luat pe Hristos de mână si în sunetele frumoasei cântări "Isaie, dăntuieste" a pornit "jocul vietii". De fapt, când se uita mai bine, îsi dădea seama că este părintele Argatu, dar apoi inima se topea de o mare dragoste, lacrimile de fericire siroind pe fată se împleteau cu apa sfintită ce încă îi curgea de pe cap si, astfel, imaginea se schimba si brusc apărea iarăsi figura atât de dulce acum sufletului ei - figura lui Hristos Dumnezeu - Stăpânul si Împăratul ei.
Da, sunt Elena, în toată fiinta mea, în toti porii, în toate celulele si cred că ADN-ul si ARN-ul o vor recunoaste acum pe Elena - fluturele ce s-a înăltat astăzi spre cerul lui Hristos ca să-I declare cât de mult Îl iubeste. Da, pe EL îl căutam în toată minciuna si nebunia vietii mele, pe EL îl căutam, dar mă murdărisem atât, încât nu mai puteam nici să-L intuiesc, darămite să-L zăresc. Căci EL ERA ACOLO, la doi pasi de mine, dar Monica nu mă lasă să-L văd. Îl acoperea cu eul ei murdar si josnic, plin de bube si duhnind a moarte. De câte ori o fi strigat sau o fi încercat EL să-mi spună ceva, mereu o găsea pe Monica, ca un soldat de pază la usa sufletului, nelăsând pe nimeni să-i distrugă castelul de nisip (si acela murdar) în care se ascundea. Dar acum s-a terminat tot cosmarul. Definitiv, până la mormânt si dincolo de el a învins Elena unită cu Hristos.
Acum venise timpul minunilor. Desi mă străduisem de aproape un an să învăt pe de rost Crezul, eu, care învătam metri întregi de text pentru piesele de teatru, acum nu am fost capabilă să retin patru-cinci puncte principale din Crez. Dacă Monica s-a străduit un an de zile să învete Mărturisirea de Credintă pe care ar trebui s-o stie si copiii din clasele primare, Elena "l-a citit" cu ochii închisi. Îngenuncheată în fata Paraclisului, cu cartea în mână si cu ochii închisi, ferecati de o putere uriasă, nevăzută, "am citit" foarte clar Crezul. Da, "am văzut" toată pagina scrisă din Carte, căci Îngerul Domnului, trimis să mă ia în primire pentru botez, mi-a pecetluit pleoapele si apoi a "văzut" pentru mine. Următoarea minune a fost una înfricosată, căci au urmat obisnuitele lepădări, pe care la un botez normal (vreau să spun al unui bebelus) le pronunta nasul, pe când în cazul meu, fiind matură, a trebuit să le spun eu - adică Monica - căci ei îi era îngrozitor de greu să le pronunte.
- "Te lepezi de Satana?"
- "Mă lepăd."

- "Întoarce-te si scuipă-l de trei ori."
Ah! Ca în principiul vaselor comunicante, circulau energiile necreate ale lui Dumnezeu ce intrau în mine, dându-mi o putere inimaginabilă să scuip afară nu lichidul adunat în cavitatea bucală, ci noroiul si murdăria faptelor si a cugetelor mele adunate în 32 de ani de păcate. Să scuip fata schimonosită de ură a milenarului vrăjmas al omenirii - Satan însusi - ce pusese ani de-a rândul stăpânire pe fiinta, pe inima, pe trupul si sufletul meu, si care prin minune dumnezeiască mi se arată acum în adevărata lui fată (de fiară sălbatică, disperată că-si pierde prada).
- "Te lepezi de toată credinta rătăcită a strămosilor tăi, care L-au prigonit pe Hristos?"
- "Mă lepăd."
Ei, dar ce duh de mândrie lezată îi vine în ureche Monicăi, soptindu-i revolte si hule, mânie si ură spre bietul părinte, care îsi făcea datoria cuminte, citind din pravile demult lepădate de oameni, căci cine mai crede astăzi în ele?!? O parte din mine (Monica) a vrut să se scoale, să plece scuipându-i pe cei ce făptuiau botezul. Dar mila cea mare a Domnului trimise un Înger să îi spună Elenei: "Fii tare si leapădă totul - o cârpă împutită ti-a fost toată viata. Fii tare, căci Domnul te Iartă, te Curătă si apoi te Iubeste." Ce dulce-i Unirea si ce amară-i rătăcirea!
"Si te închini Lui ca unui Împărat si Dumnezeu."
Oh! Tainice cuvinte! Ascund în ele atâtea învătăminte, atâta har si dragoste, atâta întelepciune, căci piatră de ti-ar fi sufletul, pe loc s-ar lichefia si s-ar topi încremenirea ce sta acolo poate de mii de ani, lipită în sinele inimii ca-ntr-un mormânt adânc.
"Iată, suflete, acum, acest duh blestemat, cum îsi muscă mâinile de ciudă că te-a pierdut."
Uimirea mea era din ce în ce mai mare, căci, ca pe un ecran, apăruse din nou chipul acela schimonosit de ură si care, într-adevăr, îsi muscă asa-zisele lui mâini - ghearele de fiară, cu dintii de fiară si rânjetul perfid pe care reusise să-l imprime oamenilor. Îl cunosteam bine pe acest monstru - doar fusesem ani de zile buni prieteni, aproape ca fratii si copărtasi în atâtea fapte rele si acum se simtea lezat, trădat, dispretuit, dar mai ales supus, el, pe care nimeni si nimic nu-l sperie, acum se înfricosa si tremura de furie si de spaimă înaintea "Celui de care toate se cutremură si se înfricosează", adică a Acelui căruia eu îi jurasem ca unui Dumnezeu si Împărat - Iisus Hristos, Domnul meu. Dar acela nu îmi mai putea face nimic, căci toată vointa, toata fiinta, toata inima si tot cugetul le pusesem la picioarele Împăratului Cel Adevărat, ce revărsa peste mine acum atâta Iubire si atâta Lumină, încât pentru câteva clipe mi-am pierdut cunostinta, ametită si strivită de Prezenta Lui. Nu trebuia să mă mai tem, căci de aici înainte voi avea un Stăpân Bun ACOLO si un tătic blând si smerit aici, precum si certitudinea că Ei îmi vor ocroti viata si nimic rău nu mă va mai atinge.
- "Si te unesti cu Hristos?"
- "Mă unesc cu Hristos."
- "Te-ai unit cu Hristos?"
- "M-am unit cu Hristos."
Da, m-am unit cu Iubirea, cu Blândetea, cu Bunătatea, cu Sinceritatea, cu Curătia, cu Adevărul. Aproape 33 de ani am căutat disperată, am orbecăit prin toate "găurile negre" ale lumii, căutând echilibrul. Dar cum era să-L găsesc, dacă mijloacele prin care-L căutam erau ale haosului, ale dezechilibrului, ale mortii - ci doar UNUL - EL, HRISTOS - este Cel ce a învins MOARTEA si o dată cu EL au învins si TOTI cei ce cred în EL.
- "Si crezi Lui?"
- "Cred Lui ca unui Împărat si Dumnezeu."
"Se pune Pecetea Darului Duhului Sfânt, ungându-se roaba lui Dumnezeu cu undelemnul bucuriei: pe piept, spre tămăduirea sufletului, pe spate, spre tămăduirea trupului, la ureche, spre ascultarea credintei, la picioare, ca să umble în căile Tale."
Roaba lui Dumnezeu - ce dulce, ce tainic si, paradoxal, înăltător - sună aceste cuvinte. Voi rămâne până la moarte, si dincolo de ea, pecetluită ca roaba lui Dumnezeu. Robia aceasta mă onorează si mă înaltă, mă legitimează ca Fiică a Cerului.
Alb, desigur albul era cel mai indicat pentru îmbrăcămintea si încăltămintea de după botez... Asa că, luminată tainic de Duhul Sfânt, scumpa mea năsică m-a îmbrăcat în pânză topită albă din cap până în picioare si m-a încăltat cu sandale albe.
Si a fost seară si a fost dimineată: ziua întâi.
(29-30 iunie 1986)

Înconjurată de îngeri, de sfinti, de Maica Domnului si, ocrotitor, de Duhul Sfânt am petrecut prima mea noapte crestină la mănăstire, într-un pat absolut regesc - probabil o donatie din partea unei vechi familii boieresti, un pat de fier cu tăblii înalte si pictate cu chipuri de îngeri (totul diafan si sfânt). Si totusi, uimitor, "cel rău" nu a plecat decât pentru câteva ore, pentru ca

să se întoarcă mai bine înarmat si, cu viclenia obisnuită - pe care sufletul nu o sesizează dacă în esentă nu este o fire vicleană, cu tare de viclenie mostenite -, a reusit astfel să mă facă păcălească pentru cinci minute, profitând de unul dintre cele mai grele vicii ale mele (fumatul) si de faptul că, absolut în mod inconstient, adică în virtutea inertiei păcatului adunat în 17 ani în sângele meu, am venit la mănăstire pentru a participa la botezul meu înarmată, printre altele, si cu un pachet de tigări. "Acela" a reusit să-mi sopteească perfid la urechea stângă: "Ce peisaj minunat, ce apus de soare fantastic, încununând superb uimitoarea zi de astăzi... Ce-ar fi să amplifici această plăcere printr-o tigară, aici, la malul lacului, privind apusul, cum făceai odinioară la mare...!!! Hmm! Hmm! Daaa! Ar fi ceva! (zise umbra Monicăi, ce bântuia prin preajmă) si inertia păcatului săvârsit cu nonsalantă 17 ani (aproape 30 de tigări pe zi) m-a făcut să aprind o tigară. Dar abia am tras un fum si, brusc, mi-a apărut imaginea părintelui Argatu, bătrân de zile, îngenuncheat în fata mea, ungând picioarele mele păcătoase cu Mirul cel Mare, apoi pecetluindu-mi si buzele, ochii, urechile, mâinile. Am zvârlit tigara si am hotărât (cu jumătate de gură) că mă voi lăsa definitiv de fumat.
Apoi am dormit, somn usor, legănat de îngeri si acoperit de Maica Domnului.
"Ati răsărit ca un soare în viata mea" i-am spus părintelui Argatu în dimineata următoare, când, la ora 6:00, răsăreau amândoi: soarele si părintele, în fata bisericii.
"Se îmbracă roaba lui Dumnezeu cu haina dreptătii."
"Câti în Hristos v-ati botezat, în Hristos v-ati si îmbrăcat."
Oare câti oameni realizează taina ce se ascunde în aceste cuvinte. Da, în Hristos m-am îmbrăcat. Este atât de ciudată, atât de fizică si de palpabilă aceasta "îmbrăcare", încât am rugat-o pe nasa Lili să mă ocrotească pe drum, nu cumva să vină "cineva" să-mi murdărească "haina cea nouă de la Hristos", pe care nici nu stiu cum să o explic, căci, desi este spirituală, o simt si o trăiesc prin toate cele cinci simturi, si prin toti porii, si prin toate firele de păr, si prin toate organele interne si externe. Dar cel mai mult mă uimeste faptul că totul mi se pare înnoit cu elemente care până mai ieri păreau că nu se află acolo, sau cel putin pentru mine aceste elemente nu existaseră. Ciudat: aceiasi pomi si totusi altfel, aceeasi sosea si parcă alta, acelasi cer si parcă nu-i la fel...
După liturghie, am plecat la Mănăstirea Pasărea. Până la mănăstire nu am încetat să mă uimesc. Totul era idilic - e drept că nu cunosteam traseul, căci nu mai fusesem vreodată în zonă, totusi fiecare element audio-vizual avea o noutate, o nuantă în plus, pe care până atunci nu o observasem. La mănăstire a continuat starea idilică, într-o plăcută convorbire cu maicile, si un simtământ straniu de "Chemare a străbunilor" (că tot am jucat în filmul cu acelasi nume), dar de data aceasta nu mai era Dawson-ul, orasul care mă chema, ci unul mult mai tainic, mai înalt si cu totul învăluit în Mister si Lumină - Ierusalimul. Convorbirea cu maicile a fost deosebit de atractivă, asa că ne-a prins întunericul la mănăstire. Am ajuns foarte târziu în Bucuresti, dar eram prea obosită ca să-i mai povestesc ceva mamei.
Si a fost seară si a fost dimineată: ziua a doua.

Dimineata celei de-a treia zi a existentei mele crestine. Am rezistat eroic, chiar dac,ă în timpul acesta, "celălalt" mi-a dat câteva imbolduri, câteva sugestii - nu am pus tigară în gură. Asa încât, plină de entuziasm si încă sub impresia puternică a botezului, mi-am pus în geantă alături de pachetul de tigări BT si Biblia pe care am primit-o în dar de la nasa si am plecat la Lili Tudor în Tei. Când am ajuns în statia Maica Domnului si m-am îndreptat spre locuinta ei, brusc am zărit o biserică, la o distantă doar de două blocuri de adresa la care veneam de sase ani de când eram prietene. Cum de nu o zărisem până atunci? A câta oară în cele trei zile de la botez, observam lucruri pe lângă care trecusem de mii de ori si care "nu existaseră în vizorul ochilor mei până atunci". Am îndrăznit să intru în biserică si, observând pe partea stângă o mare icoană a Sfintei Paraschiva, m-am simtit atrasă puternic si am îngenuncheat. Nici nu am pus bine al doilea picior jos, că "o voce" ca un tunet (impersonală) dar în acelasi timp ceva din mine recunoscând-o pe Sfânta Paraschiva, mi-a spus: "Ai curajul să vii, să te rogi, încă mai vrei si mântuire si tu abia astepti să-ti pui tigara în gură? Stii că acum esti crestină, că te-ai unit fizic cu Hristos prin botez si împărtăsanie si că fiecare fum de tigară îi arde TRUPUL SI SÂNGELE?!"
Am iesit din biserică fugind. Fugind de spectrul propriei mele fiinte, a nimicniciei în care m-am zbătut aproape 33 de ani, dar mai ales fugeam de faptul că nu realizasem că lupta adevărată începuse acolo, în paraclisul Mănăstirii Cernica, la taina botezului si avea să continue toată viata, poate chiar clipă de clipă, si eu va trebui să ies învingătoare de fiecare dată, dar acum, spre deosebire de zilele când trebuia să fiu eu fiară ca să înving, acum îi aveam pe Hristos, pe Maica Domnului si pe toti Sfintii, si ei nu întârziau să se arate si chiar să-mi explice ce trebuie

să fac, asa cum făcuse astăzi Sfânta Paraschiva.
Si a fost seară si a fost dimineată: ziua a treia.

Dacă ieri am pornit la luptă atât cu propriile patimi, cât si cu aceia pe care i-am întâlnit la Lili Tudor (inclusiv cu ea), astăzi, înarmată cu Biblia, m-am dus la strand, fiind programat de luna trecută un rendez-vous cu fetele de la teatru pentru câteva ore de nudism. Le-am povestit si lor minunatul meu botez si parcă de data aceasta m-au crezut sau, mai bine zis, cred că le-am amutit, gândind fiecare despre mine că am înnebunit si că evident pe un nebun nu-l contrazici, ci astepti cuminte să-si termine numărul. Cam asa cred că a avut loc discutia mea cu ele astăzi. Apoi m-am dus la cea de a doua "nasă", la Aurelia, căci ea ne-a subventionat acest botez (atât eu, cât si Lili fiind în pană), si a hotărât că nu mai vrea banii înapoi, s-a mirat când a văzut că nu mai fumez nici măcar o tigară la cafea. Evident, râzând, m-a întrebat dacă "m-am lăsat si de celelalte". Am răspuns afirmativ si cât se poate de serios. Au plescăit cu totii din buze în semn de neîncredere, dar, cu Biblia pe masă, am încercat să le explic cât de cât din tainele botezului si le-am povestit minunea din fata icoanei cu Sfânta Paraschiva. S-au uitat mai ciudat la mine, dar nu au comentat nici de rău, nici de bine. Până aici e O.K.
Si a fost seară si a fost dimineată: ziua a patra.

Ieri si astăzi au fost zile dedicate în mod special mamei si vecinilor. Toti au fost în mod spontan plăcut surprinsi si m-au felicitat, în special mama, căreia i-am spus că am aproape o săptămână de când nu mai fumez. Desigur, ea nu a luat în serios hotărârea mea de a mă lăsa definitiv de TOATE (inclusiv de fumat), de aceea mi-a zis: "Mai vorbim noi la anul, pe vremea aceasta". "Bine, mamă, ai să vezi!"
Dacă până acuma am avut tendinte de a-mi expune sentimentele public în mod real si plenar în teatru, acum îmi vine să strig pe stradă: "Hei, voi, oameni buni, care treceti indiferenti pe lângă mine, nu vedeti nimic? Nu observati nici o schimbare? Nu vedeti Cine a venit la mine? Mila si Dragostea Lui s-au coborât asupra mea si acum sunt ELENA! La voi nu a fost tot asa? De ce sunteti tristi? Asa am fost si eu înainte să-L cunosc si aveam chiar gânduri de sinucidere, cu toate că poate o duceam mai bine decât multi dintre voi, din toate punctele de vedere. "Dar ce-i folosesc omului toate bogătiile lumii, dacă-si pierde sufletul?" Hmm! Toate gândurile acestea care-mi pulsează în creier ori de câte ori merg pe stradă sau vorbesc cu oamenii, de multe ori rămân nespuse sau spuse pe jumătate, si atunci vin iute si le astern pe hârtie. Slavă Domnului că există acest caiet, ca un soi de refulare, sedinta mea cu "psihiatrul", dorinta mea tainică de a mă confesa. Am recitit câteva fragmente scrise prin anii 1982-1983 si mă îngrozesc de fiinta înspăimântătoare prezentată în paginile acelea. Bine că nu a mai fost nevoie să mă spovedesc, să mai audă si părintele Argatu toate grozăviile mele. Am beneficiat de Cea Mai Mare Sansă în viată - BOTEZUL - SPALĂ TOATE PĂCATELE - începând cu cel strămosesc, precum si tot ce ai făcut din clipa nasterii până atunci. TOTUL S-A STERS. Nu o spun numai cărtile si preotii, dar, cu toată umilinta, încerc să conving oamenii din viata mea, că eu - Monica - cea veche si alterată, am murit, dar în aceeasi zi am înviat complet curătită, spălată, înnoită, purtând un nume nou si o identitate care nu mai păstrează din cea veche decât bagajul de cunostinte si cultura si amintirile inocente ale copilăriei. Si restul s-a sters ca si cum nu a fost niciodată. Iar ca o confirmare din partea Domnului, mi-a fost dată uitarea si starea de nevinovătie. Iată de ce în primele zile ale intrării mele în Cernica, pe când mergeam cu Aurelia la Sfântul Maslu, îmi apăreau deosebit de clare imagini ale sederii mele la bunici, pentru că era singura si cea mai curată parte a vietii mele. Către acea stare eram chemată. Si am răspuns chemării!
Si a fost seară si a fost dimineată: ziua a cincea, ziua a sasea.

7 iulie
Sunt de trei zile la Cernica. Am dormit din nou la arhondaric, încununând astfel primele sapte zile din viata mea crestină. Ieri a fost o zi de vis si de mare învătătură, căci am fost invitată la masă la părintele Argatu. Desi era multă lume (zece-douăsprezece persoane), am avut convingerea că tot ceea ce a povestit părintele în timpul mesei a fost pentru mine. Desigur dintr-o foarte mare discretie si mult bun simt nu a pronuntat numele meu, dar eu am stiut exact la ce se referea, pentru că a vorbit despre un lucru care nu avea nici o legătură cu discutia de mai înainte. Mai ales că era vorba de un păcat pe care tocmai îl făcusem într-o totală nestiintă: "Sunt unii care, din nestiintă, nu dau atentia cuvenită felului în care citesc din cărtile sfinte, în special din Biblie. Acestea nu se citesc oriunde si oricum, ci îmbrăcat cuviincios, cu capul acoperit (ca femeie), în semn de respect fată de Dumnezeu si Maica Domnului, si în locuri potrivite, la biserică sau acasă în camera ta, nu în locuri publice, parcuri

sau mai stiu eu cum dezbrăcat".
Întepenisem cu lingura în mână si mă înrosisem foarte tare la fată pentru că tocmai fusesem săptămâna aceasta la strand - la nudisti - si citisem din Biblie cu fetele. Pe când să spun în gura mare că eu sunt una care tocmai a făcut acest păcat, mi-a luat vorba din gură, povestind multe alte minunătii. Nu stiu dacă s-a observat, dar tot timpul cât a durat masa si povetele părintelui, eu căpătasem o culoare vinetie de spaimă si rusine, căci având descoperire de la Dumnezeu, părintele "a văzut" în duh toate păcatele grozave pe care le făcusem. A vorbit despre toate, în special cu detalii despre desfrânare. De fiecare dată când dădea un exemplu, abia asteptam să termine fraza si eram pregătită să spun - si eu am făcut la fel. Dar vezi că dânsul începea o nouă pildă, despre un alt păcat, făcut de o altă persoană, căreia nu-i dădea numele. Când se termina aceea, eu iarăsi voiam să deschid gura să zic: "si pe asta am făcut-o, părinte". De-abia când a depăsit trei-patru pilde, am înteles că nu eram singură cu dânsul, că mai erau zece persoane, numai ochi si urechi, si că nu era în voia Domnului si nici a părintelui ca lumea să cunoască patimile mele, mai ales că părintele a vorbit foarte detaliat, cu amănunte atât de clare si adevărate - în ceea ce mă priveste - încât cred că "a văzut" efectiv în trecutul meu. Pe loc mi-am dat seama de ce este atât de căutat de oameni, dar mai ales de ce îl vânează Securitatea. Le este frică. Omul acesta "vede" prin tine si nu este prea plăcut, mai ales că, în ce priveste oamenii securitătii, se pare că si spune cu glas mare, în public, ceea ce Îi descoperă Dumnezeu despre ei si crimele lor. La sfârsitul mesei, am reusit să mă duc singură în chilia dânsului - mâncasem în bucătărie - si i-am spus că vreau să mă spovedesc, căci cele ce auzisem azi la masă erau valabile si pentru mine. M-a binecuvântat si mi-a spus tot ce simtisem si eu în adâncul sufletului - că taina botezului este foarte mare si puternică si Hristos mi-a iertat TOTUL. Acum depinde numai de mine cum îmi voi rândui viata, ca să nu mai gresesc. I-am spus că vreau să rămân o perioadă în mănăstire si că am deja binecuvântarea staretului si a părintelui de la arhondaric. Am luat binecuvântare să postesc patruzeci de zile, pentru că si Hristos a postit la fel după Botez.
Astăzi am participat dimineata la liturghie, apoi la maslu si apoi a venit părintele Argatu la racla Sfântului Calinic, unde ne-a făcut rugăciuni de dezlegare a vrăjilor si farmecelor, se cheamă Moliftele Sfântului Vasile - foarte puternice. Am simtit că-mi amorteste tot corpul si că este apoi întepat cu mii de ace, dar la sfârsit ne-a stropit cu aghiasmă si eu mi-am adus aminte de botez si am retrăit aproape în totalitate sentimentul de libertate si usurare din ghearele diavolului. Apoi, înarmată cu Biblia si cu o cărticică pe care am primit-o în dar de la un călugăr - Viata Sfintei Maria Egipteanca, m-am dus pe malul apei în jos, la capătul cel mai de jos al mănăstirii. A fost divin! Singură, în linistea mângâietoare a naturii, am stat cu picioarele în apă si am citit până la ora slujbei de după-amiază - ora 16:00. După vecernie, mi se făcuse foame, căci am ajunat astăzi, si m-am dus la trapeză, unde am mâncat o farfurie de ciorbă. Sper să îmi ajungă până mâine la aceeasi oră. La ora 18:30 a început altă slujbă superbă, care a tinut până la 21:00, când a venit din nou părintele Argatu la racla Sfântului Calinic si, în linistea noptii, în biserica luminată tainic doar de câteva candele si lumânări, ne-a făcut din nou dezlegări. Când am plecat la dormitoare, aproape pluteam de fericire.

10 iulie
Astăzi m-am hotărât să mă duc putin si pe acasă, mai ales că trebuie să-mi schimb hainele si să fac o baie. În mănăstire este superb, ai tot ce vrei spiritual, dar cele materiale mai putin. Au fost totusi niste zile rupte din rai. Înarmată cu creionul în mână, citesc (mai ales Noul Testament) si subliniez tot ce nu-mi este clar, apoi când vine părintele la slujbă, pândesc un moment si mă strecor printre oameni întrebându-l toate neclaritătile. El mă binecuvântează si pornesc iarăsi la drum, prin cotloanele ostrovului Cernicăi, pentru noi lecturi si noi momente de reverie în mijlocul naturii. Totul îmi aminteste de Târgoviste, de bunica, de Ionel Teodoreanu si de anii curati ai copilăriei, când timpul nu are îngrădire de ore si minute, el curge ca mierea din teasc, groasă, limpede si foarte, foarte dulce si parfumată. Asa îmi este viata acum.

11 iulie
Bineînteles că nu am rezistat acasă mai mult de 12 ore. Mama m-a luat peste picior, făcând aluzie la promisiunea pe care o luasem la botez. Nu prea m-a crezut că am dormit la mănăstire si că mă întorc tot acolo. Am invitat-o să mă verifice dacă vrea. Evident, a refuzat. Mi-am făcut baie si m-am schimbat, apoi astăzi de dimineată am plecat, ceea ce a determinat-o să spună că: "Lupul îsi schimbă părul, dar năravul ba". Am lăsat-o în ceata ei. Astăzi am fost din nou la liturghie, maslu si dezlegări ale părintelui Argatu. Viata aceasta nouă care mi se oferea ca o podoabă de mare pret este atât de frumoasă încât cred că nici un bărbat din cei pe care îi

cunosc, oricât m-ar iubi si l-as iubi, nu ar putea înlocui cu nimic bucuriile si tresăririle inimii pe care le simt când sunt în biserică cu Hristos si slujitorii Lui.
Sunt de două zile si două nopti în Cernica. Postul merge binisor si cu ocazia aceasta am slăbit câteva kilograme. Citesc continuu din Noul Testament si neclaritătile le comentez cu părintele. Mi-am notat, asa cum m-a sfătuit vecina mea, să-l întreb pe părintele despre Apocalipsă si interpretarea ei. Încerc să mă împrietenesc cu fetele care sunt în preajma părintelui si îl îngrijesc. Ceea ce îmi place foarte mult l-a mănăstire este faptul că nu ai timp de pierdut. Dacă vrei să si citesti ceva, trebuie să fii foarte atent cu timpul, căci sunt foarte multe slujbe (dimineata, prânz si seara) si multe ore petrecute în biserică. Tocmai acest lucru mă atrage.

14 iulie
Doamne, câtă diferentă între noaptea mincinoasă trăită acum doi ani la mare sărbătorind "cică" Ziua Frantei, topăind ca (si cu) dracii toată noaptea si noaptea trecută, o noapte sfântă la Cernica, sărbătorind Învierea Domnului, pe care am înteles abia acum că biserica o aminteste în fiecare duminică - căci Duminică a fost atunci. Sunt aproape 2000 de ani de când, după răstignirea care a fost Vineri, Hristos a Înviat. Mai apoi S-a întâlnit cu apostolii si le-a arătat semnul cuielor în palme, ca să înteleagă că este acelasi IISUS Cel Răstignit si acum Înviat. În fiecare sâmbătă seara, aici, la Cernica, se face o superbă slujbă cu cântări si rugăciuni atât de înăltătoare, soptite cu sfială de călugării mănăstirii la lumina tainică a lumânării si candelelor. Poate că nu a fost întâmplător că am văzut de peste două sute de ori Karamazov, atât de bine pusă în scenă de Dan Micu, care a intuit sau poate chiar a trăit si el acest sfânt sentiment de taină în mănăstire, la simpla lumină a lumânărilor, a căror pâlpâire face să pară vii chipurile sfinte din icoane si de pe pereti. De fapt nu a fost slujbă la care să particip fără să nu plâng. Dar un plâns, asa, din adâncul cel mai adânc al inimii si cu un regret imens pentru anii pierduti în căutări zadarnice, când de fapt totul era cât se poate de simplu si la îndemână, ca tot ce este dumnezeiesc.
Astăzi am fost invitată iarăsi la părintele Argatu la masă si asa am putut să-l întreb despre Apocalipsă si întelegerea ei si mi-a spus că nu se interpretează decât pas cu pas, functie de evenimentele istorice care se petrec, dar că suntem foarte aproape de ceea ce spune capitolul 13, si mi-a spus să citesc cu atentie si să-l întreb ce nu înteleg. Îmi place foarte mult atmosfera din jurul părintelui. Încerc să pătrund în cercul din jurul dânsului, dar deocamdată mă privesc toti cam ciudat si chiar părintele se pare că are retineri în ceea ce mă priveste. Bănuiesc că toate fetele din jurul lui sunt foarte avansate spiritual si se îndoiesc de schimbarea mea. De fapt, aici mă stie toată mănăstirea, de când veneam cu Aurelia. Îmi dau seama că nu era o imagine tocmai ortodoxă ceea ce arătam eu atunci cu rochii foarte transparente, sau foarte scurte, sau crăpate până la fund, despletită, machiată si bine rujată si cu Aurelia stând picior peste picior, cu tigara în gură, pe băncile din Cernica si bârfind. Bine, dar EL a văzut toate acestea, sau s-a făcut că nu le vede, si a trecut peste ele, IERTÂND. Într-o zi am să-i spun părintelui îndoielile acestea si am să le dau si fetelor să citească Viata Sfintei Maria Egipteanca si să vadă acolo o transformare uriasă.
Este drept că lupta pe care a dus-o această fiintă este absolut unică. Nu cred că mai există alta în istoria crestinismului.
În zilele noastre, pe o persoană cu un astfel de comportament o califică drept "nimfomană", o internează în spitalul de nebuni, tratând-o cu somnifere si dusuri scotiene, în loc să-i facă Moliftele Sfântului Vasile si Sfântul Maslu. Probabil că dacă Domnul nu Se milostivea asupra mea cu marea Lui Dragoste, as fi fost foarte aproape de o astfel de internare. Numai botezul poate să steargă totul si să restaureze firea căzută prin păcatul lui Adam si Eva si, apoi, primind în ajutor Harul Lui, să pornim o nouă viată "în Hristos". Bietii mei strămosi, dacă ar fi stiut că aceasta este taina vietii, cred că ar fi făcut-o fără sovăire. Din păcate abia eu sunt a doua generatie botezată în cei 400 de ani de când familia Fermo a poposit pe meleagurile românesti.

15 iulie
Astăzi după liturghie, când ne-a făcut moliftele Sfântului Vasile, părintele Argatu mi-a zis că pleacă două săptămâni în Moldova, asa că mă voi duce în Bucuresti. Deocamdată astăzi mai stau prin ostrovul acesta sfânt, care îmi deschide toate căile sufletului către rugăciune, către meditatie, către Hristos, Stăpânul si Dumnezeul Nostru. Mi-a dat binecuvântare cât lipseste el, dacă am nevoie de un sfat, să mă duc la părintele Sofian, apoi, când vine dânsul în Bucuresti, mă întorc iarăsi la Cernica.
Ce vară dulce si lipsită de griji! Este atât de bine si de comod să stii că ai undeva "un tătic sfânt" care nu numai că are grijă de tine să nu-ti lipsească nimic din cele sufletesti, dar se si

roagă pentru tine cu rugăciune de foc, ce ajunge la Tronul Ceresc, obtinând de acolo tot ce ai nevoie sufleteste si trupeste. Este fantastic că, din prima zi de când am călcat pragul mănăstirii Cernica, mă urmăreste amintirea anilor copilăriei, supravegheati de mâna ocrotitoare a bunicii. Dacă în primele zile după botez "vedeam" lumea fizică înnoită si fiecare miscare interioară si exterioară era o uimire, acum, prin miscarea Harului Sfântului Duh care însoteste orice crestin de la Botez până la moarte, se face o lucrare de schimbare a gândurilor, conceptiilor, perceptiilor, mentalitătilor mele gresite, care au fost sădite în inima mea prin voia proprie si prin lucrarea satanei. Asa m-am trezit cu un dor sfâsietor în inimă pentru bunica. Această bunică pe care toată copilăria si adolescenta mea am dispretuit-o si am persiflat-o (uneori chiar în fată). Acum pare că de "undeva departe", din Cerul Sfânt al Domnului, mă binecuvântează si se bucură pentru botezul meu. Ei, oare nu-i minune dumnezeiască că sufletul meu acum o iubeste, o doreste, că regret foarte tare toate obrăzniciile făcute, dar mai ales dispretul pe care îl aveam în inimă, tocmai fiindcă voiam să mă port cu trupul si cu sufletul ca o crestină, desi nu eram. De altfel, biata de ea a dus tratative cu ai mei pentru botez, dar s-a lovit de rătăcirea mamei si de "mândria neamului ales" a tatei. Asa a fost voia Domnului! Poate nu L-as fi cunoscut si nu L-as fi iubit asa ca acum.

16 iulie

Nu am rezistat, si astăzi dimineată m-am sculat la ora sase si am plecat la Cernica, chiar dacă părintele nu este. Mama s-a uimit cu adevărat, căci a înteles că trebuie să fie ceva serios, dacă eu mă scol si plec cu noaptea în cap. Încet-încet, poate va întelege măcar cu mintea, dacă nu cu inima. Mi-am luat Biblia si m-am dus în coltul meu de pe malul lacului, lângă biserica de jos. Aici reveriile s-au tinut lant, imagini de-o minutiozitate aproape fotografică din copilăria mea de la Târgoviste îmi apăreau din senin: seara sub cerul înstelat în hamacul agătat între doi nuci umbrosi si plini de nuci, pe care le devoram împreună cu bunicul, care-mi spunea povesti minunate, vizitele făcute cu bunica în casele altor bunici cu nepoti si nepotele, case pline de o atmosferă pe care acum o recunosc a fi atât de rusească, atât de cehoviană sau de mihalkoviană, pline de obiecte vechi de artă, cu nelipsitul samovar si cheselele cu dulceturi si cofeturi, în fine, toată această atmosferă mă inundă acum si-mi dă o pace si-o liniste sufletească care de fapt mă apropie mai mult de rugăciune. Cred că bunica se roagă pentru mine"acolo, undeva, sus".

21 iulie

Uimirea este cuvântul ce pecetluieste acum viata mea. Cum să nu mă uimesc când mă surprind dispretuind tot ce până acum iubisem si apreciasem si viceversa, respect, apreciez si chiar iubesc tot ceea ce până acum mi se părea searbăd, fad, lipsit de sens si de expresie. De fapt eram o imorală, exaltată, colerică si chiar satanică. Schimbarea este profundă si mă face să văd cât de josnică si de superficială eram înainte, dar mai ales mă face să mă simt mică de tot în fata Iubirii coplesitoare a Domnului, Care nu a tinut cont de toate acestea, ci a investit în mine, mai bine zis a arvunit un strop din Harul Duhului Sfânt, care a scos la iveală din adâncul inimii mele o mare si profundă iubire si credintă în Hristos Dumnezeul Nostru. Hotărât lucru, nu mai sunt eu. Ha! Ha! Am totusi ceva din trecut - simtul umorului, căci imediat mi-am amintit de începutul piesei Jocul vietii si al mortii în desertul de cenusă, când R. făcea yoga si zicea "Eu nu sunt eu".

Oh! Doamne, dar oare cine sunt de fapt?! Sau mai bine zis ce sunt si ce pot să mai fiu în noua mea stare? Desigur, nici nu se mai pune problema examenului la I.A.T.C. sau a colaborării cu TNB si TVR, nici a măritatului... Atunci, ce rămâne? Poate doar plecatul. Da, asta cred că ar fi solutia. Am să discut si cu părintele. De fapt, dacă ar putea întelege transformarea mea si ar accepta noua mea identitate, atât R., cât si A. ar putea fi pe lista celor cu care mi-as dori să fac o căsătorie.

22 iulie

Este uluitor ce mi se întâmplă! Este absolut uluitor! Sunt coordonată mereu, pas cu pas, de Sfânta Paraschiva, care a nu stiu câta oară se arată a fi sfătuitoarea mea cerească. Din cauza căldurii mari, astăzi în oras, după ce am umblat prin magazine timp de trei ore, am simtit nevoia să mă odihnesc undeva la răcoare si am intrat în biserica de lângă Arhitectură. În primele minute, în răcoarea si singurătatea bisericii, mi-am adus aminte de anii adolescentei (15-16), când aproape seară de seară dansam în discoteca de la Arhitectură si nu observasem niciodată această biserică, cu toate că era acolo de câteva sute de ani. După ce m-am odihnit într-o strană, am observat icoana Sfintei Paraschiva, care părea că mă asteaptă, si,

îngenunchind în fata ei, m-am plâns Sfintei că nu stiu ce să fac cu noua mea identitate. Parcă m-as mărita, am zis eu în rugăciune, dar simt cum tâsneste din inima mea o uriasă iubire pe care nu stiu exact către cine să o îndrept - A. sau R. (căci, mă plânsei eu, nici unul nu prea merită atâta iubire). Răspuns: "Dacă ai o asa mare iubire, de ce nu încerci să o dai doar Domnului Nostru Iisus Hristos?".
Cum? Eu? Eu, gunoiul? Eu, întunericul? Eu, diavolita, să-L… Păi a dărui iubirea doar lui Hristos înseamnă călugărie… Nici nu pot să mă gândesc, darămite să o fac. Nu! Hotărât acum nu mă pot gândi la asta!

25 iulie
Doamne, ce mă fac? Ce să fac oare, acum, cu grămezile de cărti citite, cu miile de pagini de informatii, nu numai inutile, dar chiar satanice, care se află înlăuntrul mintii mele? Pe acestea nu mi le-a sters nimeni. Dar muzica, dar dansurile, dar filmele, dar trăirile deosebite din rolurile pe care le-am jucat cu sinceritate? Ce fac cu afirmatiile lui Kernbach, Sagan si alti rătăcitori, a căror doctrină mi-o asimilasem, făcându-mi din ea crezul si mărturisirea de credintă? Ce să mai zic de yoga si de spiritism? Toate s-au sters ca patimi, dar ce fac cu amintirile, pe ele unde le îngrop? Ori poate că aceasta este pedeapsa Domnului, să trăiesc de acum cu amintirea aceasta ca o pată urâtă si neagră pe un obraz diafan?!

31 iulie
Am simtit ieri în inimă că s-a întors părintele si astăzi, când am ajuns la Cernica, presimtirea s-a confirmat. Ce mângâietoare si ce dulce este mâna lui pe capul meu păcătos atunci când citeste moliftele… În timpul rugăciunii am tot felul de dureri, întepături, palpitatii, icneli, dar când se termină totul si ne stropeste cu aghiasmă, fiinta mea se umple iarăsi si iarăsi de bucuria botezului si tot corpul se eliberează ca dintr-o strânsoare puternică si devin usoară ca un fulg, veselă, cu mintea limpede si hotărâtă pentru mântuire.

2 august
Trăirea pe care am avut-o astăzi nu am s-o uit niciodată. Cred că a fost o ultimă ruptură de viata trecută, de umbrele patimilor mele, de fantasmele si elucubratiile creierului meu supus satanei. Fiind vineri, după Liturghie, a fost Sfântul Maslu, apoi, ca de obicei, părintele a făcut moliftele la racla Sfântului Calinic. Încă din timpul Liturghiei am îngenuncheat lângă Sfântul Calinic si nu am mai plecat de acolo. Lacrimile curgeau singure, izvorâte, cred, direct din inimă, pentru că acolo, în inimă, am simtit o durere sfâsietoare produsă de umilinta în fata lui Dumnezeu si mai ales de amintirea păcatelor. M-am abtinut cât am putut la Sfântul Maslu, dar în timpul moliftelor starea a revenit, asa că la sfârsit aproape hohoteam.
Părintele, îngrijorat, m-a întrebat ce am si i-am spus că simt o mare durere în suflet pentru păcatele făcute si că vreau să vorbesc mai multe cu dânsul. S-a scuzat că nu poate acum, căci are niste musafiri din Moldova, si că va reveni în biserică după ce vor pleca aceia, adică peste două-trei ore. În clipa când am rămas singură în biserică (plecaseră toti), am izbucnit într-un plâns zdruncinător, cum cred că nu am plâns niciodată. Fragmente din filme, partituri din rolurile interpretate de mine si de altii, pagini de literatură, cântece desucheate, vorbe murdare si chiar imagini-năluci de trupuri desfrânând. TOATE ACESTEA m-au terorizat în creier timp de două-trei ore. Peste toate însă, ca un fel de pecete oribilă, trona imaginea unui Budha cu burta goală răsfrântă, rânjind la mine si amenintându-mă.
Am înconjurat aproape toată biserica, îngenunchind la toti Sfintii, la Maica Domnului si în final la Hristos, cersind îndurare. În starea aceasta m-a găsit un călugăr străin de mănăstirea Cernica - care venise să se închine. M-a luat de mână si am iesit în pridvor, si asa conversând cu el, m-am linistit. Am aflat că făcuse si el yoga si că, după părerea lui, aceasta nu împiedică cu nimic practica crestină si că toate acestea ce mi s-au arătat astăzi au fost minciuni. După ce a plecat călugărul, am fugit la chilia părintelui si i-am povestit tot ce s-a întâmplat. A dat din cap nemultumit, apoi mi-a spus: "Pe acela îl cunosc si stiu câte parale face. Asa-i spun dracii în capul lui, că yoga este bună si că poate merge Budha alături de Hristos. Află, matale, că tot ce-ai văzut si-ai simtit au fost dracii pe care i-ai avut matale si care acum după botez si prin moliftele Sfântului Vasile sunt goniti si bătuti de însusi satana, căpetenia lor. Căci ori de câte ori ei fac o faptă rea si duc oamenii la pierzare, prin crime, desfrânări, credintă rătăcită si multe alte rele, ei sunt felicitati de seful lor si invers, sunt bătuti de câte ori le scapă un suflet din gheare, asa cum a fost cazul matale. Mergi linistită acasă si te roagă Domnului să te întărească, căci de-acum ai lupta cea bună de dus si vezi: cu asalt se ia Împărătia Cerului". I-am multumit părintelui si după binecuvântare am plecat acasă.

12 august
Desi au trecut zece zile de când n-am mai scris nici un rând, căci în timpul acesta am stat acasă în Bucuresti, la răcoare, si am citit din Biblie cât e ziua de lungă, iar seara după ora sapte am iesit un pic să mă plimb pe răcoare si apoi din nou la citit până la unu-două noaptea, poate că nu as fi scris nici astăzi dacă nu s-ar fi produs între timp o nouă minune. Este fantastic cum poate să-ti vorbească Însusi Domnul, pândind fiecare miscare a sufletului pe care vrea să-l cucerească si, când crede El de cuviintă, îi dă din plin, îl umple cu daruri. Asa s-a petrecut si cu mine astăzi, când după zece zile de studiat Biblia, am hotărât brusc să atac si altfel de lectură, dar tot în domeniul religios. Am deschis una din bibliotecile mamei si, din cele câteva sute de cărti ce se aflau acolo, mi-au căzut ochii pe un titlu legat de credintă: Alegere de staretă de Damian Stănoiu. Ca si în cazul lui Arghezi, am auzit si despre acesta că ar fi fost mai întâi la mănăstire încercând să se facă călugăr si, scârbit de cele ce a văzut acolo, a iesit în lume si a pus totul pe hârtie. Era un sir de nuvele si povestiri fără legătură între ele, asa că am deschis si eu la întâmplare si am citit în douăzeci de minute Povestea tânărului Anichit. Timp de trei-patru ore după aceea am plâns, probabil pentru toti cei 33 de ani trecuti, cât si pentru alti 33. Cu adevărat, de data aceasta am simtit că se desface inima în mii de bucăti si că tot trupul se risipeste.
Povestea relata istoria unui frate de mănăstire, aprins de pofta desfrânării, pe care staretul mănăstirii încearcă si chiar reuseste să-l îndrepte călugărindu-l, si astfel, prin taina botezului călugăriei, acest călugăr se modifică, devenind aproape un sfânt, oricum un om duhovnicesc către care lumea se îndreptă de acum pentru sfaturi si rugăciuni speciale. Dar cum cel rău a fost foarte supărat din pricina aceasta, a reusit să-l facă să cadă din nou în păcatul cumplit al curviei. Plin de vânătăi si răni de la bătăile primite prin casele în care se furisa noaptea (când bărbatii erau la lucru), se lăsă cu capul în pernă hohotind de plâns si vorbind cu fratele care-i oblojea rănile si care-l certa: "Frate, frate Anichit, tare mai esti păcătos." "Nu, frate, nu sunt păcătos, sunt NEPUTINCIOS". Da! Da! Da! Mă recunosc, îi recunosc pe multi, aproape pe toti tinerii din zilele noastre, cu patimile si scârbele noastre de care ne este si nouă silă, dar ca si tânăra din Jocul vietii: "Mi-e silă si scârbă, dar îmi place, si asta mă face să mă umplu de o si mai mare scârbă". A sădit Domnul în inima mea atât de mică un sentiment atât de urias: o milă si-o dragoste infinită pentru ABSOLUT TOTI OAMENII care se zbat si-ncearcă să arunce balastul constiintelor lor vinovate si, ca un făcut, acesta se-ntoarce ca un bumerang, lovind mai tare adâncurile inimii lor, deja zdrentuite si hăituite. Nu m-am putut opri din plâns decât atunci când am simtit că-mi este rău, că-mi crapă efectiv capul. Mi-am dat cu multă apă rece pe cap si am hotărât să fac un gest de multumire către Dumnezeu pentru sentimentul profund de milă si dragoste pe care îl sădise în mine, si m-am decis să aprind o candelă. În 33 de ani de existentă, în casa acesta în care m-am născut nu au ars altceva decât tigările lui tata sau ale mele. Am improvizat o candelă dintr-un pahar si un dop de plută si am făcut trei metanii, rugând pe Dumnezeu si pe Maica Domnului să-mi primească jertfa de multumire. Apoi, gândindu-mă să scriu toate acestea în jurnal, am vrut să văd în ce zi suntem astăzi - căci de zece zile de când stau în casă si citesc am cam pierdut notiunea timpului. Când m-am uitat în calendarul bisericesc, în dreptul zilei de 12 august era trecut Sfântul Anichit. A trebuit să mă asez pe pat, căci am simtit că lesin de uimire. Apoi, plină de emotie si dragoste, am fugit la Cernica, unde l-am găsit pe părintele stând la masă, m-a invitat si pe mine si am profitat de ocazie ca să-i povestesc. Surprins, a rămas si el cu lingura în aer: "Chiar asa?! Ca să vezi! Apăi să stii matale că nu era altul decât Sfântul Anichit cel care te-a pus să citesti, si trimis de Dumnezeu te-a făcut să simti minunat DRAGOSTEA LUI care se revarsă în mod egal peste TOATĂ FĂPTURA si care nu se uită la păcate, căci acestea se curătă - prin canon, prin boli, prin suferintă, prin chinuri si dureri. Dar Domnul se uită la inima omului, aceea trebuie să fie nealterată si să fie tăiată împrejur cu smerenie, îngăduintă, blândete, întelegere, ajutor - CU IUBIRE! Ei, să-ti ajute Sfântul Anichit si Maica Domnului să urmezi cele ce ti-au fost arătate astăzi". Se făcuse deja zece seara, asa că am luat binecuvântarea si m-am întors în Bucuresti.

13 august
M-am reîntors astăzi în Cernica, pentru că părintele mă asteaptă la prima mea spovedanie. Am început să le cunosc mai bine pe fetele din casa părintelui, si asa am aflat că la mănăstire mai vine si fata părintelui - preoteasa Gabriela -, care este văduvă si asa are timp să vadă de părintele, împreună cu fetele. Astăzi le-am găsit trebăluind de zor în bucătărie, pregătind tot felul de bucate bune pentru ziua "Adormirii Maicii Domnului". Le-am ajutat si eu un pic la curătatul pestelui, apoi ne-am dus la biserică pentru vecernie. După slujba de seară, părintele mi-a spus să vin mâine la biserica de jos, la spovedit.

14 august - Cernica

Am dormit în patul si în camera în care am fost prima noapte după botez, dar părintele de la arhondaric mi-a atras atentia că noaptea următoare mă va culca la grămadă căci vin mai mult de 500 de oameni pentru priveghere. Mă surprinde foarte mult faptul că în Bucuresti am foarte multe nevoi, necesităti si comodităti cu care sunt învătată în cei 33 de ani de viată răsfătată, iar aici în mănăstire nu simt nimic din toate acestea. Ziua a trecut repede si pasnic si după amiază înainte de vecernie a venit părintele să ne spovedească. A fost o experientă deosebită. Pentru prima dată în viata mea după botez am înteles, am văzut si am simtit prezenta Duhului Sfânt activ în fiinta mea. M-am asezat în genunchi si am crezut că părintele mă întreabă despre cele făcute de mine în trecut. Dar mai discutaserăm despre asta si-mi spusese că nu mai este nevoie de spovedanie, căci Harul botezului le-a sters. Asa că nu m-am mirat că m-a întrebat dacă stiu cine este Sfânta Elena - al cărei nume l-am preluat după botez.
Cum nu stiam nimic, a început să-mi povestească ... si atunci "s-a deschis un capac în sus" si am început să aud glasul părintelui coborând spre mine, venind de foarte sus din cer pe un fel de canal. Devenise atât de "înalt" glasul lui încât am dat putin epitrahilul la o parte ca să verific dacă dânsul se mai află acolo si dacă vorbeste el sau "altcineva de sus". Povestirea părintelui a durat destul de mult, apoi m-a întrebat ce am de gând să fac de aici înainte, si la auzul planurilor mele de plecare a fost foarte încântat spunându-mi că ar fi bine dacă as reusi să ajung în America la printesa Ileana care acum este maică si stă într-o mănăstire ortodoxă si să stau acolo o perioadă, apoi cu ajutorul Domnului să plec în Ierusalim unde poate va ajunge si dânsul.
Toată convorbirea aceasta a durat aproape trei sferturi de oră, iar eu eram îngenuncheată pe piatra rece din biserică, însă nu numai că nu am simtit durere sau rece, dar la un moment dat m-am uitat la genunchii mei ca să văd dacă sunt pe piatră, căci aveam senzatia că plutesc în aer. Când am terminat si m-am ridicat, m-am mirat că stau pe pământ. Doamne, oare cum si cui să-i spun eu toate trăirile acestea ciudate, căci nu mă va crede nimeni!? Nu am rezistat si seara târziu, când s-a terminat slujba i-am povestit părintelui cele simtite de mine la spovedanie si mi-a confirmat că Hristos a vorbit cu mine în timpul acela, pentru că spune si rugăciunea de dinaintea spovedaniei: "iată Hristos este de fată, iar sunt numai un martor". Deci gura preotului si mintea lui sunt folosite ca vase, ca instrumente, prin care Hristos comunică direct cu sufletul celui ce se spovedeste curat si se dăruieste Lui cu tot ce are sufleteste si trupeste, rău si bun. De aceea "vocea" era din înăltimi si starea mea era a unui fulg, plutind pe o mare imensă de Bucurie.
Toată viata mea de până acum a fost o alergare disperată după pofte. Satisfacerea poftelor sufletesti si trupesti a fost tinta mea numărul unu. Dar iată că acum s-a ivit în viata mea BUCURIA SFÂNTĂ, care taie, arde si distruge tot răul în preajma Ei, prin gingăsie, dulceată, sfintenie si mai ales detasare si înăltare de la tot ce este murdar, urât, trupesc si pământesc. Ea vine din Cerul cel Sfânt, Ea vine de la Hristos... si El îmi dă mie, nemernica, să simt si să mă ating, ba chiar să mă si unesc cu această BUCURIE SFÂNTĂ.

15 august

După o noapte petrecută în dormitorul cel mare în care cred că erau 50 de femei (si câte două-trei în pat), siroind de căldură, plină de tot felul de mirosuri si mai ales ciupită din cap până în picioare de tântari, dar fericită, am participat la Sfânta Liturghie si apoi am fost invitată la trapeză la masa oficială, cu bors de peste si peste prăjit cu salată. A venit si Lili - nasa, asa că după masă ne-am plimbat un pic pe malul lacului si ne-am întors în Bucuresti, unde, toropită de căldură si oboseală, m-am dus acasă. Mama a redevenit ironică si mă întreabă dacă nu cumva sunt bolnavă, căci conform vechiului obicei numai când eram bolnavă veneam asa devreme acasă. I-am dat să înteleagă că niciodată nu mă simtisem mai bine si mai sănătoasă, dar că trebuie să creadă si ea mai mult în Domnul si în Maica Domnului. A început cu ironiile si comentariile potrivnice, asa că am abandonat orice discutie.
Ciudat, în prima parte a vietii mele nu mă întelegeam cu mama, existând între noi inevitabilul conflict dintre generatii, ziceam eu, care îi dădea dreptul de a mă cicăli cu observatii si teorii asupra vietii mele imorale. Acum însă toate ironiile si comentariile ei potrivnice Bisericii nu au nici o justificare. Poate că totul porneste din neîncrederea ei în mine formată în perioada adolescentei mele, combinată cu necredinta ei căpătată în anii studentiei sub influenta negativă a ideilor "umaniste" ale lui George Călinescu (care i-a fost profesor) si despre a cărui credintă religioasă am mari îndoieli.

17 august
Nu am rezistat mai mult de două zile acasă, si astăzi m-am întors urgent la Cernica pentru superbele rugăciuni de sâmbăta seara si liturghia de duminică. Aproape că nu pot să mai respir aerul vietii asa-zis "normale", care mă înăbusă, mă sufocă, mă anulează, în timp ce viata în mănăstire si în special în timpul slujbelor mă înaltă, mă hrăneste, mă face să mă simt usoară ca un fulg si să plutesc. Totul în mine participă la momentele sfinte ale Bisericii, pe care, chiar dacă nu le înteleg cu mintea si nu prea stiu ce se întâmplă acolo, le simt cu sufletul meu înnoit si luminat. Toate simtirile îmi sunt activate în biserică, absorbind cu nesat toate informatiile primite. Mirosul are si el un rol deosebit, căci aproape că mă hrăneste parfumul de tămâie, intrând pe nări si traversând în interior tot corpul, ajungând parcă în stomac si dându-mi un fel de satietate deplină sufletească si trupească. Mă gândesc cu uimire la zilele când îmi umpleam trupul si sufletul de otrava tutunului, plescăind de plăcere. Beh! Ce oribil!
După vecernia scurtă de la ora trei, m-am dus la părintele si am ajutat fetele la bucătărie, căci se pregătea mâncarea pentru duminică. Încep să mă integrez din ce în ce mai mult în atmosfera lor. Apoi am participat la o privighere divină săvârsită de minunatii călugări din Cernica si, după obisnuitele dezlegări făcute de părintele Argatu la racla Sfântului Calinic, m-am dus la dormitoare. Am dormit putin si rău, fiind foarte cald si foarte multi tântari. Cu toate acestea, dimineată m-am sculat fericită, usoară si odihnită, de parcă dormisem zece ore într-un palat răcoros. M-am spălat până la brâu cu apă de la fântâna Sfântului Calinic, aflată la poarta mănăstirii, si mi-am adus aminte de Mona lui Mihail Sebastian. Coincidenta de nume m-a făcut să zâmbesc, dar, în loc de profesorul Miroiu, aveam pe părintele Argatu si, în loc de Alcoor aveam pe Iisus Hristos. La masa de prânz la părintele au fost douăsprezece persoane, asa că am preferat să servesc si să mă ocup de vase. Am avut si o mare surpriză: am văzut-o apărând pe usă pe fosta mea profesoară de engleză din clasele X-XII. Desigur că ne-am surprins una pe alta si am început să depănăm amintiri si să ne explicăm întoarcerea către Dumnezeu. După amiază m-am dus la locurile mele de meditatie de lângă lac si, sub influenta întâlnirii cu profesoara, am derulat filmul vietii mele si iarăsi m-am uimit, întelegând cât de multe mi-a iertat Domnul si cât de minunat este că nu S-a scârbit de mine, căci eu, ca om, m-as scârbi acum să văd mereu sub ochii mei o nebună ca mine desfăsurându-si nebunia public si făcând caz de ea asa cum făcusem eu. Doamne, Te rog să nu fii supărat pe mine pentru toate relele si să ierti tuturor celor ce au gresit cu mine sau din pricina mea, asa cum m-ai iertat pe mine, si să le dai usurare si BUCURIE SFÂNTĂ, asa cum îmi dai mie!

26 august
Am petrecut câteva zile prin Bucuresti, întâlnind vechi prieteni si povestindu-le despre noua mea viată. Desigur, toti rămân foarte surprinsi. La strand - în Tei - sau în Herăstrău, cu gasca (Rodica Olteanu, Adrian, Andrei, Popovicioaica), la Lido si Ambasador, cu Gigi N., Baronu', Alecu, Lulu, M.T., sau lunea la Titi R., cu Toca, Dinică, Petruta, în parcul I.O.R., cu Răzvan si Aurelia la o bere, în fine toti rămân uimiti si mirati când le povestesc miracolul botezului meu precum si metamorfozele petrecute cu mine de aproape două luni. Evident, sunt sceptici si le dau dreptate privind în trecut, dar ei nu cunosc puterea lui Hristos, asa cum nici eu nu am cunoscut-o până în clipa Botezului.

28 august
Priveghere la Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul - Cernica
După superba slujbă de seară, ca o încununare a două luni de la botez, părintele mi-a dat binecuvântare să dorm cu fetele la el în bucătărie, unde sunt două paturi, căci tot ce există în bucătăria părintelui îmi aminteste de bucătăria de vară a bunicii de la Târgoviste. Până si mirosul dulapului îmi trezeste amintiri de mult uitate. Probabil că aceea a fost cea mai curată perioadă din viata mea si acum Dumnezeu vrea să ajung prin botez si viată curată din nou la starea aceea. Noaptea a fost usoară ca un fulg si somnul binecuvântat de părintele a fost dulce ca laptele de la sânul mamei. Dimineata, desi slujba a fost divină, am simtit continuu prezenta mustrătoare a Sfântului Ioan Botezătorul ca un soi de amenintare pentru cei ce nu urmează legile divine. A fost primul lucru pe care i l-am comunicat părintelui în timpul mesei si dânsul mi-a confirmat că, într-adevăr, lucrări înfricosătoare se vor petrece pe pământ mai înainte de venirea Domnului. M-am bucurat că am revăzut-o pe profesoară si am comentat cu ea si cu părintele cât de greu este să faci un intelectual să respecte legile Bisericii si mai ales să creadă în scrierile biblice: "Vezi matale, creierul lor este tinut în întuneric de puterea păcatelor lor si a părintilor lor. Dacă s-ar spovedi curat si s-ar împărtăsi, ar căpăta lumina duhovnicească si ar vedea ADEVĂRUL, care nu se poate deosebi astăzi în lume decât prin Hristos. Toate celelalte căi

te ametesc, te învârtesc pe loc si îti prezintă o asa zisă lumină, care se stinge îndată ce s-a aprins - deci o minciună. Dacă omul nu are botez si spovedanie cu împărtăsanie, nu vede acestea si se duce după minciună".

1 septembrie - Anul nou bisericesc

În aceste cinci zile am auzit si am trăit în intensitate cât altii în cinci ani. Aproape că am ametit de iubire pentru Hristos, Care mă copleseste cu daruri sufletesti si lumesti - încununând azi cu sărbătoarea aceasta despre care nu stiam nimic si am aflat atât de multe despre luna septembrie de la începuturile lumii până azi: se pare că septembrie era atunci când corabia lui Noe s-a oprit în vârful muntelui Ararat, tot septembrie era atunci când Moise a coborât a doua oară cu tablele legii de pe muntele Horeb. Tot în septembrie s-a sfintit templul lui Solomon, în septembrie este Anul nou iudaic (când sărbătoresc schimbarea datei de lăsare a rodului pe pârg, ce se făcea o dată la 50 de ani, iar acum la 7 ani, si în septembrie pentru că este luna a saptea de la luna martie, prima lună a Facerii). Tot în septembrie a fost dat Indictionul Roman si, în sfârsit, tot în septembrie a mers Hristos în sinagoga din Capernaum, începând lucrarea Lui de predicare.
O altă trăire deosebită a fost astăzi la Sfânta Liturghie, când, conform traditiei si obiceiului adus din Tara Sfântă, la intrarea în Ierusalim a lui Hristos, oamenii au întins haine si ramuri de copaci pe jos, iar altii s-au întins ei însisi pe jos spre a trece peste ei Domnul. M-am întins deci si eu astăzi si au trecut preotii cu Sfintele peste mine si am fost săgetată parcă de mii de curenti electrici. I-am povestit părintelui si a spus că sunt Energiile Necreate ale lui Dumnezeu care se coboară peste pâine si vin si le transformă în Trup si Sânge. M-am cutremurat de un tainic fior. Ce minunat este Dumnezeu si mai ales ce bun că îmi descoperă si mie, păcătoasa, marile Lui Taine! Desigur, din exterior nu se văd si nu se cunosc acestea. Dar pe cel ce vrea cu tot sufletul să-L cunoască, Domnul îl umple de BUCURIE SFÂNTĂ. Noptile petrecute în bucătăria părintelui m-au proiectat efectiv în copilărie, amintirile sunt atât de puternice încât mă văd mică de tot, 4-5 anisori, în curte la bunica si pot reda cu exactitate fotografică culoarea si forma serviciului de plastic pentru păpusi cu care mă jucam. Dar ciudat este că îmi revine si starea aceea de sfintenie si nevinovătie a oricărui copil ce nu cunoaste răul si păcatul. Oh! Iisuse, cât de mult Te iubesc! O spun mereu si-am s-o spun până la moarte. Poate că nu dă bine, poate că sună fals în urechile celor care m-au cunoscut odinioară, dar nu sunt câtusi de putin exaltată, ci este o miscare profundă si puternică a inimii către Creator si către Hristos, Care sunt persoane ale Sfintei Treimi. Explicându-i aceasta părintelui, mi-a spus că voi recunoaste în cărtile Sfintilor Părinti ceea ce mie mi s-a descoperit prin trăire interioară cu puterea Duhului Sfânt. Nu cred că mai vreau ceva pe acest pământ. Nu cred că mai pot iubi altceva sau pe altcineva pe acest pământ în afară de Hristos.
O descoperire deosebită am avut citind Evanghelia Sfântului Ioan, care începe cu cele mai ciudate si tainice cuvinte din lume: La început era Cuvântul si Cuvântul era la Dumnezeu si Dumnezeu era Cuvântul. Cred că în aceste scurte propozitii se află una din cele mai mari Taine ale omenirii. Nu am pătruns-o în toată esenta ei, dar ceea ce am reusit este o constientizare si o trezire a cuvintelor ce îmi ies pe gură ca expresie a Cuvântului Viu, Care este Dumnezeu. În primul rând am înlăturat înjurăturile si prezenta în expresiile mele verbale a diavolului. Căci una-două, cu logică sau fără, îl pomeneam. Asa am aflat de la părintele că, o dată strigat sau pomenit, el se înfătisează si preia ceea ce tu îi spui: "Luate-ar dracu!", "Ce dracu faci?", "Da' mai du-te dracului", "Dracu stie unde e!". Ha! Ha! Vorba lui Caragiu: "Eeeeu? Doaaaaaaamne fereste! Nu stiu nimic!". Vorba vine că nu stie, dar de fapt totdeauna când îl pomenim el vine lângă noi în mod nevăzut... Si fachirii stiu asta, de aceea îi cheamă pe serpi cu anumite vorbe. Nu că serpii ar întelege cuvântul, ci doar rezonanta cuvântului. Am aflat atât de multe în cinci zile, dar cred că nu mi-ar ajunge 50 de ani de studiu ca să aflu tot ce se poate afla pe pământ despre Dumnezeu. De aceea lăsau oamenii înainte case si averi si palate sau functii mari si plecau în adâncurile pustiei, ca să se dedice complet studiului despre Dumnezeu. Aceia au devenit sfinti, dar eu... Oare ce va fi cu mine de aici înainte?!

11 septembrie - Eforie Nord

Mă aflu de două zile la mare cu Geanina, Bebe si copiii lor - Ionut si Mihaela. Cu totii stăm într-o singură cameră, dormim pe sus, pe jos, pe unde putem. Am profitat de ocazie că părintele a plecat o săptămâna în Moldova si am luat binecuvântare de la dânsul pentru a merge cu ei măcar o săptămână la mare pentru tratament cu nămol. Am încercat să fructific sederea mea cu ei si să condensez cele două luni de fericire crestină în câteva vorbe, dorind din tot sufletul să-i fac pe vechii mei prieteni să înteleagă ceva din trăirile mele interioare. Nu stiu dacă i-am

convins, dar m-au lăsat în durerile mele. Totul a decurs conform planului - soare, nămol, băi, căldură, mâncare bună la cantină si câteva iesiri la cârciumă. Miercuri m-am fofilat si am stat pe plajă singură la malul mării până spre seară, asa că am putut posti în voie, dar vineri nu am scăpat si cu oarece discutii contradictorii, am cedat si am mâncat împreună cu totii, mai ales că Geanina făcuse niste fripturi grozave si am băut si putin vin. Am fost totusi destul de supărată pe mine că nu m-am abtinut si că am cedat asa usor, încât primul drum la revenirea în Bucuresti a fost la părintele care a zis că un crestin adevărat are două variante: ori se scuză si nu se duce nicăieri, păstrându-si astfel integritatea morală, ori se duce cu cei ce nu respectă legile crestine si, pentru dragostea fată de ei si de Dumnezeu (care este cea mai importantă dintre legi), acceptă ca pe o jertfă ceea ce îi propun ceilalti. Deci oricum am gresit, căci puteam să nu mă duc, sau, dacă m-am dus, să nu vociferez. Dar nu am decât trei luni de crestinism. Totusi povestea are si partea ei de sfintenie si binecuvântare divină, căci în ziua de 14 septembrie, sărbătoarea Sfintei Cruci, am renuntat la plajă si m-am dus - singură, evident - la biserică. Acolo am plâns de fericire si apoi, usoară ca un fulg, îndreptându-mă spre iesire, am zărit-o pe profesoara X si ne-am bucurat mult, întelegând că cei ce-L caută pe Hristos cu adevărat se întâlnesc oriunde s-ar afla, pentru că îi uneste si îi adună Duhul Sfânt.

22 septembrie
O nouă descoperire spirituală în mijlocul unui Bucuresti nou, un Bucuresti pe care acum îl descopăr, căci de câte ori am trecut spre 11 iunie, de exemplu, si habar nu am avut de coltul acesta de rai care se cheamă Mănăstirea Antim. Totul este sublim, clădirea, slujba si, în special, părintele Sofian (de altfel bun prieten cu părintele Argatu si recomandat cu căldură de acesta). După slujbă am stat putin de vorbă cu dânsul si mi-a recomandat să mă duc la Mănăstirea Sinaia la părintele Neofit, care se pare că stie multe despre poporul evreu si chemarea lor.

23 septembrie
Zis si făcut. Sunt în drum spre Sinaia. Voi locui la mănăstire două-trei zile si mă voi sfătui cu părintele recomandat de părintele Sofian. Vremea e în continuare superbă si nu există pericol de ploaie pentru următoarea săptămână.

26 septembrie
Cele trei zile la mănăstire au trecut ca trei clipe pline de sfintenie si mângâiere sufletească. Părintele Neofit m-a primit foarte frumos si a vorbit cu părintele staret, care mi-a oferit o chiliută plină de sfintenie. Convorbirile cu bătrânul părinte s-au purtat în jurul tainei poporului evreu.
M-am întors la părintele Argatu, am discutat cu dânsul despre situatia vietii mele si am luat binecuvântare de a continua cu teatrul si cu televiziunea, pentru că sunt singurele mele surse de bani, la care dacă renunt îi provoc tulburare mamei, care deja este pornită împotriva bisericii prin necredinta ei. Această stare, a zis dânsul, să o accept până la schimbarea mamei sau până la plecarea mea din tară, sau până la intrarea mea în mănăstire. M-am bucurat că am lămurit acestea, pentru că m-au sunat de la National să-mi spună că se va redeschide Sala Mare, care nu a mai functionat de opt ani.
Mi-am amintit de tragedia care a fost în 1978, când a luat foc sala. Nici până azi nu se stie cine a fost autorul, oricum se pare că tot politica a fost de vină, căci tocmai fusese un stab chinez în tară si se făcuse un spectacol comunist scârbos în cinstea lui. Iată că Domnul a permis, ca un semn nefast, să se distrugă complet locul pe care îl spurcaseră comunistii. Evident, se găsise si un tap ispăsitor, portarul Nea Grigore, care fusese în seara aceea de serviciu. Îmi amintesc că "Madam securitate" mă luase si pe mine foarte serios la ochi - deh! evreică! - până când s-a sesizat maestrul Beligan, luându-mi apărarea, si asa s-au mai potolit si nu m-au dat afară. Dar de urmărit, m-au urmărit încontinuu. Eh! Slavă Domnului, au trecut toate acestea si acum mă bucur că ne vom reîntoarce pe scena mare, pe care am iubit-o foarte mult. Pot spune cu toată sinceritatea că, din "toate cele ale lumii", iubirea pentru teatru nu s-a stins, ci a mers si merge în paralel cu cele bisericesti. Nae Iliescu de la Bulandra, cu care am lucrat la Fata din strada Florilor, mi-a atras atentia că în amândouă domeniile este vorba de o oficiere si de o parte scenică în care se cântă si se recită si o parte care ascultă (public sau credinciosii din biserică). Da! Poate că are dreptate. Oricum, deocamdată părintele mi-a dat voie să continui, asa că, pe 1 octombrie, mă prezint la repetitie pentru Vlaicu.

1 octombrie
Astăzi am avut repetitie, dar nu cu Vlaicu, ci cu Ifigenia, căci avem spectacol pe 8 octombrie. Pe 20 octombrie începe montarea lui Vlaicu la sala mare, care se va redeschide pe 20 noiembrie. Le-am împărtăsit tuturor bucuria sfântă care mă inundă de când m-am botezat, si am obtinut tot felul de reactii: că sunt o exaltată si în credintă - ca în toată viata mea, sau că bine am făcut si să merg cât mai des la biserică, dar să nu mă transform într-o acritură care face observatii la tinerii ce păcătuiesc. Dar tocmai această observatie mi-a deschis o cale pe care nu o văzusem până acum, faptul că sunt datoare, de aici înainte, măcar cu persoanele cu care am păcătuit trupeste si sufleteste să mă comport astfel încât să îndrept cât de cât ce am strâmbat împreună cu diavolul, care mă avea în stăpânire. Mai greu va fi să-i fac să creadă în prezenta diavolului (fizică, ca să zic asa) în viata lor. Nici eu nu am crezut până în clipa botezului. L-am întrebat pe părintele Argatu ce fac ceilalti care poartă pecetea botezului de la nastere si pe parcursul vietii, prin fapte cumplite, capătă si un drac în cârcă. Mi-a spus că aceia au nevoie de multă dragoste din partea apropiatilor si prin rugăciunile lor să fie îndrumati încet-încet spre biserică, apoi spre spovedanie, canon si la urmă poate si împărtăsire cu Trupul Domnului, ceea ce îi va lumina si din clipa aceea vor vedea singuri Adevărul care este Unul Singur - Hristos - si învătăturile Lui. Voi încerca! Să-mi ajute Domnul să reusesc.

10 octombrie
Sunt la Cernica si sunt fericită căci din 28 august - când am dormit prima oară în bucătăria de la părintele Argatu - nu am mai rămas la arhondaric. Zilele si noptile în casa părintelui, combinate cu minunatele slujbe din Cernica, sunt clipe de mare fericire pentru sufletul meu păcătos. Toate celelalte actiuni care erau priorităti în viata mea si se sfârseau prin obtinerea plăcerii maxime au dispărut complet si asta nu pentru că m-ar fi obligat vreo lege sau părintele. Totul vine la mine din inimă, din dragoste si respect pentru prezenta lui Hristos, pe care acum o simt permanent, clipă de clipă în viata mea. Nu as mai putea sta ore în sir în restaurante sau prin baruri si discoteci, si asta nu pentru că mi se spune că este păcat, ci pentru că mi se pare inutil pentru sufletul meu. Spune undeva Sfântul Apostol Pavel: Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Nu cred că există ceva mai clar ca această expresie care îti dă libertate în toate actiunile, asa încât tu însuti le vei selecta la un moment dat, căci tot omul pe fata pământului de la Domnul vine si are în el, constient sau nu, o încărcătură divină în constiintă, care mai devreme sau mai târziu îi va spune dacă acea plăcere, faptă, gând, actiune este de folos pentru trupul si sufletul lui, sau nu.

20 octombrie
Încerc să supravietuiesc în continuare în haosul acesta de viată, pendulând între Teatrul National si Televiziune. Un pic ostentativ sau mai mult demonstrativ, mi-am pus la piept crucea de lemn pe care am primit-o de la nasa Lili. Este destul de mare si atrage atentia, asa că Marin Traian m-a avertizat că ar fi ultima oară (ieri) când mă primeste cu cruce la gât, deoarece a fost si el amenintat de securistii redactiei de Divertisment. Bravos natiune! Halal Televiziune! La National nu se mai leagă Secu de mine. Atâta le-ar trebui, căci le-as răspunde: "Când eram nebotezată, erati antisemiti, acum sunteti si anticrestini?". Astăzi am pus din nou piciorul pe scena Sălii Mari - emotii si bucurii. Piersic ne-a strâns pe toate "domnitele" în regrupare si, ca de obicei, ne-am umflat de râs cu bancurile lui, încât nu am auzit când ne-a strigat Berechet în scenă, cu toate că a strigat de trei ori prin interfon. Evident, ne-am luat portia de urlete si apoi nu s-a mai auzit nici o soaptă în culise până la sfârsitul repetitiei. Florin a încercat să ne scuze, dar mai rău a aprins focul. Sper să-i treacă până mâine.

1 noiembrie
Astăzi este o zi specială căci este ziua Sfintilor Cosma si Damian. Începând din 12 august, când am aflat în mod miraculos despre existenta Sfântului Anichit, port un respect deosebit fată de grupul de sfinti cu titlul de "doctori fără de arginti": Cosma si Damian, Chir si Ioan, Pantelimon si Ermolae, Samson si Diomid, Fotie si Anichit, Talaleu si Trifon. După ce am făcut o rugăciune specială dimineată, m-am dus la repetitie în speranta că poate va veni si Damian si îi voi spune câteva cuvinte despre sfânt. Văzând că se termină repetitia si Damian nu mai apare, mi-am luat inima în dinti si m-am dus la Carmen Stănescu, care este o dulce, felicitându-i bărbatul si spunându-i câteva cuvinte despre sfânt. Nu stiu ce reactie a avut pentru că era evident obosită si nu cred că a percutat la cele ce i-am spus.
M-am hotărât să-i trec pe toti prietenii mei pe listă la biserică, atât la Liturghie, cât si la Sfântul Maslu, si să încerc pe de o parte să-i atrag atentia lui Dumnezeu asupra lor si pe de altă parte

să le atrag atentia lor asupra prezentei vii a lui Dumnezeu în viata lor, pe care, din prea multă mândrie, orbire si egoism, nu o mai văd, asa cum nu văzusem nici eu până în ziua botezului. Dar ei au botezul si poate va fi mult mai usor să-si recapete starea de sfintenie pierdută.

9 noiembrie
Nu înteleg cum am putut trăi atâtia ani într-o totală necunostintă fată de vietile sfintilor si sărbătorirea lor de către biserică. Zilele sfintilor din calendar au fost pentru mine - ca si pentru majoritatea oamenilor pe care îi cunosc - un prilej de a ne cinsti, de a chefui, mâncând si bând, necunoscând nici măcar cel mai mic amănunt despre sfântul al cărui nume îl purtăm. Încet-încet, cu fiecare lună care trece, cu fiecare sărbătorire de sfânt, aflu amănunte despre viata si sfârsitul tuturor sfintilor si la sfârsitul slujbelor am minunata senzatie că am căpătat noi prieteni.
Asa s-a petrecut ieri în ziua Sfintilor Mihail si Gavril, când am realizat cât de importantă este această sărbătoare pe care am batjocorit-o de zeci de ori cu toti Mihaii, Mihaelele si Gabrielele cu care am fost prietenă si cu care trăgeam o băută până la ziuă si nici nu stiam că Sfintii Mihail si Gavril nu au fost oameni, ci fac parte dintre arhangheli, si au un rol foarte important de-a lungul istoriei omenirii, atât ca mesageri ai divinitătii, cât si pentru finalul omenirii.

14 noiembrie
De trei zile am început filmările în TV pentru Revelion. Primele două zile am filmat cu Bibanu, Ileana Stana-Ionescu si Misu Fotino. Marin Traian mi-a băgat si mie o zi de filmare într-o secventă în care Ileana Stana e geloasă pe Bibanu că se uită după blonde (blonda eram eu). Iată de ce trebuie încă să-mi păstrez culoarea părului si machiajul, pentru că asa îmi cere meseria, în plus am luat binecuvântare de la părintele Argatu, chiar dacă fetele de la dânsul mi-au atras atentia că noua mea conditie de bună crestină nu se mai potriveste cu aspectul meu "de ou de Pasti", mai ales că astăzi se lasă sec si începe postul pentru Crăciun.
Dar meseria e meserie si trebuie să nu fac paradă despre postul si rugăciunile din interiorul sufletului meu. Ieri am avut o zi plină de filmare, asa că, în pauza de prânz, am plecat cu Marin Traian si Piersic la Dichiseanu, unde am mâncat niste mititei si am băut bere, apoi, cocotată pe scaunul de la barul lui Dichi, ne-am răsfătat cu un whisky. Bine că era joi si nu am refuzat nimic, dar mă gândesc ce am să fac în timpul postului dacă se vor mai ivi ocazii si situatii de genul acesta. Evident nu pot să fac eu caz de postul meu, mai degrabă mă eschivez si nu mă duc.

16 noiembrie
Slavă Tie, Doamne, că existi si că în mare mila Ta mi-ai descoperit si mie frumusetea vietii crestine pe pământ! Sunt iarăsi de două zile si două nopti în Cernica si nu mă mai satur de slujbe, de atingerea tainică a Duhului Sfânt din timpul Liturghiilor, de sfintenia si blândetea părintelui Argatu, de dulceata cântărilor de la strană. Toate fac ca postul acesta care a început să fie o mare bucurie, pe care nici o tantră din lume, nici un guru, nici un Făt Frumos nu mi-ar putea-o dărui asa cum o face EL.

25 noiembrie
Încerc să mă împart între sărbătorile religioase ale postului si îndatoririle meseriei. Astăzi, de pildă, biserica o sărbătoreste pe Sfânta Ecaterina, ocrotitoarea intelectualilor. A fost fata împăratului Egiptului, despre care spun cronicile că era foarte frumoasă dar si foarte desteaptă, atât de desteaptă încât la vârsta de 20 de ani cunostea cele mai importante cărti din biblioteca Alexandriei. Oricum, tocmai am văzut un serial la TV despre minunile lumii prezentat de Sagan, în care se spunea că într-o viată de 70-80 de ani, dacă ai citi zilnic 12 ore nu ai fi reusit să termini de citit toată biblioteca Alexandriei. Se pare însă că Sfânta Ecaterina fusese dotată cu o mare capacitate, cu o mare memorie, încât a răspuns întrebărilor încuietoare puse de sfatul înteleptilor vremii pentru că ea citise jumătate din cărtile bibliotecii tatălui ei. Asta, da, cultură! După Liturghia de la Institutul Teologic unde este hram, m-am dus la TV pentru că avem filmări până seara la ora sase. Deocamdată merg în paralel, cu toate că activitatea mea artistică nu se prea potriveste cu Biserica. Părintele Argatu m-a sfătuit să o conving pe mama să-mi dea cei 15.000 lei pe care vroia să mi-i dea pentru o garsonieră în care să locuiesc singură, iar eu cu banii să mă duc la o mănăstire de sine (Tigănesti sau Pasărea) si să-mi cumpăr o căsută mică. Nici nu s-a pus problema, pentru că atunci când a auzit de mănăstire a reactionat foarte urât. Asa că, deocamdată, am renuntat la ideea de mănăstire, desi sufletul meu tânjeste din ce în ce

în mai mult după atmosfera de rugăciune continuă, de sfintenie, de comuniune cu sfintii si, prin Duhul Sfânt, cu Hristos. Si totusi în seara aceasta am spectacol cu Vlaicu-Vodă.

30 noiembrie
Astăzi, după Liturghia în cinstea Sfântului Andrei, apostolul care a crestinat poporul român, părintele Argatu, ca de obicei, a citit Moliftele Sfântului Vasile la racla Sfântului Calinic si tot ca de obicei a vorbit cu oamenii după Molifte. Subiectul principal astăzi a fost avortul. După ce a povestit grozăvia actului în sine, a început să explice si consecintele lui, care din nenorocire nu se limitează în a distruge persoana în cauză, ci reverberează si asupra familiei, sotului si chiar copiilor, căci, spunea dânsul, proverbul Părintii mănâncă aguridă, si copiilor li se strepezesc dintii este foarte valabil si în ziua de astăzi. Atunci, ca o confirmare a celor spuse de părintele, au intrat în biserică trei persoane, o femeie mai în etate si doi tineri ce păreau sot si sotie si care au exclamat într-un glas: "Asa este, părinte!". Apoi s-au bucurat aceia de revederea cu părintele si noi am înteles că au venit să stabilească ziua de cununie a tinerilor. La masă am aflat taina lor precum si legătura lor cu proverbul mai sus amintit. Doamna mai în etate, care era mama băiatului, avea la activ nici mai mult, nici mai putin decât 30 de avorturi. La un moment dat al vietii, după ce terminase o facultate, băiatul a venit acasă, spunând că el se însoară cu o tigancă, chiar dacă părintii nu vor fi de acord. Fortati de hotărârea băiatului, au mers la casa fetei si au constatat că mama acesteia era tigancă autentică, cu fuste lungi si salbe de bani în cozi, fiind de meserie florăreasă. Într-o curte dubioasă au fost serviti cu niste prăjituri dubioase si în aceeasi zi s-a stabilit nunta. Mama băiatului s-a îmbolnăvit apoi si a zăcut aproape fără simtire o lună de zile - ea era cea mai potrivnică acestei căsătorii. Apoi au făcut un copil si viata si-a reluat cursul ca în orice familie. Numai că băiatul era din ce mai nefericit si mama din ce în ce mai bolnavă. Atunci a hotărât să ajungă la părintele Argatu, care la început s-a îngrozit când a auzit că are 30 de avorturi si că ar vrea să se spovedească. A refuzat-o motivând vârsta dânsului. Totusi, femeia era atât de disperată încât a insistat mult - o săptămână si jumătate - până când părintele a cedat si au pornit amândoi pe calea mântuirii. La trei ani de la acest eveniment, ca prin minune, tiganca s-a săturat de băiat, l-a părăsit, a divortat, a căpătat copilul si băiatul a rămas din nou singur. În timpul facultătii, o colegă se îndrăgostise de el, dar pasămite el "o iubea" pe tigancă. Aceea atât de mult l-a iubit încât a promis că se călugăreste dacă nu se mărită cu el. Dar nu a fost să fie asa. Într-o zi s-a gândit să-i dea un telefon băiatului, desi trecuseră trei ani, si ... iată-i acum împreună stabilind ziua nuntii.
Oare nu este minunat Domnul?! În clipa când te hotărăsti să rupi cu păcatul (avortul în acest caz), Domnul îti dă tot ceea ce ai fi dorit din tinerete si nu ai avut parte, dezlegându-te de toată lucrarea cea rea, de toate vrăjile si puterea nevăzută a Satanei. De fapt, biata femeie gândise asa cum fac 90% din femei - fac un copil, ca să pot să-l cresc bine si să-l fac fericit. Dar părintele Argatu i-a spus din prima clipă că acesta i-a fost gândul gresit din cauza întunericului sufletesc în care trăia. Această pildă s-a petrecut astăzi sub ochii mei, pentru că nici eu nu sunt străină de aceste cumplite crime - având patru avorturi la activ, dar având si marea milostivire a Domnului prin Harul dat la botez. Dar, Doamne, ce mă fac cu mama mea, care are 22 de avorturi, si, în plus, o mare si cumplită necredintă?! Părintele mi-a spus că dacă nu se întoarce până în clipa mortii, eu voi fi singura ei sansă, călugărindu-mă, dar si dobândind mântuirea. Grea răspundere!

15 decembrie
Pe măsură ce înaintez în întelegerea si trăirea Cuvântului Viu a lui Dumnezeu, îmi este din ce în mai greu să ascult si să repet chiar si frumoasele cuvinte ale oamenilor spuse cu mult talent în teatru. Totul mi se pare searbăd si lipsit de sens, de miez si de întelepciune. Un fel de "la ce bun", care probabil mă va determina într-un scurt timp să renunt la meseria pe care am adorat-o din copilărie. De fapt mă rup cu greu de slujbe ca să ajung ba la un spectacol, ba la o filmare. Acum merg în trei locuri minunate, având trei mari flăcări spirituale de urmărit: părintele Argatu, părintele Galeriu si părintele Sofian.
În ajunul Sfântului Nicolae de pildă, nu am putut să mă duc la Cernica pentru că am avut spectacol la 19:30, asa că am ajuns la Silvestru pentru că ei fac slujbă în fiecare vineri si îmi este foarte aproape de teatru. Sâmbătă, de Sfântul Nicolae, am fost dimineata la Antim, iar seara si duminică dimineata la Cernica. Aproape că nu am timp să respir, căci toate se derulează cu viteză si eu trebuie să prind totul din zbor, căci am pierdut 33 de ani de crestinism. Dar trag si eu nădejde ca tâlharul de pe cruce care, desi vinovat, a îndrăznit si a cerut iertare si milă, căpătând mântuire pe loc. Se apropie Crăciunul si Anul Nou, si îmi doresc

enorm să petrec aceste mari sărbători în mănăstire, alături de părintele Argatu si fetele din jurul dânsului.

16 decembrie
Când m-am sculat dimineata si m-am pregătit să plec la Cernica, nu credeam că voi avea o zi atât de minunată si de binecuvântată. La părintele Argatu am avut marea surpriză să o cunosc pe Vali Iordănescu, sotia marelui antrenor Puiu Iordănescu, si am fost plăcut surprinsă să constat că sunt oameni ai Bisericii, că se confesează la părintele Argatu, cerând binecuvântare pentru fiecare meci important, si că sunt o exceptie de la regulă. Dar surpriza cea mare a venit din partea lui Vali (cu care m-am împrietenit din primele minute, având amândouă minunata senzatie că ne cunoastem de ani de zile). Ea ne-a invitat la ei acasă, unde ne-a tratat si din cele lumesti (cu plăcinte de post de tot felul), dar si din cele duhovnicesti - punându-ne la video două filme bune: Ben-Hur si Moise, filme pe care doream foarte mult să le văd, cu promisiunea că vom reveni curând (eu si cu Maria Cioplea) ca să vedem si alte filme minunate (tot cu subiect religios).

25 decembrie
Cel mai frumos Crăciun din viata mea. Desi sufletul mi-e plin de fericire, lacrimile îmi curg neîncetat si o stare de umilintă amestecată cu o mare bucurie si înăltare mă fac să nu-mi doresc altceva pe pământ decât permanentizarea acestei stări. Sunt de cinci zile la părintele ajutând la bucătărie si la curătenie. Cred că ar rămâne surprinsă mama dacă m-ar vedea cât muncesc si mai ales cum si cu ce bucurie sufletească, pe care nu o mai am atunci când e vorba de casă si de invitati, de care sunt sătulă. Dar aici e altceva. Am aflat de la părintele că în fata Domnului cel ce este în mănăstire si face treabă (ascultare) la bucătărie are mâinile aurite până la coate. Iar cei ce fac curat în biserică au mâinile aurite până la umăr. Desigur că este o figură de stil, dar tare m-as bucura dacă ar fi adevărată în ochii Domnului.
A fost cel mai frumos Ajun din viata mea. După ce am participat la biserică la o superbă slujbă care s-a terminat la ora 22:00, am mers toate fetele la părintele si am asteptat să vină colindătorii. Cel mai real si românesc Ajun de Crăciun, căci, după ce am venit de la biserică, am mâncat cu totii nuci, covrigi si mere. Mirosea a curat, a sfintit, a Dumnezeu. Părintele ne-a citit la toti Moliftele la 12 noaptea si apoi ne-am culcat. Unde sunt noptile de chefuri si destrăbălare, la sfârsitul cărora spuneam: "Ce bine m-am distrat!". Cât de oarbă si nechibzuită am fost! Cel mai tare mă doare trecerea timpului. Nimeni nu-mi poate da înapoi anii adolescentei, pe care mi i-a răpit Satana.

26 decembrie
Surpriză! A venit Silvano. Uimitor cum se rezolvă toate dacă te încredintezi cu totul Domnului. De la botez până astăzi am încercat să fac ceva constructiv pentru "satelitii mei". Unul din ei este Carmen, alături de care mult am păcătuit, asa că am încercat să-i spun cât de cât ce am înteles despre noul sens al vietii. A fost destul de receptivă: s-a spovedit la părintele Sofian, a făcut oarece rugăciuni si iată... Silvano a venit si vrea s-o ia în sfârsit de nevastă. Halleluia! Am fost la părintele Argatu cu ea si a primit binecuvântare pentru căsătorie (care nu se va face mai înainte de a-l trece pe Silvano la ortodoxie, prin mirungerea pe care o va face părintele în vara aceasta.) Deocamdată am primit binecuvântare să facem Revelionul la Nicu Marcarian care, surpriză, s-a întors în tară anul acesta. Părintele a fost de acord pentru Revelion, cu observatia ca după 12 noaptea să nu mâncăm sau să bem pentru a participa la Moliftele cele mari ale Sfântului Vasile, rugăciunea cea mai importantă din biserică pentru înlăturarea puterii diavolesti din lume. Am aprobat amândouă si am plecat în Bucuresti, unde trebuie în mare viteză să organizăm totul. Bine că nu avem spectacol decât în 10 ianuarie.

28 decembrie
Cu toate că suntem foarte ocupate cu pregătirile pentru Anul Nou, ne-am bucurat cu totii, făcând astăzi o vizită la familia Iordănescu. L-am luat si pe Silvano cu noi, căci printre alte cadouri, dragul de el, mi-a adus o casetă cu un alt film religios al lui Zefirelli. Silvano s-a simtit foarte bine, mai ales că Vali este o gazdă desăvârsită si ne-a oferit si de data aceasta o masă plină cu bunătăti - în mare parte gătite de ea. I-am promis că vom reveni îndată după Anul Nou pentru a vedea Quo Vadis si Cămasa lui Hristos.

1 ianuarie 1987
Primul Revelion crestin din viata mea! Cu totul si cu totul deosebit... Îmi vine să spun formula din cărtile de povesti "cu totul si cu totul de aur". Am fost cu totii 15 - noi si ai nostri, mâncând si glumind (bineînteles mai cu seamă pe seama lui Silvano, care citea versuri în româneste, pronuntând strâmb cuvintele ca de exemplu cinele în loc de câinele). Atmosfera a fost foarte pasnică, copiii lui Nicu s-au dus într-o cameră să danseze, iar noi am stat cuminti la masă si, desigur, am discutat pe seama "întoarcerii mele", a botezului si a întelegerii vietii prin prisma crestinismului.
Asa am înteles că eram atât de căzută din verticalitatea crestină, încât Domnul m-a lăsat să cad definitiv, până la cea mai de jos treaptă a iadului si a deznădejdii, apoi, folosindu-mi prietenii pe post de instrumente, a operat chirurgical, extirpând cangrena sufletească ce amenința să-mi sufoce sufletul. I-am multumit în gând Domnului si cu voce tare lui Nicu si năsicăi Lili că au participat la această Lucrare secretă a lui Dumnezeu. Evident că si ei sunt uimiti de schimbare, căci nu se asteptau să fie totală si definitivă. Si mai mult s-au mirat când au văzut că în noaptea Anului Nou eu nu am mai mâncat si nu am mai băut nimic după 12 noaptea, stiind că dimineata mă asteaptă Liturghia Sfântului Vasile si Moliftele care îmi fac sufletul si trupul sănătoase.
Cred că acesta este secretul vietii: să descoperi că nimic nu este mai minunat si mai presus decât Dumnezeu, si atunci, prin prisma Iubirii Lui, care este Infinită, să-i poti iubi pe toti din jurul tău, să poti iubi viata si să poti întelege că viata e cea mai mare comoară, cel mai de pret dar pe care îl avem de la Domnul, dacă folosim acest dar asa cum trebuie. Altfel, cu patimile si scârbele noastre, folosim viata asa cum ar face un copil de 5 ani cu un calculator sofisticat, apăsând continuu pe toate butoanele în toate sensurile si la urmă văzând că nu functionează, băgând mâna în el sau în priză, electrocutându-se si, evident, obtinând în schimb moartea sau, în cel mai bun caz, un incendiu si arsuri grave. Asa procedăm toti: trăim haotic, suferind mult si pe toate planurile, neîntelegând si pierzându-ne si bruma de credintă sau încredere în oameni, si, atunci când suntem la limită, apare "de nici unde" Dumnezeu si tot chinul se sfârseste.
Da, mă recunosc în cuvintele lui Eliade când spune: "Nu trebuie să precipităm "convertirea". Ea se va împlini asa cum înfloresc pomii, când sufletul se va fi îmbogătit îndeajuns, suferind îndeajuns." "Acele constiinte care trăiesc efectiv o viată sufletească, nu pot îndepărta sentimentul tragic al existentei decât prin crestinism." "Viata crestină înseamnă siguranta valorii sufletesti si permanenta acestei valori. Asadar optimism, încredere, drum drept, rodnicie."
Le-am citat si lor din cuvintele acestea minunate ale lui Eliade si mi-au dreptate, dar... desigur există un "dar", m-au avertizat să nu mă transform într-o ciocănitoare Woody, sau în lupul moralist. Le-am răspuns să stea linistiti, căci eu tocmai sărisem de la stadiul de animal la cel de Om, dotat cu ratiune si suflet, deci nu voi putea fi nici unul din animalele cu care m-au comparat. Ne-am amuzat în continuare pe seama asta, însă pe la ora 1 eu m-am culcat, căci la ora 6 am fost în picioare si am plecat (singură) spre Cernica. Niciodată nu am trăit un sentiment mai înălțător, mai dulce, un sentiment de biruintă, ca în dimineata aceasta superbă de primăvară (în mijlocul iernii +15° C) îndreptându-mă spre biserică pentru slujbă. Străzile erau pline de oameni mai mult sau mai putin afumati, unii cu chef mare, altii ghiftuiti si obositi, si realizam cu groază si cu mare scârbă că multi ani am avut si aceeasi stare.
Deodată fata mi s-a umplut de lacrimi care curgeau siroi. Lacrimi de multumire, lacrimi de fericire către Domnul care mi-a dat si mie să pot trăi pe pământ astfel de dulceată sufletească. Slujba a fost divină, apoi moliftele si masa la părintele. Seara am ajuns târziu acasă si m-am uimit cât de odihnită mă simteam, cu toate că dormisem doar patru ore si făcusem drumul la Cernica pe jos, dus-întors (14 kilometri). Aproape că am zburat si iarăsi m-am uimit văzând cu ochii mei împlinindu-se în corpul meu cuvintele Domnului spuse prin Împăratul David în psalmi, când zice: Înnoise-vor ca ale vulturului tineretile tale. Fiecare pas, fiecare tresărire de muschi, fiecare gând este acum sub dulcea acoperire a Harului Divin care "se revarsă", căci cu adevărat nu se toarnă, nu se varsă, ci se "revarsă." Atât de mult, de dulce si de plin este sufletul când se învăluie în El.

2 ianuarie 1987 - Sfântul Silvestru, primul papă al Romei
În anii cei mai frumosi ai copilăriei si adolescentei m-am învârtit în jurul cartierului si bisericii Sfântul Silvestru, învătând la scoala de lângă biserică. De altfel, istoria familiei noastre se leagă foarte mult de cea a bisericii Sfântul Silvestru: tata cu toti fratii lui au locuit o vreme (la întoarcerea din Franta) chiar vis-a-vis de biserica Sfântul Silvestru, ceea ce a ajutat-o pe bunica să-si boteze toti copiii (chiar dacă unii, precum tata, aveau 20 de ani si respectiv 18,17,16).

Apoi mătusa, sora tatei s-a cununat în această biserică si si-a botezat copiii aici. Deci, în dimineata aceasta, când am intrat în biserica Sfântul Silvestru, am avut sentimentul că sunt acasă. Poate sentimentul a fost generat si de minunata slujbă si fantastica predică a părintelui Galeriu. Este pur si simplu incandescent când vorbeste. Biserica era arhiplină si spre surprinderea mea erau o multime de cunostinte din teatru - Olga Tudorache, Claudiu Bleont cu sotia, Sorin Dumitrescu cu sotia (bun prieten cu R.). Abia la sfârsitul slujbei am aflat că superbele icoane bizantine expuse de curând în biserică sunt pictate de Sorin si m-a impresionat foarte mult această transformare din sufletul lui căci în mintea mea mai dăinuiau picturile moderne ale lui, făcute cadou lui R. Iată deci că harul lucrează unde vrea, când vrea si asupra cui vrea. Desigur, si el a fost surprins să mă vadă în biserică cu baticut pe cap, îngenuncheată si plângând.
De la biserică m-am dus la mătusa, unde era invitată toată familia la masă. Măcar o zi să stau si eu în familie, pentru că toti îmi reprosează că m-am răcit de ei mai mult decât înainte de botez. Poate au dreptate, dar înainte mi se părea cumplit de enervant si plictisitor în familie, iar acum nu am timp, căci mai presus de toate si de toti este Biserica si practica ei. După-amiaza a decurs pasnic si patriarhal, în sânul familiei. Da, avea dreptate Dostoievski când, în Karamazov, pune în gura Grusenkăi superba replică: "Viata e frumoasă, noi o facem urâtă, dar viata e atât de frumoasă!".

8 ianuarie
Continuând ciclul de filme religioase în casa Iordănescu, astăzi am fost numai eu, Maria si Carmen, căci Silvano a plecat în Italia, iar Cati si Cateluta au început munca. Totusi Vali este diplomată în relatia cu sotul ei, care este un drăgut, un bun crestin, dar nu cred că ar aprecia văzând mereu tot felul de credinciosi încurcându-se printre picioarele lui - în special când se pregăteste pentru un meci important. De aceea cred că Vali alege numai zilele când el nu este acasă, pentru că venim deja la a treia vizionare de filme si nu am găsit-o decât pe ea acasă. Cu toate acestea am sărbătorit si noi intrarea în noul an - cu tort, sampanie si, bineînteles, cu cele două filme religioase promise.

10 ianuarie 1987
Primul spectacol din anul acesta si probabil ultimul din viata mea. Fiind pe stradă, s-a repetat starea ciudată de "mască" pe care o am ori de câte ori plec la un drum scurt sau lung si sunt puternic fardată. Astăzi am fost nevoită să plec mai devreme, căci nu am vrut să renunt la bunul meu obicei de duminică, si m-am dus la Mănăstirea Antim la Paraclisul Maicii Domnului si apoi la spectacol, intrând direct în scenă, am plecat fardată de acasă. De data aceasta, mustrarea Maicii Domnului a fost asa de puternică încât senzatia fizică în biserică a fost a unui obstacol de netrecut între mine si divinitate, între mine si sfinti, între mine si Duhul lui Dumnezeu. Mă simteam în dublu exemplar, o persoană acoperită cu un fel de cutie transparentă, cea din interiorul cutiei având aspectul obisnuit al fiintei mele, iar altă persoană aflându-se în afară - având un alt chip si o altă personalitate. Abia acum încep să deslusesc influenta nefastă pe care o pot avea suprapunerile personajelor interpretate de actori, cu tot ce implică ele - machiaj, perioadă istorică si trăiri sufletesti. Da, nu m-am gândit niciodată la implicatiile pe care le pot avea Hamlet sau Danton, Ofelia sau Chirita, Caligula sau Cyrano asupra sufletului interpretului, atunci când se lasă cortina si sala rămâne goală, dar încărcată de energia pozitivă sau negativă a spectacolului, iar actorul sau actrita X, în cabină, îsi desprinde masca din latex de pe fată si cu ajutorul demachiantelor sterge ultimele rămăsite ale aspectului fizic avut în seara respectivă. Dar sufletul? Pe el cine îl demachiază? Poate îmi vor răspunde la această întrebare Olga Tudorache sau Claudiu Bleont, pe care îi văd destul de des la părintele Galeriu, încercând probabil o "demachiere" a sufletului. Da! Hotărât lucru, nu mai pot continua activitatea în teatru sau televiziune. Dar unde? Poate că schimbarea aceasta se datorează si tristei vesti pe care am aflat-o la teatru - pe 30 decembrie 1986 "a plecat" DINCOLO marele Andrei Tarkowski. Dumnezeu să-l odihnească în lumea Lui Sfântă.

25 ianuarie 1987 - Sfântul Grigorie Teologul
Nu am crezut că voi găsi corespondenti pentru religie în lumea artei si totusi astăzi, la Sfântul Silvestru, începând cu părintele Galeriu si sfârsind cu un număr mare de credinciosi, am făcut parastas special pentru Andrei Tarkowski, care s-a stins brusc la 30 decembrie. Nu pot să-mi aduc aminte în momentul acesta decât cuvintele lui mentionate într-un caiet de cinematecă: "Arta este o formă de rugăciune". Da, mult m-as bucura dacă Dumnezeu ar socoti astfel, cel putin pentru formele de artă care-si propun măcar o sensibilizarea a sufletelor, dacă nu o

trezire la viată. Dar atâta timp cât există pornografie si violentă (ca să nu mai vorbim de comunism) ca subiecte de exprimare în artă, atunci aceea nu mai poate fi numită artă si în nici un caz nu duce la rugăciune. De aceea cred că Tarkowski a fost primit în Împărătia Cerurilor, pentru că a fost regizorul care s-a ocupat în mod special de miscările sufletului hăituit de viată, dar care Îl caută cu disperare pe Dumnezeu. Iată că, în anul 1986, Dumnezeu a hotărât plecarea acestei mari personalităti internationale: Andrei Tarkowski. Sunt convinsă că Dumnezeu s-a folosit de genialitatea creatiei lui Tarkowski, în special a celor din ultimii ani, când viata lui a fost puternic influentată de Lumina lui Hristos si i-a dăruit mântuirea. La sfârsitul slujbei de parastas de la Sfântul Silvestru s-a discutat printre altele si despre aparitia unui film făcut de Franco Zefirelli despre viata lui Iisus Hristos, cu Robert Powell în rolul principal. Mde, nu stiu ce să zic! Nu pot să-mi închipui un om muritor intrând în personalitatea lui Hristos, Care este de fapt parte din Sfânta Treime! Oh! Cumplit! Cu toate că am avut de mult un cult pentru Robert Powell, nu cred că voi dori să văd filmul.

2 februarie
Marea sărbătoare a Întâmpinării Domnului am petrecut-o la Cernica, unde mi-am umplut sufletul de bucurii pe care le las de fapt pe planul doi, căci pe primul plan as situa minunea pe care a făcut-o Sfântul Calinic astăzi la rugăciunile speciale ale părintelui Argatu. Ca de obicei după liturghie, la racla Sfântului Calinic, părintele a făcut rugăciuni de dezlegări cu Moliftele Sfântului Vasile si apoi, în timp ce stătea de vorbă cu oamenii, s-a apropiat de dânsul o femeie tânără (25-30 de ani) care i-a spus că ar vrea să se spovedească, dar nu stia cum, căci nu mai făcuse niciodată în viata ei o spovedanie. Se întelegea că era plină de păcate, poate chiar din cele grele, ceea ce-i provoca o spaimă paralizantă. Oh! Cât de bine o întelegeam! Mă vedeam cu 9-10 luni în urmă, când nu as fi putut scoate nici un sunet, mai ales în fata părintelui Argatu, care inspiră din prima privire o desăvârsită sfintenie. Părintele a simtit toate acestea si ca să nu o sperie si să plece, i-a spus să se roage la Sfântul Calinic s-o învete el cum trebuie să se spovedească. Cu credintă sinceră si puternică, femeia a îngenuncheat, lipindu-si capul de stâlpul de sustinere al bisericii de lângă racla sfântului, si s-a rugat un timp acolo. Mă aflam foarte aproape de ea, fiind si eu îngenuncheată la Sfântul Calinic. Deodată sare speriată si aproape albă la fată, strigă la părintele, povestind agitată că nu stie ce s-a întâmplat, căci nu a spus nimic când a îngenuncheat, având mintea goală, dar dintr-o dată stâlpul pe care se sprijinea cu fruntea s-a făcut moale ca un cauciuc si s-a miscat din loc, aplecându-se până în dreptul raclei Sfântului Calinic. Se întelege că acestea nu le-a văzut si simtit decât ea.
- "Părinte, ce a fost asta? Am halucinatii?"
- "Asta înseamnă că Sfântul Calinic o să te ajute pe matale, fiindcă te cunoaste."
Femeia a rămas foarte impresionată, avea lacrimi în ochi si s-a întors repede lângă raclă, lipindu-se din nou de stâlp, de parcă ar fi vrut să se repete momentul. Desi nu s-a mai repetat, femeia era foarte fericită si cu fata plină de lumină, privea când la stâlp, când la părintele. Mai târziu, când a plecat lumea, părintele a spovedit-o si pe dânsa. Am asteptat-o si am întrebat-o cum a fost si mi-a răspuns cu mare emotie că părintele a ajutat-o să-si clarifice mari probleme ale sufletului, pentru că a văzut în ea ce păcate făcuse si mai mult a întrebat-o el pe ea. Astfel, sarcina ei a fost usurată mult si a căpătat curaj. Iată cum, într-o jumătate de zi, poti căpăta iertare si milă de la Dumnezeu. Numai o jumătate de zi! Dar câte săptămâni, luni, poate chiar ani s-a frământat biata femeie până când s-a hotărât să se predea complet în mâna sfântă a Domnului. La masă, părintele ne-a subliniat (a câta oară!?) că Dumnezeu nu se uită la păcate, că nici un păcat de pe fata pământului nu este fără leac si că Domnul doreste întoarcerea tuturor, conditia fiind "CREDINTA, NĂDEJDEA SI DRAGOSTEA", urmate de abandonare totală în voia Domnului.
Am discutat putin situatia vietii mele si am primit binecuvântare pentru a începe rugăciuni speciale din care să se arate voia Domnului, deschizându-mi-se drum spre o biserică de mir din Bucuresti unde să slujesc ca paracliser, căci despre călugărie nu se poate pune problema deocamdată, pentru că mama este potrivnică si tulburarea provocată ei se pare că mi-ar atrage în mănăstire numai ispite si probleme. Am plecat târziu (22:00) de la Cernica si, cu tot frigul si zăpada mare, am mers împreună cu fetele o bucată de drum pe jos, până când a venit o masină mică si, spre bucuria mea, era o doamnă care mergea până la Universitate. În douăzeci de minute am ajuns acasă, fericită si strângând la piept cărticica primită în dar de la părintele despre minunile care se petrec în timpul Sfintei Liturghii, minuni pe care noi nu le vedem, dar care din rânduiala Domnului au fost descoperite unor oameni. Părintele mi-a spus: "Citeste matale asta, ca să vezi că minuni au fost de la începutul crestinismului si, după cum ai văzut,

se întâmplă si astăzi, dar oamenii nu au cunostintă despre cele ce se întâmplă în nevăzut în biserică. Citeste matale si spune mai departe tuturor celor ce nu cred în Taina Sfintei Liturghii".

7 februarie
De câteva zile trăiesc un sentiment înalt de întelegere sută la sută a practicii crestine. Dacă as fi avut cartea aceasta în casă, probabil că de mult as fi fost botezată. E adevărat că neavând Harul Duhului Sfânt dăruit de la botez, nu as fi putut pătrunde cu inima în cele citite despre Sfânta Liturghie. Abia acum înteleg sensul lacrimilor mele care curg aproape fără voia mea exact în momentele în care, în mod nevăzut, se petrec cele mai mari minuni în timpul liturghiei. Într-o zi m-a întrebat cineva dacă nu mă plictisesc în biserică auzind mereu acelasi lucru. Odinioară gândeam si eu asa. Dar acum ceea ce mă impresionează si mă socheează chiar este reactia sufletului meu care de la botez stie si vede ceea ce eu cu mintea si cu ochii nu stiu si nu văd. Mă simt solidară cu uimirea, extazul si fericirea acelui împărat păgân Amfilog care acum 900 de ani "a văzut" pe pământ liturghia cerească slujită de îngeri, în care se taie si se înjunghie Hristos prunc. Spun că mă simt solidară cu acesta, măcar că eu nu văd nimic din cele văzute de el, ci mă aflu ca preotul de la Sfântul Mormânt de acum 900 de ani, care slujea de 40 de ani în acele sfinte locuri si nu vedea niciodată altceva decât pâinea si vinul pe care le punea în Sfântul Potir.

15 februarie
Acasă cu mama - una caldă, una rece. Mi-a făcut o surpriză foarte plăcută cumpărând o integrală a nocturnelor lui Chopin si toate simfoniile lui Mahler. Bineînteles, când am dat cu ochii de Mahler, mi-am adus aminte de Robert Powell si, pentru ca bucuria să fie deplină, tot astăzi m-au sunat Liliana si Marian, bunii mei prieteni din copilărie (care între timp s-au căsătorit), care mi-au spus că în vara aceasta vor avea caseta cu filmul lui Zefirelli Viata lui Iisus. Am spus că o să vin să-l văd. A rămas să trec pe la ei după Pasti, căci până atunci nu am timp. I-am spus si mamei despre film, dar a reactionat violent spunând că o terorizez cu Biserica si cu o atmosferă care îi aduce mereu aminte de moarte. Biata de ea! Nu pricepe nimic, asa cum nu pricepeam nici eu înainte, măcar că ea este botezată de la nastere. Ba mi-a reprosat că nu mai aduc nici un ban acasă, că înainte măcar nu avea grija hainelor nici a cosmeticelor mele si că acum, de când nu mai muncesc, ea nu-si mai cumpără nici o carte sau un album de pictură din cauza mea.

26 februarie
Cu tot frigul de afară sau mai ales pentru a dovedi diavolului că nimic nu-mi stă în cale când este vorba de Dumnezeu, am fost toată luna aceasta când la Antim, când la Silvestru, când la Cernica, extrăgând (precum albina care adună polenul din florile ei preferate) tot polenul duhovnicesc de la cele trei flori ale lui Dumnezeu: părintele Sofian, părintele Argatu, părintele Galeriu.
La părintele Argatu am prezentat zilele acestea un caz a cărui deslusire duhovnicească m-a lăsat cu gura căscată. Este vorba despre o bună prietenă a mamei, al cărei băiat de 20 de ani (pe care-l stiam un munte de băiat) s-a îmbolnăvit brusc si după două săptămâni de febră continuă, când l-au dus la spital, s-a constatat că are o tumoare la plămâni si că trebuie operat. Dar la operatie (pe care o credeau cancer) stupoare! Băiatul avea... un embrion de om... adică un mic copil... fratele lui geamăn nedezvoltat si localizat în plămâni. Desigur, în necredinta lor, atât mama, cât si familia băiatului nu au crezut explicatia pe care mi-a dat-o părintele Argatu care a spus că aceasta s-a făcut spre întoarcerea către Dumnezeu a părintilor copiilor, căci acestia au făcut si făceau în continuare perversiuni sexuale, folosind corpul lor în toate pozitiile si metodele pentru producerea plăcerii. Vai mie, vai nouă tuturor care am făcut astfel de fapte! Iată încă o dată împlinirea proverbului: Părintii mănâncă aguridă si copiilor li se strepezesc dintii. Părintele Argatu a mai spus că au fost salvati pentru a avea timp de pocăintă, dar, dacă nu se vor opri, data viitoare va putea fi mai rău, căci acest fel de a trata corpul este mare scârbă în fata lui Dumnezeu, fiind în totală contradictie cu menirea, cu chemarea pe care OMUL TREBUIE să o aibă în fata celorlalti semeni ai lui precum si în fata lui Dumnezeu. Dar, pentru a întelege, trebuie să ne lăsăm cu totul în voia Domnului si atunci EL ne întelepteste si ne poartă pasii acolo unde este nevoie.
Asa cum mi s-a întâmplat mie astăzi dimineată, când, dominată de lăcomia care m-a subordonat toată viata am vrut să-mi satisfac pofta culinară si am plecat în căutarea unei gogoserii, căci este săptămâna albă înaintea Postului Mare si vroiam să mănânc o gogoasă cu brânză. Dar Dumnezeu avea alt plan cu mine, asa că m-a dus până la biserica Sfânta Vineri,

unde vis-a-vis se află o mare gogoserie. Dar, fiindcă nu erau gata (trebuia să astept 15 minute), mi-am zis ce-ar fi să intru în biserică unde mi-a spus părintele Petrică David că slujeste la biserica Sfintei Paraschiva. Când am intrat în biserică si am văzut o mare de oameni cu papornite, cu sticle de ulei, cu saci de făină, cu colaci, cu lumânări pregătindu-se pentru Sfântul Maslu într-un vacarm de nedescris, am făcut stânga împrejur cu gândul să plec către gogoserie. Dar chiar atunci a iesit din Sfântul Altar părintele David, care a rugat să fie liniste ca să înceapă slujba. Oamenii s-au potolit pe loc si eu am putut avansa, astfel încât m-a zărit părintele si mi-a spus să rămân la strană. A fost pentru prima oară în viata mea că am participat efectiv la o slujbă, căci am spus "Doamne, miluieste" de 40 de ori si Tatăl Nostru. Apoi am învătat chiar si răspunsurile cântate. Si iată că pofta si lăcomia strecurate în mintea mea de către diavol s-au dovedit adevărate gogosi, dar nu din cele cu brânză, ci umplute cu minciuni. NIMENI SI NIMIC nu poate birui dragostea lui Dumnezeu pentru OM. Ea este cea care ne cheamă pe toti la mântuire. Dar trebuie să ne lăsăm purtati pe valurile ei, asa cum la mare faci pluta si te lasi furat de dulceata mării. La sfârsitul slujbei, am fost foarte fericită chiar dacă era ora 13:00 si eu nu mâncasem nimic. O doamnă drăguță de la strană mi-a făcut cadou acatistul Mântuitorului scris de mâna ei. I-am multumit si i-am spus că o voi pomeni de câte ori voi citi din el.

28 februarie
Mâine începe Postul Pastelui. Este primul post în viata mea pe care vreau să-l tin asa cum scrie la carte (de luni până vineri fără ulei, mâncare o dată în zi, seara). Nu cred că am să mor, căci am observat că tot ce îmi era imposibil înainte, îmi este foarte usor acum. TOTUL cu ajutorul lui Dumnezeu. În seara aceasta am participat la slujba de iertăciune, care este un tipic mănăstiresc, dar pe care unii bătrâni si-l amintesc că se tinea de mult si în familiile adevărate, credincioase, cu frică de Dumnezeu, când toti membrii din familie se iertau, se îmbrătisau si puneau început bun, ca măcar în timpul Postului să nu se urască sau să se dispretuiască, nicidecum să se însele sau să se mintă.
Pentru a începe postul cu bine, si a obtine rezultate, părintele Argatu mi-a dat "o retetă", un fel de canon pe care să-l fac 40 de zile cât durează postul, este vorba de 40 de paraclise ale Maicii Domnului însotite de 9 lumânări în fiecare zi aprinse în 4 timpi (orele 6-12-18-24) si de 40 de metanii. Aceste cifre nu sunt luate la întâmplare, ele abundă atât în Vechiul cât si în Noul Testament. Am plecat de la Cernica cu mare nădejde si cu multă energie pentru a porni o luptă din care TREBUIE să ies învingătoare alături de Hristos.

4 martie
"ÎN BISERICA TA STÂND, DOAMNE, ÎN CER A STA NI SE PARE..." spune un stih din cele ce se citesc zilnic la strană. Cu adevărat zilele acestea mi s-a părut că sunt în cer, participând la mănăstirea Antim timp de patru zile la slujbele speciale din prima săptămâna de post care se cheamă Canonul cel Mare ale Sfântul Andrei Criteanu. Cred că aceste rugăciuni au forta în ele să stoarcă lacrimi si dintr-un pietroi. În cele patru zile, biserica a fost întesată de oameni care stăteau lipiti unii de altii, dar într-o stare de evlavie atât de mare încât nu se auzea decât corul care cânta divin si suspinele celor ce îsi regretau păcatele, cerând iertare lui Dumnezeu.
"Suflete al meu, suflete al meu,
Scoală, scoală... pentru ce dormi?
Sfârsitul se apropie.
Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!"
Este leit-motivul ce se cântă îngereste la mănăstirea Antim în începutul Postului Mare. Si pentru ca săptămâna să se termine cu o încununare, am primit în dar, de la una din credincioasele ce vin la mănăstirea Antim, cartea Pelerinaj la locurile sfinte, despre care mi-a povestit părintele Argatu. Este descris acolo pelerinajul pe care l-au făcut părintii Cleopa, Argatu, Ioanichie Bălan în 1974. De când am pus mâna pe carte, nu mai dorm, nu mai mănânc, ci numai plâng si Îl implor pe Dumnezeu să facă o mare minune (asa cum a fost cea cu botezul) si să mă ducă ACOLO - unde simt că este CASA MEA.

6 martie
Ce nemernică sunt! Cât p'aci să pierd tot postul! I-am spus părintelui la spovedanie că la sfârsitul săptămânii albe - în duminica lăsatului de sec de carne - am mâncat cu nepăsare chiftele de carne, cu toate că mama îmi făcuse separat fasole, dar am poftit ca o nemernică două chiftele. Pentru două chiftele mi-am stricat tot restul postului, cu toate că săptămâna aceasta am mâncat doar ceai si pâine, noaptea la 12:00. Of, lăcomia asta! Cu ajutorul postului acesta si cu binecuvântarea părintelui, o să-i vin de hac. Am crezut că nu mă voi împărtăsi, dar

totusi, după 50 de metanii, părintele m-a împărtăsit. Fetele mi-au povestit ce s-a întâmplat săptămâna aceasta când eu nu am venit.
Au fost martore când a venit o fată, studentă la chimie, si care, asistând la comentariile părintelui despre lupta ce se dă în jurul fiecărei persoane între îngeri si draci (pe care din fericire noi nu o vedem, dar o simtim), fata a început să râdă spunând cu glas mare către lume că ea este studentă la chimie si a învătat foarte multe si poate să spună că stiinta stie sigur că nu există nici un fel de îngeri sau draci... Dumnezeu poate că o fi, căci "există ceva mai mare decât stiinta, dar îngeri si în special draci nu există...". "Biiineee! - a zis părintele Argatu, o să te lămuresti matale." Aceea a plecat, dar la zece seara s-au trezit că bate tare la usa părintelui - plângând în hohote - ca să o primească că s-a întâlnit cu un drac! Ce se întâmplase? Ajunsă acasă (stătea la un cămin singură în cameră), când a aprins lumina să intre în casă, un drac sedea în fotoliul ei si râzând i-a spus: "Am venit să mă vezi, căci ai zis că nu exist". Fata a lesinat pe loc. Când si-a revenit, era pe jos, iar "acela" dispăruse. A tipat, s-au adunat vecinii si i-au chemat un taxi, cu care a venit direct la părintele, să-i ceară iertare si să-l roage pe Dumnezeu, să o primească că ea vrea să se călugărească, nu-i mai trebuie scoală. Părintele nu a primit-o în casă si a fost nevoită să doarmă la arhondaric, si toată săptămâna a stat în Cernica. La sfârsitul săptămânii, părintele i-a făcut o slujbă de dezlegare, dar nu i-a dat binecuvântare pentru mănăstire, spunând că tara are nevoie de chimisti buni, cu atât mai mult dacă sunt credinciosi, cum devenise ea brusc.
Da, majoritatea sfintilor din calendar sunt proveniti din astfel de întoarceri. Acestea sunt autentice si sunt mult pe placul lui Dumnezeu. Astfel de întâlniri cu Dumnezeu sunt definitive si mult mai puternice decât convertirile lente, căci Dumnezeu intră brusc în viata omului. Asa a intrat si în viata lui Saul (prigonitor de crestini), care brusc, într-o jumătate de zi, a devenit Sfântul Apostol Pavel, marele Pavel, care si-a dat viata fără nici o ezitare pentru CEL pe Care nu cu mult timp în urmă Îl hulea, prigonindu-i pe propovăduitorii învătăturii Lui. Povestea cu studenta chimistă mi-a adus aminte de frământările bietului Ivan Karamazov si halucinatiile pe care le descrie Dostoievski... Mă gândesc acum că poate au fost trăite aievea de autor. La ora unu noaptea, când am plecat de la părintele (desi eram trei persoane), abia am ajuns la poartă si la cinci minute s-a ivit o masină cu un domn credincios, care, culmea, mergea la Universitate. Afară erau -150 C, iar autobuz spre Bucuresti nu mai era. Ce poti spune în astfel de momente decât: "Slavă Tie, Doamne! Te iubesc!".

12 martie
Sâmbătă seara. Antim. Sfântul Grigorie Palama
O predică superbă a părintelui Sofian la vecernia Sfântul Grigorie Palama, considerat teologul rugăciunii. De aceea a vorbit mai mult despre felul în care se fac primite rugăciunile la Dumnezeu. Cuvintele părintelui mi-au pătruns în inimă, potrivindu-mi-se mănusă pe noua stare crestină. De exemplu, a subliniat că rugăciunea trebuie făcută cu mintea trează si cu stăruintă, chiar dacă ni se pare că Dumnezeu nu ne aude. Si a dat drept pildă Evanghelia în care Hristos o vindecă pe fiica cananeencei si încă de la distantă, cu toate că nu ascultase rugămintea femeii si a fost necesară interventia apostolilor.
Apoi a spus si conditiile în care o rugăciune este bine primită. Cu milostenie (făcută din inimă către săraci), cu o viată curată trupeste si sufleteste si, bineînteles, cu interventia Maicii Domnului si a sfintilor, ca mijlocitori către Tronul Ceresc. Desigur că este foarte important să stim ce cerem, căci uneori dorim un lucru, o faptă sau persoană care ni se pare nouă că ne-ar aduce binele în viată, dar este foarte posibil să ne înselăm, si Domnul stie acest lucru, asa că nu îndeplineste rugămintea. De multe ori, atunci când copiii nostri ne cer niste lucruri absurde, imposibile sau care îi vatămă, noi îi refuzăm cu bună stiintă, pentru că suntem constienti că le-ar produce rău. Cu atât mai mult, Tatăl Ceresc ne va dărui numai cele aducătoare de bine!
Deci să cerem sănătate trupească si sufletească, luminarea mintii si întelepciune, bunătate sufletească si smerenie, dreaptă judecată în toate, întelegerea Scripturii si, peste toate, Harul Duhului Sfânt.
Este adevărat că Hristos a spus: Cereti si vi se va da, bateti si vi se va deschide si Toate câte veti cere în rugăciune CREZÂND veti lua! DAR... cu inimă curată, cu stăruintă si cu multă smerenie. Cel mai relevant exemplu ne-a fost lăsat în istoria crestinismului de Sfânta Monica (mama Fericitului Augustin) care s-a rugat 18 ani ca fiul ei să se întoarcă pe drumul cel bun, căci se afla pe calea pierzării, atât trupeste, cât si sufleteste. După cum stim, până la urmă Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea si a făcut din fiul ei un rob al Său, un OM (cu majuscule) despre care istoria a vorbit si va mai vorbi mult timp. Poate dacă i-ar fi împlinit rugămintea de la primele rugăciuni, fiul ei s-ar fi vindecat atunci pe loc si nu ar fi putut întelege si aprofunda

înțelepciunea divină, nicidecum să o transmită prin scrieri si fapte din istorie, ca să o cunoastem si noi după atâta timp. Ca exemplu, se povesteste că într-o zi se plimba acesta, frământat de gânduri, pe malul mării si a zărit o anomalie care l-a făcut să râdă: un înger cu chip de copil căra pe nisip putină apă cu o găleată găurită. Întrebat ce face acolo, copilul i-a spus că vrea să aducă marea pe tărm. Atunci a realizat Fericitul Augustin greseala pe care o făcea încercând să aducă în mintea sa (sau a oricărui om pe pământ) măretia divină, care nu poate fi cuprinsă în totalitatea ei de nici o ființă, oricât de inteligentă ar fi ea.

7 aprilie

Mare esti Doamne, si minunate sunt lucrurile Tale! Da! Asa procedează Domnul, ca să te bucure si să te facă să-L iubesti si să întelegi cât de mult Te iubeste, El, Care îti îndeplineste rugămintile atunci când sunt pentru mântuirea sufletului tău. Astăzi - EXACT LA 40 de zile de rugăciuni speciale, la ora zece dimineata a sunat la mine acasă Andrei, un prieten din "vechea gardă" si mi-a spus textual: "Am auzit că ai înnebunit, ti-ai lăsat meseria si umbli prin biserici. Nu vrei să câstigi si un ban din chestia asta? Uite, eu pictez la biserica Sfântul Nicolae Tabacu de pe Calea Victoriei, si părintele m-a rugat să-i găsesc om pentru lumânări, curătenie, slujit în altar si chestii din astea. Nu vrei?"

Am rămas pur si simplu cu gura căscată si apoi, sărind în sus ca o minge, m-am si îmbrăcat si m-am dus la biserică, unde am vorbit cu părintele si m-au angajat pe loc. Deocamdată stau de probă, că nu se stie niciodată! Dacă voi putea si voi rezista, îmi face si contract cu carte de muncă. Salariul este bunicel 2000 + sâmbătă si duminică (2-300 lei). Programul este 8:00-16:00, asa că voi putea să mă duc seara si la Cernica, si la Antim, si la Silvestru. Voi începe după Pasti (pentru că vreau să stau cu părintele Argatu de sărbători).

Nu am cuvinte suficiente ca să-I multumesc lui Dumnezeu pentru ajutorul trimis. În felul acesta voi fi toată ziua în biserică, asa cum îmi doream, si îi voi închide si gura maică-mii, care îmi zice mereu că am să ajung o cersetoare, că mi-am lăsat bunătate de meserie ca să umblu prin biserici ca babele… etc. Nu întelege, săraca, ce să-i fac! O să mă rog Maicii Domnului să o lumineze si pe ea, asa cum a făcut cu mine când eram în cea mai neagră beznă.

11 aprilie - Sfântul Calinic: Cernica

Am plâns continuu, de fericire, la racla Sfântului. Rugăciunile aici sunt atât de înăltătoare si de mângâietoare si, încununate cu dezlegările făcute de părintele Argatu, mi-au adus si îmi aduc continuu numai bine, atât trupesc, cât si sufletesc, iar acum, ca o încununare, si angajarea la biserică. Părintele s-a bucurat foarte mult, iar fetele au rămas mute de uimire. Abia acum înteleg eu reactia lor în fata Harului si a Duhului Sfânt care mă înconjoară de la botez încontinuu si care face ca eu să mă comport asa cum trebuie să fie un bun crestin (obtinând si rezultate bune). Ele râvnesc de mult la starea aceasta care se câstigă foarte greu, cu ani de post si lacrimi în rugăciune. Din punctul acesta de vedere sunt într-adevăr privilegiată, si deocamdată primesc din belsug; va veni o vreme (de care sunt constientă) când va trebui să dau si eu si… atunci va trebui să împlinesc hotărârea Domnului care zice: Celui ce mult i s-a dat, mult i se cere.

17 aprilie - Vinerea Mare: Cernica

Este insuportabil de dureroasă această constientizare pe care am trăit-o si eu astăzi, când l-am văzut pe părintele staret iesind din altar cu Crucea cea Mare pusă pe umeri, închipuind pe Hristos, si o clipă imaginea din icoană s-a suprapus peste părintele staret, si am crezut că lesin. Apoi am început să plâng foarte tare si nu mi-a lipsit mult să mă duc să-i iau crucea si să o duc eu, căci simteam că pentru păcatele mele se întâmplă toate acestea. Da, în clipe ca acestea poti dori să si mori pentru Hristos, în orice caz să-i dai tot ce ai tu mai bun din tine si la tine, numai să nu-L mai vezi suferind pentru monstruoasele tale păcate. Ce rusine! De m-ar fi înghitit pământul atunci pe loc, as fi fost, fără regrete, constientă că aceasta merit.

Apoi, vorbind cu oamenii, cu părintele Argatu, mergând încolo, încoace, la bucătăria părintelui cu pregătiri pentru Pasti, s-a mai diluat starea, dar a rămas ca o pecete acolo, în suflet, ce nu se sterge decât la moarte.

19 aprilie - Hristos a înviat!

Primul meu Paste adevărat, plin de lumină, de sfintenie. După liturghia care a fost cântată divin de toti călugării din Cernica, la ora patru dimineata, după ce ne-am împărtăsit si am luat Sfintele Pasti, ne-am strâns la masă la părintele Argatu în chilie, unde, desi eram cu totii foarte obositi, am ciocnit ouă rosii, eu am mâncat si un pic de pască grozavă, si am băut câte un

pahar de vin. Pe la ora sapte dimineata ne-am retras, ca să-l lăsăm pe părinte să doarmă. Am dormit cu fetele în bucătărie. La ora 12:00 ne-am dus la biserică unde a avut loc o slujbă ce se cheamă "a doua Înviere", nu am înteles prea bine de ce se cheamă asa, dar mi-au spus fetele să mă duc la Silvestru, căci părintele Galeriu explică foarte bine aceste lucruri. În timpul acestei slujbe s-a citit Evanghelia cu aparitia Domnului după Înviere în foisorul apostolilor, în douăsprezece limbi, printre care si în evreieste, ceea ce m-a făcut să tresar de dor. La masă, am spus părintelui că îmi este dor de Tara Sfântă ca si când m-am născut acolo, si dânsul mi-a repetat a nu stiu câta oară că voi ajunge acolo, căci este chemarea sângelui si a lui Dumnezeu, care trebuie să se împlinească.
Acasă mama avea musafiri. Le-am povestit putin despre Cernica, dar nu prea mult, căci aveau altele de bârfit.

20 aprilie - Sfântul Silvestru - a doua zi de Pasti
Liturghie cerească urmată de predica incandescentă a părintelui Galeriu exact despre a doua Înviere, ca si când cineva mi-a răspuns gândului si întrebărilor mele. A comentat deci Evanghelia Învierii, care - a subliniat dânsul - se citeste la înmormântări. Dacă suntem atenti la modul de exprimare din Evanghelie si că într-o singură frază se spune de două ori expresia că vine ceasul, o dată urmată de cuvintele si acum este si a doua oară simplă. Găsim aici cheia întelegerii. Căci avem două morti (una a trupului si alta a sufletului). Cel ce nu a cunoscut, nu a auzit si nu a urmat glasul lui Dumnezeu aici pe pământ si deci acela este mort sufleteste, de unde rezultă că avem si două Învieri, căci se poate învia de aici: Căci vine ceasul si acum este când cei morti vor auzi glasul lui Dumnezeu si vor învia. Care morti? Evident cei care ca si mine au fost morti sufleteste si când a venit ceasul si au auzit glasul divin strigând, au înviat din moartea păcatului. Da, acesta este sentimentul meu zilnic, îmi vine să strig lumii că Hristos a înviat si o dată cu El am înviat si eu. A doua Înviere este desigur cea obstească, când Dumnezeu îi va judeca pe toti după faptele lor.
Adam, înselat de sarpe, a văzut că nu a murit în urma mâncării mărului oprit si a crezut că este viu. Dar el a murit atunci spiritual, prin despărtirea de Dumnezeu, pentru neascultare.
Spune Sfântul Apostol Pavel: Plata păcatului este moartea, căci de aceea a trimis Dumnezeu pe Fiul Său, ca să surpe pe cel ce avea stăpânirea mortii, adică pe diavol. Deci trebuie să murim păcatului de aici pe pământ, ca să putem învia spiritual, iar la învierea spirituală ajunge omul prin două eforturi majore: SĂ NU MAI IUBEASCĂ PLĂCEREA si SĂ NU SE MAI TEAMĂ DE DURERE.

Adică: Nepătimitor fată de tot si compătimitor cu tot. Ce superbă exprimare a găsit părintele Galeriu. Într-adevăr oameni buni si răi trebuie compătimiti - unii fiindcă nu înteleg sensul chemării înalte pe care o are omenirea către Dumnezeu si ceilalti pentru că, desi au înteles tot, încă se mai zbat legati de lanturile acestei lumi.

21 aprilie - a treia zi de Pasti: Cernica
Nici o zi fără o pildă sau fără un semn de la Dumnezeu. Astăzi, după minunata liturghie si după masă, în timp ce părintele se odihnea putin, iar noi făceam ordine în bucătărie, deodată a bătut cineva la usă. M-am dus să deschid, dar aveam dispozitie să nu las pe nimeni în casă măcar o oră, cât să se odihnească părintele. La usă era însă o doamnă care a insistat mult de tot să intre măcar când se scoală părintele si să fie prima care intră la el, să-i multumească pentru marele bine pe care i l-a făcut. Am închis usa si am iesit cu ea în pridvor, unde mi-a povestit cu lacrimi de multumire că este doctor la Spitalul Elias. La un moment dat, cu un an în urmă, se îmbolnăvise grav, dar nimeni nu stia ce are, pentru că s-a supus tuturor examenelor de la Spitalul Elias si toate erau foarte bune... Dar ea murea încet în fiecare zi. Dar Dumnezeu, Care stie inima fiecăruia, a văzut-o pe biata doamnă doctor că nu era pregătită. Era foarte necredincioasă. Domnul a îngăduit să aibă o asa boală încât nimeni în afară de el să nu o poată vindeca. Din vorbă în vorbă cu prietenii si vecinii, a auzit de părintele Argatu si, din clipa în care a păsit pragul aici, dânsul i-a spus direct că are argint viu (mercur) pus în mâncare de cineva care o urăste de moarte. "Desigur, am zâmbit si i-am reamintit părintelui că sunt doctor si că este imposibil să fi mâncat mercur. Si cu atât mai putin credeam că poate iesi fără altă interventie decât rugăciunea părintelui." Dar credeti-mă că, după o săptămână de post cu Sfântul Maslu de trei ori si moliftele Sfântului Vasile, cu dezlegări de vrăji făcute de părintele Argatu, am văzut cu ochii mei cum îmi iesea prin toti porii, pe tot corpul, broboane de apă care contineau mărgelute mici de mercur. La început m-am speriat si am început să plâng, pentru că brusc am realizat că părintele avusese dreptate si cineva îmi făcuse vrăji puternice. Apoi, alături de dânsul, m-am întărit, am continuat postul si, cu ajutorul lui Dumnezeu, prin

rugăciunile părintelui Argatu, m-am făcut deplin sănătoasă si am înteles că stiinta si medicina, cu toate pe care le are si le cunoaste, sunt complet anulate de măretia si puterea lui Dumnezeu pe care o poate manifesta într-un preot, pentru a-i smeri pe cei mândri pentru cunostintele lor. Asa s-a întâmplat si cu mine, si de aceea îi voi fi recunoscătoare toată viata părintelui. Să nu cumva să lăsati pe altcineva înainte. Vreau să fiu eu prima, când se scoală, să-i multumesc si să mă binecuvânteze să pot trăi de acum în voia lui Dumnezeu."
I-am promis că asa voi face si am intrat în bucătărie, asteptând să se trezească părintele. Povestea mi-a plăcut mult si îmi pare nespus de rău că nu a fost si mama aici să audă si să se înteleptească.
Am plecat de la mănăstire cu o mare sperantă că minuni se petrec la fiecare pas, si chiar cu cei mai răi sau necredinciosi oameni, asa că poate Domnul o va lumina si pe mama mea si, împreună cu ea, pe toti prietenii care sunt departe de credintă si de adevăr.

23 aprilie - Sfântul Gheorghe: Cernica
După liturghie am fost la părinte la masă si am luat binecuvântare pentru a începe munca la biserica Sfântul Nicolae, pe Calea Victoriei.

27 aprilie
Prima zi de muncă la biserică. A fost minunat. Sunt extrem de fericită. Biserica are un comitet foarte bun si presedinte este Virgil Cândea, care locuieste în apropiere. Mai este si o doamnă bătrână superbă care îmi aduce aminte de filmul Vizita bătrânei doamne. În biserică este pace si multă liniste, în special diminetile, si voi profita de acest timp binecuvântat ca să fac multe rugăciuni si mai ales să citesc din Sfintii Părinti.

13 mai
M-am învoit astăzi de la Sfântul Nicolae si am plecat la ora 11:00 ca să prind la Antim predica părintelui Sofian, care a vorbit despre mironosite. Ce conotatie batjocoritoare a căpătat acest cuvânt în zilele noastre, delimitând niste fiinte care vor să pară sfinte, dar nu sunt: "Hai, nu mai face pe mironosita"! Hm! Ce departe de adevăr este această interpretare - mironositele (cuvântul vine de la mir - cele ce au adus mir duminică după răstignire) - în viziunea prezentată de părintele Sofian. Mironositele suntem noi, femeile crestin ortodoxe, care prin viată curată, urmând sfaturile Bisericii, dăruim familiilor noastre toată căldura si dragostea pe care Hristos a lăsat-o pe pământ, în ciuda răutătilor si violentelor ce se înmultesc, asa cum, odinioară, "ele - mironositele" L-au urmat până la Cruce. Chiar si atunci când toti fugiseră (inclusiv apostolii), ele împreună cu Maica Domnului au fost singurele care au rămas până la ultima suflare a lui Hristos pe Cruce. Tot ele au ajutat la Coborârea de pe Cruce. Pe Drumul Crucii când cade istovit, mironosita Veronica Îi sterge chipul transpirat si însângerat cu mahrama ei, care devine prima icoană cu chipul lui Hristos.
Dar cea care se deosebeste în mod special dintre ele este Maria din Magdala, care a avut o viată stricată până când L-a cunoscut pe Hristos si a devenit cea mai aprigă apărătoare si mărturisitoare a lui Hristos. Pe ea o alege Domnul să fie prima fiintă vie de pe pământ care să-L vadă înviat si să mărturisească lumii, răspândind Vestea cea Mare, cea mai frumoasă veste din lume - Hristos a Înviat!
De acum totul se schimbă, asa cum a promis.
Da, chiar dacă murim cu trupul, ne îngropăm, viermii ne mănâncă carnea si rămân niste oase firave, care uneori se transformă în pulbere, TOTUL SE VA REFACE si trupul nostru VA ÎNVIA. Desigur, va fi un trup transfigurat, unit cu Lumina.
Slavă Tie, Hristoase! Slavă Învierii Tale!

21 mai - Sfintii Constantin si Elena
Am avut două uimiri astăzi, chiar de ziua numelui meu. Părintele Mihai mi-a spus că pot să plec dacă vreau înainte de liturghie, si i-am multumit. Totusi nu am plecat înainte de a pune toate în ordine, pregătind totul pentru liturghie.
În drum spre Cernica m-am oprit si la Patriarhie, unde este hramul Sfintilor Împărati. Acolo am avut surpriza să-mi fie prezentat de către două surori pe care le cunosc de la Silvestru una dintre cele mai interesante figuri crestine, poetul Ioan Alexandru, care ne-a anuntat că în toamnă va tine niste cursuri de literatură comparată în paralel cu Biblia. I-am promis că voi veni si când am ajuns la părintele Argatu a fost primul lucru pe care i l-am spus. M-a binecuvântat să particip la toate cursurile lui si a spus că sufletul lui este mare în fata

Domnului, că, dacă rămâne pe drumul acesta, la Judecata cea Mare va avea pozitia unui arhiereu - pentru că face fapte de conducător de biserică.
Asa am aflat că nu este nevoie absolută să activezi în biserică ca angajat, că, si în lume fiind, faptele tale pot străluci, îi poti ajuta pe oameni făcând astfel voia Domnului si obtinând mântuirea.

29 mai - Înăltarea Domnului
Doamne, cum o fi liturghia astăzi, sus, pe Muntele Măslinilor, exact în locul de unde S-a înăltat Hristos la Cer, dacă aici la Cernica este atât de divin?! Evident, i-am cerut voie părintelui Mihai spunându-i că trebuie să mă spovedesc si să mă împărtăsesc la Cernica. Am simtit că nu-i prea plac plecările mele, dar eu sunt la începutul vietii de credintă si, dacă nu sunt în preajma părintilor mei duhovnicesti - Argatu, Sofian, Galeriu - în fiecare săptămână simt că mă sufoc si mai ales nu stiu să înteleg viata în lumina lui Hristos - căci acesta este tot secretul - Dumnezeu a stiut că pentru o fiintă pierdută si întunecată ca mine nu există altă sansă decât botezul si apoi instruirea prin cei mai puternici luptători în armata lui Hristos. De la părintele Argatu obtin în primul rând eliberarea din chingile vrăjitoriilor si magiilor, si apoi întelesul si adaptarea vietii moderne conform cerintelor din Biblie. Aceasta cred eu că este baza pentru orice crestin începător.
De la părintele Sofian, în serile minunate de la Antim, în pacea desăvârsită pe care o răspândeste, încerc să învăt umilinta si smerenia, fată de oameni si în special fată de Dumnezeu, dar capăt si o dorintă de cunoastere în cele ale sfinteniei si modalitatea de dobândire a stării de sfintenie în zilele noastre.
Iar la părintele Galeriu ascult predici înăltătoare, care îmi dau avânt sufletesc si mă fac mult mai apropiată de Biserică, cu dragoste de strană, de practica bisericească si trezesc în mine dorinta de a aprofunda tainele si mistica crestină.
Deci nu mă pot lipsi de toate acestea, asa că, dacă nu voi căpăta întelegere, voi încerca să-mi găsesc o biserică unde poate va mai fi o persoană angajată, vom putea lucra în ture - asa m-a sfătuit si părintele Argatu.

2 iunie
Ha! Ha! Am început să fac valuri. Astăzi, în timp ce facem de zor curătenie generală în biserică, pregătindu-ne pentru Pogorârea Sfântului Duh, a apărut colega Violeta Berbiuc, trimisă desigur în recunoastere de către onor Televiziunea Română - sectia divertisment. Ha! Aveam o tinută delirantă, cu fusta neagră lungă si suflecată, asijderea si mânecile de la bluză, cu un batic pus pe vârful capului si cu multe găleti, unele pline cu gaz, cu apă cu dero, cu apă curată, si munceam de zor. Evident, după ce s-a închinat, adică si-a făcut cruce (nu stiu dacă din evlavie sau socată de aspectul meu), m-a întrebat cu o fată lungă dacă sunt bine si dacă nu am nevoie de nimic. Ha! Ha! Asadar mă crede nebună. Mi-a comunicat că în sfârsit se dă concursul pentru posturile noastre din TV. I-am spus că nu mă interesează, am asteptat atâtia ani si nu am căpătat postul si acum am venit la Cel ce dă din plin - adică la Domnul.
A plecat total nedumerită. Să-i miluiască Dumnezeu!

7 iunie - Pogorârea Duhului Sfânt
Am stat cumintică la biserica Sfântul Nicolae, dar cât a tinut liturghia am stat ca pe ghimpi. Probabil că părintele Mihai m-a simtit, sau Sfântul Nicolae s-a milostivit, si apoi mi-a dat voie să plec după Tatăl nostru, asa că am ajuns cu bine la Antim, exact ca să prind predica părintelui Sofian despre Duhul Sfânt. Din păcate nu am luat caietul cu mine, asa că am retinut foarte putin. Duhul Sfânt este din Sfânta Treime si este extrem de sensibil si de fin încât nu se poate apropia de nimic întinat. El poate pătrunde în sufletul fiecărui om care s-a curătit si se află în stare de umilintă si smerenie fată de Sfânta Treime. Foarte important de retinut că Duhul Sfânt nu a fost trimis nici peste apostoli mai înainte ca să-si cunoască umilinta, smerenia si să se curătească putin prin încercările la care i-a supus Hristos. De aceea le spune la sfârsitul prezentei Lui pe pământ: Dacă mă voi duce, vă voi trimite pe Mângâietorul, Duhul Adevărului, si vă va vesti - Evanghelia lui Ioan.
Asa am cunoscut si eu că ceea ce m-a însotit în ultimii ani dinaintea botezului si a făcut să tresară inima mea în prezenta sa, a fost duh de pocăintă trimis de la Dumnezeu. Acesta cheamă toate sufletele, încercând să le curătească si să le pregătească pentru Întâlnirea cea Mare cu puterea Duhului Sfânt - apoi Duhul Sfânt face să se descopere Tainele Dumnezeirii prin unii oameni în care se sălăsluieste, dar, pentru a ajunge la această cinste, Dumnezeu îl cercetează pe om cu mari ispite, îngăduind diavolului să-l ispitească, pentru a fi încercat dacă

cu adevărat este puternic si vrednic.
Si am mai aflat un lucru foarte important: este imposibil ca cineva să fie ispitit, să aibă grave probleme din partea diavolului dacă Domnul nu îngăduie, predându-l diavolului, ca odinioară pe Iov, toate pentru curătirea sufletească de molozul păcatelor.

8 - 9 iunie
Îmi pare rău, dar nu am rezistat si pentru aceste două zile importante - Sfânta Treime si ziua mea de nastere - am dorit mult să fiu cu părintele Argatu. Totusi, el este cel prin care a lucrat puterea Duhului Sfânt si am primit o nouă viată, o nouă identitate si poate si mântuirea. Deci se cuvine să-i dau respectul si dragostea mea mai întâi dânsului si apoi tuturor celor ce mă ajută. Cred că s-au supărat cei de la Sfântul Nicolae, mai ales că mi-au atras atentia, spunându-mi că si la ei este spiritualitate - avându-i în vedere pe V. Cândea si ceilalti. Da, este adevărat, dar pentru păcatele mele nu este suficient. Am nevoie mereu de Sfântul Maslu si de atmosfera încărcată de energie de lângă Sfântul Calinic si din mănăstire.

29 iunie - Sfintii Apostoli Petru si Pavel
Primul an de crestinism mă găseste usor descumpănită în această zi importantă din viata mea. Cu teatrul am rupt-o definitiv. Relatiile de amor de asemenea le-am rupt definitiv. Poate că dintre toate relatiile mele sentimentale, s-ar mai putea decanta doar R., dar este aproape imposibil să mă gândesc că el ar putea duce o viată crestinească asa cum îmi doresc eu, cu dăruire totală lui Hristos. Căci asa am învătat aici la părintele si am observat cele trei-patru familii crestine cărora nu li se pare nici absurd si nici imposibil să postească, să se spovedească, să urmărească calendarul bisericesc si să-si ghideze viata după legile Bisericii, deci toată iubirea si viata lor comună să o dăruiască ca pe o ofrandă lui Hristos. Asa mi-as dori si eu... Dar cred că nu se poate. La mănăstire, unde mă simt foarte tare chemată si unde cred că as fi cu adevărat fericită, mereu în rugăciuni si cântări bisericesti, deocamdată nu se poate, pentru că mama nu este de acord si părintele sustine că, ea fiind văduvă, eu fiind singurul copil, nu am voie să o las singură la bătrânete. La început, aici, la biserica Sfântul Nicolae, m-am simtit nespus de fericită, dar acum, când simt presiune asupra mea, chiar si în biserică, mă tulbur si cred că este prea devreme să mă lupt cu puterile nevăzute, căci încă sunt bebelus - am împlinit un an. I-am cerut binecuvântare părintelui Argatu să renunt la angajarea de la Sfântul Nicolae, mai ales că se ivesc două perspective interesante. Vine Silvano să se căsătorească cu Carmen si trebuie să-i facem mirungerea la Cernica si apoi vine Guy, fratele tatei din Franta, si va sta la Busteni. Poate le-o fi drag si mă iau cu ei în Franta, căci vine cu masina. Părintele a fost de acord, dar a spus să fac multe rugăciuni fierbinti către Maica Domnului si către Mântuitor. Fie, Doamne, Voia Ta!

29 august
Ca de obicei când vine Silvano, nu mai am timp de mine. A fost superb!
I-am făcut mirungerea la Cernica, cu părintele Argatu si cu mine ca nasă. Desigur, au fost multe ispite, dar le-am trecut cu bine. Apoi nunta, la biserica Sfântul Elefterie, si masa la Athenee Palace. A plecat acum o săptămână, iar acum Carmen asteaptă iesirea actelor (adică două-trei luni) si... va fi liberă! Ferice de ea! Eu încă mă trudesc în tara asta în care si aerul a devenit insuportabil - miroase a ciumă si a moarte. Dacă nu as avea speranta si credinta că Hristos mă aude si mă vede, dar îi vede si pe cele 23 de milioane de amărâti, de sclavi neputinciosi, si nu as fi sigură că într-o zi totul se va termina cu bine, nu cred că as fi stat în România nici o zi. Dar, după cele ce ne povesteste părintele, ar exista sanse de libertate, dar cu mari sacrificii, cu pierderi uriase. Din ceea ce ne-a explicat dânsul, chiar si după ce se va elibera lumea de ciuma asta rosie si va cădea comunismul (cu ajutorul puterilor divine) ceea ce va urma va fi sub semnul antihristului si cu toate că vor fi granitele libere si vom putea merge liberi în lume, muncind si având bani, de fapt toată gândirea va fi satanică: homosexuali căsătorindu-se oficial, desfrânare si drogati în scoli, desfrânarea la loc de cinste. "Bine, dar unde va fi Biserica?", am întrebat. Biserica nu va mai avea nici un ecou în sufletele oamenilor, pentru că le va fi dat pâine si circ (filme si programe TV porno) si ei vor "fi fericiti". Dar pe urmă va urma pecetluirea cu semnul antihristului si oamenii îsi vor vinde sufletul pentru mâncare si băutură, pentru distractie, pentru a avea case, masini luxoase, a călători, într-un cuvânt "a trăi bine", uitând că Hristos a venit pe pământ pentru ABSOLUT ÎNTREAGA OMENIRE, DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ ACUM, SI SI-A DAT VIATĂ PENTRU EI... Apoi a zis: "ACELA CARE VREA SĂ-SI LASE AVEREA SĂRACILOR, SĂ-SI IA CRUCEA SI SĂ-MI URMEZE".
Deci... ACELA CARE VREA. El nu obligă, dar sunt putini oameni pe pământ care trăiesc pentru

Dumnezeu. Egoismul este foarte puternic si a ajuns pe post de virtute. Dar a mai subliniat că oamenii nu înteleg ei singuri (oricâtă carte ar avea) faptul că trebuie să suferim la fel ca si El ca să putem primi Învierea, căci pentru această Înviere a venit Hristos pe lume.

30 august
Am avut un vis deosebit, poate ca răspuns la rugăciunile mele pentru R.
L-am visat că era îngenuncheat într-o biserică întunecată si se ruga cu lacrimi pentru iertarea păcatelor. Deodată, din cupola bisericii s-au ivit trei raze puternice de lumină, ca si cum cineva ar fi pus reflectoarele pe el. Poate cele trei raze sunt ale Sfintei Treimi ce se va milostivi într-un final si de el, potolindu-i patimile si găsindu-i o sotie pentru mântuire, cu care să facă niste copii buni si credinciosi, ca să aibă cine să se roage pentru el. Să-l ajute Dumnezeu! Amin!

14 septembrie
Mă pregătesc de zor pentru plecarea la Busteni, căci a venit în sfârsit unchiul mult visat. Astăzi, după liturghia de la Cernica, i-am cerut binecuvântarea de drum părintelui, care mi-a făcut o rugăciune specială. Mă duc singură cu trenul, căci ceilalti sunt acolo deja, iar mama nu poate merge.

17 septembrie
"Toate bune si frumoase, dar de ce trebuie să te închini atât si de ce trebuie să faci mătănii ca babele?" m-au apostrofat ei după un timp, căci am fost cu totii în biserică, la parastasul lui Costel. Nu aveam ce să le răspund, asa că am deviat discutia. După cum văd eu, nu-mi miroase a plecare cu ei. De altfel, ieri am iesit din biserică, unde mă rugasem cu mult foc să-mi arate Dumnezeu dacă trebuie să mă agit să plec în Franta, si am văzut pe cerul complet senin un nor alb-strălucitor, foarte frumos, dar care avea exact forma hărtii României...
Am rămas cu gura căscată si când au iesit si ei din biserică le-am arătat norul. Dar deja începea să se destrame. Oricum, a fost suficient să înteleg că trebuie să rămân în tară sau că oricum nu trebuie să plec în Franta.

23 septembrie
Este adevărat, se spune că slava Domnului se arată în munte si istoria religioasă o si arată în munte. Iată că si mie mi s-au dat niste semne de când am venit în Busteni. Primul semn a fost pe cer sub forma hărtii, iar vreme de trei zile am avut în fiecare noapte aproape acelasi vis, sau în orice caz subiectul era cam acelasi si foarte important: prima noapte m-am visat în pielea goală, umblând prin casă, a doua noapte se făcea că eu sunt îmbrăcată, dar umblam printre multi, multi oameni complet goi si a treia seară iarăsi eram în pielea goală, dar de data aceasta asteptam tupilată în spatele unui gard de fier forjat să iasă preotii dintr-o biserică uriasă, un fel de templu care avea creneluri sculptate în piatră si o intrare superbă, cu trepte multe si coloane superbe, si deasupra usii de la intrarea în această biserică mare era un mozaic cu sfinti. Dar deodată au iesit multi, foarte multi preoti, arhierei, multime de credinciosi cu steaguri, cruci si, fiind îmbrăcati în vesminte superbe, au înconjurat biserica, îndreptându-se spre iesire, unde eram eu. Atunci s-a auzit o voce ca un tunet si mi-a poruncit asa: "Îmbracă-te imediat, nu ti-e rusine?". Căci eram goală. Si, din cerul care s-a desfăcut putin, s-a văzut o mână care mi-a aruncat o haină bărbătească, groasă, din păr de cămilă. Atunci am început să mă mâtâi, în stilul meu clasic, că este groasă si zgârie. Vocea mi-a poruncit încă o dată "Îmbracă-te!", aruncându-mi din cer si o curea. Îmbrăcată astfel, i-am urmat pe toti acei minunati preoti, care s-au îndreptat spre o cameră unde se afla o Carte uriasă (cel putin zece metri lungime). Toti treceau prin fata acestei Cărti, iar un tânăr însemna în Carte numele fiecăruia. Am reusit în final să mă înscriu si eu în această ciudată Carte. Visul s-a repetat de trei ori si a avut o logică duhovnicească pe care va trebui să mi-o deslusească părintele Argatu. Conform învătăturilor scrise de Sfintii Părinti si predate de părintii Argatu, Galeriu si Sofian, visele sunt domeniul favorit al diavolului prin care poate manevra cum vrea el viata celor ce nu cunosc si nu urmează învătătura adevărată a bisericii. Ca să fie adevărat un vis, trebuie să se repete de cel putin trei ori la rând - în numele Sfintei Treimi. Apoi, cel ce a visat trebuie să se consulte cu preotul la care se spovedeste si, dacă Dumnezeu vrea, îi descoperă preotului, în urma unor rugăciuni speciale, întelesul divin si vointa Domnului din visul respectiv. ORICE ALTĂ ÎNCERCARE DE ÎNTELEGERE A VISELOR ESTE O MARE PĂCĂLEALĂ A DIAVOLULUI.

15 octombrie - Iasi
Ce păcat că nu avem ca modalitate de exprimare către ceilalti oameni decât palidele si stersele noastre cuvinte (fie ele chiar ale lui Shakespeare) pentru a exprima plinătatea sufletului când primeste daruri din partea lui Dumnezeu. Ce cuvinte pot să spun, ca să explice buna dulceată pe care am simtit-o venind din inimă când am îmbrătisat-o pe Sfânta Paraschiva si când ea s-a coborât din sfintenia ei si m-a îmbrătisat, emanând din carnea aceea încremenită atâta viată, atâta dragoste si căldură, încât am rămas mult acolo, lângă sicriul de argint, asteptând să o aud vorbind. Dar ce rost mai aveau cuvintele în fata dragostei care mă învăluia si mă coplesea, făcându-mă să mă simt cu adevărat mică si nestiutoare, dar mai ales supusă unei noi vieti care trebuia să mă ducă la "înscrierea în Cartea Vietii" pe care o visasem cu aproape o lună în urmă. Căci Sfânta Paraschiva fusese cea care îmi dăruise visul. Biserica era identică cu Catedrala de la Iasi, gardul de fier, curtea, crenelurile din piatră, dar mai ales mozaicul de la intrare "erau identice". Mai ales că eu nu văzusem niciodată nici măcar fotografiile acestor locuri.
Abia astept să le povestesc celor trei tăicuti ai mei.

26-27 octombrie
Atunci când biserica este în sărbătoare, eu sunt într-o stare de bucurie care mă face să nu simt nici oboseală, nici frig, nici foame. Asa s-a întâmplat în aceste două zile pe dealul Mitropoliei, la moastele Sfântului Dumitru, care a strâns în jurul lui atâta lume credincioasă deodată, ca si la Cuvioasa Paraschiva: simt o frătie tainică între cei care am venit să ne închinăm. Nu ne cunoastem, dar parcă suntem frati de o mamă si problemele mele sunt cuprinse în problemele lor, si eu tremur pentru problemele lor, si tot asa fiecare tremură pentru problemele altora. Da, Hristos nu poate despărti, desi spune: Nu socotiti că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Da, adică pe cei adevărati, pe cei ai lui Dumnezeu (copiii lui) de "ceilalti", întunecati, nesimtitori, încăpătânati si răi cu bună stiintă. Căci Domnul nu se uită la păcate (asa cum nu s-a uitat de-a lungul istoriei, nu s-a uitat nici la ale mele), dar se uită în inima ta si caută să găsească acolo un firicel de dragoste cu alt firicel de dragoste, si tot asa, până face un lant mare din dragostea oamenilor, iar din acest lant, oamenii credinciosi îsi clădesc o scară si se suie la EL, să-L îmbrătiseze si să-I multumească. Pentru ceilalti, însă ...

15 noiembrie
A început postul Crăciunului. Cel de-al doilea în viata mea de crestină, care a început să se desfăsoare numai în jurul calendarului bisericesc. Vechii prietenii, ca si vechile obiceiuri si patimi au dispărut ca si când nu au fost niciodată. Da, sentimentul cel mai ciudat este stergerea lor completă din memorie. Acum ne pregătim să mergem în pelerinaj la moastele Sfintei Filofteia, la Curtea de Arges. O copilă omorâtă cu cruzime de tatăl ei (zgârcit si necredincios). Iată deci cum se arată sabia adusă de Hristos - pe cel bun îl separă de cel rău, chiar dacă sunt tată si fiică.

12 decembrie
Nu mai stiu despre ce să scriu mai întâi: despre superba predică a părintelui Galeriu la biserica Sfânta Ecaterina sau despre pelerinajul de vis de la Curtea de Arges. Cu toate că era foarte frig, m-am bucurat mult că am putut ajunge împreună cu sase dintre fetele de la părintele Argatu, si însotite de Vali Iordănescu, la Curtea de Arges. Am îmbrătisat moastele Sfintei Filofteia, apoi am participat la Sfânta Liturghie. M-am bucurat foarte mult că a fost si Vali cu noi, căci asa am constatat că are o credintă fierbinte si că nu se lasă intimidată de frigul de afară, de orele petrecute la rândul imens format în fata raclei Sfintei Filofteia. În cele cinci ore petrecute împreună în fata raclei Sfintei Filofteia am aflat multe lucruri interesante din viata lor. De la Curtea de Arges ne-am întors în Bucuresti, mergând direct la părintele Argatu, unde am stat până dimineata. Când am ajuns acasă mama mi-a zâmbit ironic si mi-a zis că oricum pentru viata ei nu a adus nici o îmbunătătire botezul meu, că tot singură este zile în sir. Mi-a fost milă de ea si am hotărât pe loc să stau câteva zile acasă, măcar până la Crăciun. Astăzi am fost iarăsi în grup la Sfântul Spiridon (biserica mare de lângă Patriarhie). După părerea mea, minunea Sfântului Spiridon este cea mai mare dintre toate, pentru că explică însăsi Sfânta Treime - notiune care nu a putut fi înteleasă de la căderea omului nici până în zilele noastre la unele popoare. Dar ce poate fi mai clar decât comparatia pe care a făcut-o Sfântul Spiridon între Persoanele Sfintei Treimi si cele trei elemente naturale: focul, pământul si apa, care se întâlnesc în mod miraculos în cărămidă, care nu-si pierd însusirile si în mâna Sfântului Spiridon reapar din unitatea cărămizii fiecare cu însusirile ei, căci apa a curs jos, lutul a rămas în mână

iar focul s-a ridicat în aer. Dacă acum 1700 de ani era suficientă această minune pentru ca multi păgâni să descopere Adevărul religios, care este UNUL HRISTOS, acum lumea este si mai necredincioasă, existând multe forme religioase mincinoase, care merg doar o parte de drum corect, apoi deviază în asemenea hal, încât toti cei ce îi urmează în gândire ajung dacă nu la sinucidere, atunci sigur în pragul nebuniei. Pentru ca minunea să aibă efect si în zilele noastre, cred că trebuie îndeplinite două conditii: să fii botezat în credinta crestin-ortodoxă si să te abandonezi cu totul Harului lucrător al Duhului Sfânt, si El te va lumina.

25 decembrie - Cernica
Cel de-al doilea Crăciun sfânt în viata mea. Zile ca acestea as vrea să nu se mai sfârsească. De fapt, la masă, după liturghie, văzând casa plină, masa bogată cu bunătăti si părintele Argatu binecuvântând toate acestea, am spus părintelui să binecuvânteze ca si în "cealaltă viată" să fim tot împreună, bucurându-ne. Probabil ca să mă încerce, părintele a subliniat "că acolo" sunt altfel de bucurii (spirituale), nicidecum legate de mâncare si băutură. Am fost pe fază si am spus că bucuria mea este a sărbătorii Crăciunului, a iubirii între oameni, trăiri pe care nu le simt decât aici, în chilia dânsului, si înconjurată de oamenii dânsului. Aceste sentimente în ultima perioadă s-au accentuat si o prăpastie s-a căscat din ce în ce mai mare între mine si restul familiei, între mine si fostii prieteni, între mine si activitătile mele trecute. Se pare că va trebui să mă obisnuiesc cu ideea. Părintele a încercat să mă întărească spunându-mi cuvintele Mântuitorului: În noaptea aceea vor fi doi într-un pat; unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat - adică " va fi luat" în împărătia Lui. Singura consolare va putea fi o rugăciune fierbinte cu lacrimi pe care să o fac către Tatăl Ceresc pentru ei si poate asa Se va milostivi Domnul si de mine, si de ei.

26 decembrie - Sfântul Silvestru
Am hotărât să împart cele trei zile de Crăciun, astfel că voi fi în fiecare zi la câte unul dintre sfătuitorii mei. Astăzi am fost la Silvestru, si părintele Galeriu a vorbit despre bucuria sfântă a Nasterii Domnului, care nu s-ar fi petrecut dacă Maica Domnului nu ar fi spus acel minunat Fie mie după cuvântul Tău. Aceste câteva cuvinte deschid Calea spre mântuirea lumii, dar sunt si cheia de dezlegare a vointei libere a omului. Arhanghelul Gavriil o întreabă pe Maica Domnului dacă voieste să se întâmple acestea prin Ea, si asteaptă răspunsul, care vine destul de prompt, dar nu înainte de a fi analizat de constiinta Maicii Domnului.
Seara am fost la vecernie la Cernica si am stat putin la masă cu părintele, dar am plecat apoi pentru că mâine vreau să merg la Antim pentru a-l asculta pe părintele Sofian.

27 decembrie
Ca o continuare la cele spuse ieri de părintele Galeriu, astăzi, după Sfânta Liturghie, părintele Sofian a vorbit putin despre primul mucenic al religiei crestine - Sfântul Stefan - si despre dragostea lui către Dumnezeu, atât de puternică, încât a primit moartea cu o mare bucurie, în timp ce ucigasii (fostii lui prieteni si colegi - compatrioti evrei) îl omorau cu pietre. Dar el vedea mântuirea sosind, căci a văzut Cerurile deschizându-se si pe Fiul Omului - Hristos - pe Tronul Ceresc. Impresionantă, dulce si atrăgătoare imagine a trecerii pragului mortii către Viata Vesnică. Apoi ne-a spus că Dumnezeu nu mântuieste cu sila, ci numai în urma alegerii noastre, căci suntem liberi AICI să facem orice, dar ACOLO vom da socoteală, fiindu-ne pusă doar o întrebare: DE CE? De ce ai ales să te îmbeti, sau să te droghezi, în loc să te împărtăsesti?! Apoi a dat câteva citate din Sfintii Părinti, subliniind în special pe Marcu Ascetul (pe care îl găsim în Filocalia I). Spusele acestuia mi s-au lipit la inimă, căci se refereau si la viata mea: "Împotriva voii am fost robit de păcat si aproape împotriva voii am fost iertat prin Har". Apoi trage un semnal de alarmă, zicând: "Omul se întoarce însă tot prin voia liberă la păcatul său". De aceea ne dă sfatul cel bun: "Asa să lucrati si să grăiti ca unii ce veti fi judecati de LEGEA LIBERTĂTII". Apoi spune cuvintele cruciale care, după umila mea părere, sunt cheia vietii: "...pentru că nici Botezul, nici Dumnezeu, nici Satana NU SILESC VOIA OMULUI", încheind cu o propozitie care în limba română poate deveni butadă, căci Sfântul Marcu repetă cuvintele lui Hristos: "Cei ce se silesc iau ÎMPĂRĂTIA CERURILOR". Deci cei ce "se silesc", nu cei ce "sunt siliti"! Da, pot spune cu toată tăria că acum merg spre Hristos cu o puternică dorintă, ce pleacă din adâncul inimii, din voia totală a mea, pe care nu mai poate să mi-o răstoarne de acum NIMENI SI NIMIC, si nimeni nu mă sileste spre acest drum.

1 ianuarie 1988
"Bine ai venit, an mântuitor! Esti cel de-al doilea din viata mea crestină si îmi doresc să fii bun cu mine, asa cum a fost si 1987, adică să mă ajuti să fac numai lucruri bune, bine plăcute Domnului si să mergem amândoi pe Calea Mântuirii." Asa m-am rugat în noaptea aceasta, la ora 12:00, stând în genunchi sub patrafirul părintelui Argatu care ne citea Moliftele Sfântului Vasile si rugăciuni speciale de început de an. Este primul an din viata mea când nu am dorit să merg la nici o petrecere, fie ea una pasnică, ca cea de anul trecut. Ruptura cu lumea, care se petrece în interiorul meu si care a început în ziua botezului, se accentuează pe zi ce trece, fiind din ce în ce mai greu să trăiesc printre oamenii care nu merg în acelasi ritm cu mine, trăind egoist, minimalizând si reducând scopul vietii pe pământ la satisfacerea curiozitătilor si a plăcerilor, asa cum făceam si eu până mai ieri. Nu sunt lupul moralist, dar probabil că este efectul rugăciunilor părintilor mei duhovnicesti.
După liturghie ne-am strâns cu totii la masă (cincisprezece persoane). Mă simteam odihnită si usoară, căci dormisem toată noaptea, totusi eram foarte tristă, dar nu pentru sufletul meu, ci aveam o tristete ce venea parcă din afară. Ea mi-a fost confirmată de părintele, care ne-a vorbit pentru prima oară despre zilele cumplite ale sfârsitului de secol ce se apropie si care nu prevestesc nimic bun pentru sufletele crestine. Ne-a vorbit desigur despre Apocalipsa scrisă de Sfântul Ioan si pecetluirea universală cu semnul antihristului - 666, dar, mai ales, despre vremurile premergătoare acestei perioade, vremuri pe care este posibil să le trăim cu totii. După părerea dânsului, situatia actuală politică nu va mai rezista mult si, din voia lui Dumnezeu, comunismul va cădea ca sistem de guvernare (international), se vor deschide granitele si se va forma o lume nouă, care va avea libertate si democratie si vom putea pleca care încotro, dar acestea vor fi numai bucurii personale, pentru că de fapt diavolul va profita, folosindu-se de oamenii din lumea mare care îi fac voia si care vor aduce si în tara noastră droguri, arme, prostitutie, minciună, crime, hotie.
Apoi vom recunoaste apropierea instalării antihristului (care va fi un om, asa cum spune Sfântul Ioan) prin legiferarea celui mai scârbos păcat în ochii lui Dumnezeu - homosexualitatea - pentru care a mai fost o pedeapsă în istorie, în Vechiul Testament, Sodoma si Gomora fiind distruse din cer cu foc. Deci este posibil ca Domnul să o mai facă o dată (fie printr-un război, fie printr-un cutremur asupra tării sau tărilor care vor legifera homosexualitatea). Ne-a mai spus că în perioada instalării antihristului se va ridica Harul Duhului Sfânt si va fi o prigoană mare asupra crestinilor. Din marea milă a lui Dumnezeu vor apărea la Ierusalim Ilie si Enoh (care nu au murit, ci au fost răpiti cu trupul viu la Cer). Atunci se vor boteza parte din evreii care, în urma discursurilor lui Ilie si Enoh pe străzile Ierusalimului, vor crede că Mesia a fost Hristos, iar cel ce se dă acum drept Mesia este de fapt dusmanul de moarte al lui Hristos, adică diavolul cu înfătisare umană. Aceasta este taina lui 666. Este de fapt numele Antihristului. Drept să spun, am stat foarte cuminti si uimiti la ce ne povestea, dar am comentat apoi, când părintele s-a dus să se odihnească, si nu prea credem că vom apuca noi astfel de evenimente. Sinceră să fiu, desi m-au străbătut câtiva fiori, care mă făceau să cred că voi implicată în partea aceasta de istorie, totusi mi se pare imposibil actualmente să se miste ceva în lume, căci în primul rând este vorba de lagărul comunist care trebuie să-si deschidă granitele... Ha! Asta chiar ar fi ceva minunat! Da, părintele era foarte serios si chiar mi-a dat de înteles că atunci vom putea pleca la Ierusalim, asa cum îsi doreste, si mă va lua si pe mine.

2 ianuarie 1988 - Sfântul Silvestru
Predică incendiară a părintelui Galeriu. Nu mi-am luat notite, dar am retinut pentru mine un lucru foarte important. Omul care este la rugăciune continuă chiar si în activitatea zilnică intră în comuniune cu Dumnezeu si astfel în tot ceea ce face, în special în artă, inspiratia va veni din afară, din spatiul lui Dumnezeu, prin Harul Lui coborât în fiintă, în degete, în ochi, în glas, în tot corpul cu care exercită acea artă (scris, pictură, muzică, actorie). În această stare de unire cu divinitatea, omul are menirea si chemarea de la Dumnezeu de a spiritualiza materia, biologicul. Si pentru ca să întelegem că omul, asa cum se află el în orice conditie social-istorică, poate răspunde acestei chemări, ne sunt date cele două exemple uriase - Ilie si Enoh - care au ajuns la asa un grad ridicat de spiritualizare a biologicului lor (doar prin rugăciuni si viată sfântă, curată si dreaptă) încât au fost răpiti la cer (la cerul divin) cu trupul, fără a trece prin moartea fizică.
Să ne străduim măcar să dorim o astfel de treaptă spirituală, căci de rest se ocupă Domnul! Mă gândeam în clipa aceea la toti actorii dragi pe care-i cunosc si care cine stie unde ar ajunge dacă ar urma îndeaproape învătăturile în practica crestină. M-am bucurat să Îi văd iarăsi astăzi la Silvestru pe Olga Tudorache, familia Bleont, familia Dumitrescu.

Evident, m-am gândit si la R. si, lăcrimând, L-am rugat pe Dumnezeu în începutul acesta de an să-i facă parte si lui de un început de viată nouă, alături de o sotie bună, si mai ales să-l cheme si pe el la o astfel de spiritualizare. La sfârsitul slujbei am vorbit cu Sorin Dumitrescu si sotia lui si mi-au spus că de la o vreme R. este de nerecunoscut. Se interesează de religie, citeste Biblia, a venit… chiar aici, la predicile părintelui Galeriu.
Cum? Am tresărit eu. A fost el aici? Da, da! Mi-au spus amândoi într-un glas. Dar nu l-ai văzut pentru că stătea la intrare si după predică pleca.
Oh! Doamne, Îti multumesc! Oare sunt vrednică de un ajutor asa de mare si rapid?! Mi-ai ascultat rugăciunile, Doamne, căci de câte ori, îngenuncheată aici, în biserica Sfântul Silvestru, la Sfânta Liturghie sau la Sfântul Maslu, sau în orice ocazie la rugăciuni, Te-am rugat să picuri un strop din iubirea Ta si în inima lui, căci o cunosc si cred eu, păcătoasa, că merită. Îti multumesc din adâncul inimii, Stăpâne!

4 ianuarie
Nu sunt cuvinte potrivite pe pământ să-I multumesc Domnului pentru darurile spirituale primite până acum, începând cu botezul si terminând cu seara de ieri, când am avut o mare revelatie si mângâiere sufletească văzând vreme de sase ore filmul lui Zefirelli cu Robert Powell, (tot în casa familiei Iordănescu - binecuvântată de părintele Argatu). Iată de ce plângeam ca nebuna în 1982 la filmul politist 39 de trepte făcut de Powell după Iisus, iată de ce, privind atunci ochii lui, aveam dorinta de a-i săruta mâna, căci acesta nu a fost un simplu rol, ci, asa cum a subliniat si părintele Argatu, "este cel mai mare omagiu" pe care poate să-L aducă omul lui Dumnezeu, iar Robert Powell a trăit în duh unirea cu Hristos, pentru a simti real "Patimile". Am vorbit imediat cu Vali să fac si eu rost de casetă si am aranjat deja cu zece cunostinte de la părintele Argatu să mergem cu filmul în aceste case. Avem binecuvântare de la părinte să-l răspândim si să-l arătăm tuturor celor ce vor să-l primească în casă.

5 ianuarie
La sfârsitul slujbei, în seara aceasta, părintele Sofian a tinut o predică care m-a umplut de bucurie. Dar bucurie mare a fost că a vorbit oficial despre filmul lui Zefirelli, spunând că trebuie văzut si că prin astfel de filme se împlineste menirea pe care a lăsat-o Domnul asupra stiintei, care trebuie să servească omului spre o mai profundă cunoastere a tainelor dumnezeiesti, nicidecum spre distrugere. Omul a descoperit televizorul, pe care l-a folosit ca mijloc de a-si satisface instinctele sălbatice (nici măcar animalice).
Apoi ne-a mai spus că de fapt Domnul Însusi se va folosi de televizor, căci atunci când omenirea va ajunge să trăiască zilele antihristului vor vedea TOTI (pe toată suprafata pământului) cum acest impostor îi va omorî pe Ilie si Enoh, ce se vor afla pe una din străzile Ierusalimului. Aceasta este de fapt logica aparitiei în lume a televizorului. Atunci toată lumea va vedea cum, după trei zile, Ilie si Enoh vor învia si se vor sui la ceruri, mergând să-L aducă pe Hristos Domnul. Mi-a dat si dânsul binecuvântare să merg cu filmul prin casele oamenilor si să le spun despre venirea lui Ilie si a lui Enoh, dar să nu mă tulbur dacă nu mă vor crede multi, ci să mă rog să-i lumineze Domnul.

6 ianuarie
Merg din ce în ce mai des la slujbele de la Silvestru pentru că părintele mă pune să citesc si să cânt la strană, si asa poate să-mi dea un ban, cu care o mai amăgesc pe mama, care face crize că nu mă mai duc la televiziune. Astăzi când am intrat în biserică am început să plâng foarte tare, fiindcă am realizat cât de tare seamănă în film Robert Powell cu imaginea icoanei de la altarul din Sfântul Silvestru. M-a văzut părintele Galeriu si i-am povestit despre film, si a zis atunci, uimindu-mă: "Ai văzut ce bine seamănă cu icoana de aici?!". Oh! Doamne! Unde am fost 35 de ani? În ce lume m-am învârtit, cu ce fapte de rusine m-am acoperit si totusi Tu esti asa de bun acum cu mine, dându-mi astfel de mângâieri si de bucurii înăltătoare pe care să le trăiesc alături de oameni alesi?!

7 ianuarie
Ca de obicei, de ziua Sfântului Ioan Botezătorul ne-am strâns pe lângă părintele Argatu ca puii pe lângă closcă, încercând să-l bucurăm pe cât putem, măcar cu o vorbă frumoasă dacă de fapte suntem goi. Ne-a confirmat si dânsul cele auzite la părintele Sofian despre omorârea lui Ilie si a lui Enoh si aparitia la televizor a omorârii si învierii lor. Zice Apocalipsa: Si din semintii, din popoare; din limbi si din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile si jumătate si nu vor

îngădui ca ele să fie puse în mormânt. [...] Si după cele trei zile si jumătate, duh de viată de la Domnul a intrat în ei si s-au ridicat pe picioarele lor si frică mare a căzut peste cei care se uitau la ei.
Deci, a subliniat părintele, toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos - referindu-se la pierderea timpului în fata televizorului, boală de care suferă si familia mea. Cum să explic eu prietenilor si cunostintelor mele care se uită la video numai la filme porno sau cu multă violentă, sex si bani, că ar putea vedea si filmul lui Zefirelli. S-a făcut o statistică în S.U.A. si s-a constatat că în perioada de sase ore cât s-a dat filmul pe postul national nu s-a înregistrat nici o crimă, sau un viol, în tara în care la fiecare trei minute are loc un viol si la cinci minute o crimă. Deci până si criminalul american a stat în casă să vadă ce este cu filmul acesta... Poate vine de acolo o salvare, căci Hristos este Salvator, Mântuitor. Părintele a mai spus că Robert Powell a ridicat meseria de actor până la Tronul lui Dumnezeu, cerând iertare pentru creatiile lipsite de fiorul divin.
După-amiază a venit Kati si m-a anuntat că săptămâna viitoare Ioan Alexandru începe cursurile pe care nu le-a putut tine până acum pentru că a avut neplăceri cu Secu (securitatea). Ah! Am început să mă scârbesc fizic, până la senzatia fizică de vomă, când aud de Secu. Nu-i suficient că îi fac părintelui Argatu atâtea probleme de atâtia zeci de ani, acum îl terorizează si pe Ioan Alexandru. Vorbind cu părintele despre asta, ne-a reamintit cu lacrimi în ochi cum l-au prigonit prin anii '50, '60, când a fost la Boroaia si a fost nevoit să se ascundă ani de zile prin tot felul de cotloane. Nu înteleg cum totusi ne spune cu atâta seninătate că în curând teroarea rosie va muri. Mai ales că ei nu au încetat să-l urmărească nici aici, în Cernica.
Ba chiar am auzit că l-au învinuit unii că ar fi vrăjitor. Ah! Exact cum I-au făcut Mântuitorului când Îl învinuiau spunând că are demoni si scoate pe demoni cu tatăl demonilor. Înfiorător!
"Asa este diavolul - ne-a spus părintele. Te instigă, te provoacă, minte si, la final, face cumplitul rău si dă vina pe altcineva - de obicei, omul."

15 ianuarie
Frigul cumplit de afară, prigoana maică-mii si teroarea comunistă îmi aduc aminte de romanul lui Sartre - Greata, si chiar am violenta senzatie de vomă. Acum îi înteleg perfect pe cei ce vor să se sinucidă - necunoscându-L pe Dumnezeu. NU EXISTĂ SUPORT SI SENS ÎN VIATA FĂRĂ HRISTOS SI SFÂNTA TREIME CU TOTI SFINTII, FĂRĂ MAICA DOMNULUI SI ACEL "FIE MIE", PRIN CARE NE MÂNTUIM. Deci, pentru întărire în suflet, cu tot frigul de afară am participat astăzi la slujba specială care s-a făcut la Sfântul Nicolae, la mormântul lui Brâncoveanu, unde s-au adunat toti studentii lui Ioan Alexandru si alti credinciosi si s-a făcut parastas pentru Mihai Eminescu si pentru Brâncoveanu. Despre Brâncoveanu, atât Ioan Alexandru, cât si grupul care îl însotea, au credinta că într-o bună zi va fi canonizat pentru jertfa vietii lui si a copiilor lui. După slujbă Ioan Alexandru ne-a spus că mâine va tine un curs la Facultatea de Litere, etajul 1, la ora 10:00. Dar ne-a avertizat să fim atenti că există securisti la toate portile, special ca să-i vâneze pe toti care nu sunt studenti.

16 ianuarie
Cursul lui Ioan Alexandru a fost fantastic. Dacă părintele Galeriu este incandescent, Ioan Alexandru este însăsi flacăra credintei, arzând pentru oameni. Cuvintele lui sunt mingi de foc care lovesc mintea si inima celor ce-l ascultă. A început cu Vechiul Testament, care i-a răpit 15 ani de studiu, vorbind despre binecuvântările patriarhilor din cele 12 semintii. A tinut să sublinieze că fiecare patriarh, când a fost uns si binecuvântat a curătat si a construit câte o fântână cu apă rece, bună de băut - căci, fiind foarte cald, însetau atât oamenii, cât si animalele. Deci apa era vitală în epoca Vechiului Testament. Dar fapta are si un înteles spiritual care se desluseste în Noul Testament la Întâlnirea lui Hristos cu samarineanca la fântâna lui Iacob (unul dintre patriarhi). În discutie, samarineanca nu îsi dă seama că despre EL si învătătura LUI vorbea Hristos, căci El îi atribuie apei pe care ar dori să i-o dea samarinencei titlul de "apă vie", pe care dacă ar bea-o nu ar mai înseta niciodată. Iată deci, spune Ioan Alexandru, comparatia subtilă între învătăturile patriarhilor din Vechiul Testament, pecetluite prin construirea fântânilor dătătoare de apă bună, dar care nu întretinea decât o viată pământească, si învătăturile lui Hristos care erau: Apa Vie, pentru o viată vesnică spirituală. Apoi a vorbit putin despre Facere si despre semantica cuvintelor în limba ebraică, Adam - provenind de la hadama, care în evreieste înseamnă pământ, deci Domnul l-a făcut pe om din pământ. Dar totodată poate fi si Adam care în evreieste este rosu, căci pământul lui Israel este cu adevărat cu nuante puternic rosietice, spre cărămiziu.

2 februarie - Întâmpinarea Domnului - Antim
Din predica părintelui Sofian am rămas cu o idee mustrătoare si mângâietoare în acelasi timp; cum să-L întâmpinăm pe Domnul în asa fel încât să intre în inimile noastre, si, desigur, răspunsul a fost prompt: prin Împărtăsanie! Dar, la Împărtăsanie, Hristos este oaspetele ceresc în trupul si sufletul nostru; cum să-L primim dacă înăuntru nostru se află grămezi de gunoaie, de fapte ireprosabile, care nu se curătă DECÂT PRIN SPOVEDANIE?! Spovedania este necesară pentru că trupul nostru este templul Sfântului Duh. Spun unii că nu au păcate asa de mari, doar nu au omorât pe nimeni. Iată că în Vechiul Testament, în Cartea lui Iov, găsim aceste cumplite cuvinte "Dacă ar trăi omul doar o zi în viata aceasta, totusi nu ar fi fără păcat"...
Să ne pregătim deci să-L întâmpinăm pe Domnul cu lacrimi de pocăintă si cu un regret permanent în suflet pentru perioada când nu L-am cunoscut si ne-am întinat templul Sfântului Duh.

15 februarie
Vai, cât de mult urăste diavolul creatia umană! Astăzi am văzut si am auzit glasul lui răcnind ca leul turbat, în timp ce chinuia o biată fată frumoasă si tânără, pe care abia puteau s-o stăpânească doi oameni tineri. Era culcată pe jos lângă racla Sfântului Calinic, la picioarele părintelui Argatu, si din când în când diavolul reusea s-o ridice atât cât să apuce patrafirul părintelui si trăgea puternic, strigând: "Pleacă, mă Vasile, lasă-mă în pace! Dacă nu mă lasi, îl omor pe acesta", si trăgea mai tare, până ajunsese la barbă, iar bietul părinte se aplecase cu totul asupra ei. Au sărit imediat trei călugări si au imobilizat-o. Atunci a început să se zbată, cu spume la gură. Biata fată, 27 de ani, blestemată de părintii unui băiat cu care voia să se căsătorească. Dar ceea ce este fantastic, chiar întăritor pentru sufletele noastre, a fost că diavolul striga către un Vasile... Adică Sfântul Vasile cel Mare, ale cărui rugăciuni îl ardeau pe "stimabilul".

22 februarie
Frigul mă înnebuneste. Citesc cartea părintelui Ioanichie Bălan despre Tara Sfântă, plâng în hohote si mă visez plimbându-mă printre palmieri la Ierihon - oras cu vestigii biblice. Ca să mă linistesc, mă duc seara la Liliana si Marian si punem filmul lui Zefirelli. Uneori îl vedem până la 12 noaptea, când o luăm de la început până la 6 dimineata. După fiecare vizionare, printre siruri de lacrimi de rugăciuni, cer Domnului milă, iertare de păcate, sănătate si ajutor pentru familia Iordănescu, de la care am primit în dar acest minunat film. Săptămâna viitoare începe Postul Mare.

5 martie
În ciuda frigului de afară, seri fierbinti la Antim - "Canonul Sfântului Andrei Criteanul", predicile părintelui Sofian si ale părintelui Petre David. Mama pare că a înnebunit. Este pornită împotriva activitătii mele la biserică, activitate care spune ea nu-mi aduce nimic (material vorbind). Oh! Doamne... Si dacă nu ar avea! După ce că e necredincioasă, mai este si avară. Am plâns foarte tare si am rugat-o pe Maica Domnului să mă ajute si să mă înteleagă Ea, căci poate întelege păcătosii, si dacă e posibil să-mi scoată în cale o biserică bună, unde să si câstig material, dar să pot sta mereu în rugăciuni.

7 martie - Sfântul Grigorie Palama - Institutul de Teologie
Niciodată nu mi-am imaginat că un gest neînsemnat, pe care îl faci din obligatie către sfintii lui Dumnezeu, poate fi răsplătit si poate fi primit cu atâta dragoste.
Acum patru luni, în ziua Sfintei Ecaterina, a fost hramul Institutului de Teologie. Venind către biserică, m-am oprit să cumpăr o floare pentru Sfânta Ecaterina, fată de care am mare evlavie, fiind ocrotitoarea intelectualilor. Exact cu ultimii bani din geantă am cumpărat două cupe de crizanteme mov, învelite în staniol. Una i-am dat-o Ecaterinei, o credincioasă din fetele de la părintele si pe cealaltă am aruncat-o în mormanul de flori ce se aflau pe o masă pusă în fata iconostasului. Astăzi, după aproape patru luni, mergând la slujbă la Sfânta Ecaterina, am văzut cu mare uimire si bucurie floarea mea, uscată, pusă la iconostas, deasupra icoanei Sfintei Ecaterina. Din mormanul de sute de flori, sfânta a ales tocmai floarea mea. Ei, sigur, necredinciosii vor spune... care sfântă?!? Părintele a luat floarea si a pus-o acolo. Da, părintele, dar îndemnat în cuget de Sfânta Ecaterina. Am căzut în genunchi si am plâns cu hohote toată liturghia. Când am plecat, mi se părea că plutesc de fericire. Cel mai înfocat îndrăgostit nu mi-ar fi putut trezi atâta dragoste în inimă. Îti multumesc, Doamne, minunat esti întru sfintii Tăi!"

25 martie - Buna Vestire
De două zile sunt într-o fremătare sufletească foarte mare căci s-a întâmplat un eveniment despre care cred că prevesteste aceea schimbare istorică de care vorbea părintele. A venit Gorbaciov la noi si a tinut un discurs absolut ciudat, în care a vorbit aproape cuvânt cu cuvânt cele ce le-am auzit atunci la părintele: "Vrem să deschidem granitele, să facem o lume mai bună, o lume nouă, cu O NOUĂ ORDINE MONDIALĂ". Aproape la două-trei fraze a folosit această expresie: o nouă ordine mondială. În timp ce vorbea eram atât de uimită, că fără să vreau îi spuneam în gând părintelui că se apropie pericolul prevăzut de dânsul. Dar uimirea mea a fost si mai mare când, ajunsă astăzi la chilia părintelui, desi era foarte multă lume venită pentru sărbătoare, m-a zărit si, peste capetele lor, mi-a spus ca si când continua discutia abia începută. "Vezi, ti-am spus eu matale că o să apuci să vezi zilele de eliberare de fiara rosie!". La masă am continuat discutia si mi-a spus că după părerea dânsului nu mai durează un an si vom fi liberi să plecăm la Ierusalim, cu toate că situatia politică aici arată că "în România este mai rău decât în închisoare" - Doamne, fie voia Ta!

10 aprilie - Hristos a înviat!
Al doilea an în care sărbătoresc Sfintele Pasti la Cernica, cu toate că părintele Galeriu avea nevoie de mine la strana de la Sfântul Silvestru. Nu am putut să-l las pe părintele Argatu tocmai de Pasti, mai ales că aici, în Cernica, Săptămâna Mare are o încărcătură deosebită, de mare sfintenie, pe care nu o simt în altă parte. Doar Antimul se mai poate compara ca intensitate cu Cernica. Părintele mi-a spus că bucuria pe care o simt în aceste mănăstiri vine de la duhul care mă cheamă si probabil că aceasta se va împlini în Ierusalim, asa cum a avut dânsul descoperire. Ne-am obisnuit deja cu împlinirea tuturor descoperirilor dânsului. Ne-a povestit că atunci când era în prigoană în Boroaia i s-a descoperit de către Dumnezeu printr-un înger în vis că "oroarea comunistă va dispărea si că dânsul va pleca la Ierusalim". Când îngerul a plecat de lângă el, părintele a vrut să intre în biserică (tot în vis) si vântul îi zburase camilafca de pe culion. Când s-a aplecat să o ridice, a încremenit de spaimă. "Ah! De când sunt eu călugăr?" a zis el, căci era însurat pe vremea aceea si avea trei copii. Iată că sotia a murit si dânsul este călugăr... Deci si restul, cu mila lui Dumnezeu, se va împlini. La masă la părintele Argatu au fost invitati niste doctori (personaje noi) si cred că de aceea părintele a povestit iarăsi cum este la Ierusalim, ceea ce m-a făcut pe mine să suspin continuu, simtind că nu voi avea liniste pe pământ până nu voi ajunge acolo. În mod special as dori în sărbătorile Pastelui, când coboară în mod miraculos Sfânta Lumină, pe care se pare că poti să o atingi. Părintele m-a binecuvântat să pot face rugăciuni la Sfântul Mina, rugându-l să ajung să văd Sfânta Lumină. Poate nu întâmplător locuiesc aproape de biserica care are moastele Sfântului Mina. Voi încerca 40 de liturghii la această biserică si poate...

11 aprilie - Biserica Sfântul Silvestru
Ca de obicei, atmosfera în jurul părintelui Galeriu este nespus de fremătătoare, mai ales când dânsul tine câte o predică. Am retinut câteva lucruri esentiale. În lume sunt patru valori fundamentale de care trebuie să tinem cont: Dumnezeu, spiritul, nemurirea, libertatea. Deci, când omul realizează prezenta spiritului în interiorul său, stabileste vagi contacte cu divinitatea, ceea ce îl face fericit si atunci îsi doreste nemurirea. Aici intervine lucrarea diavolului, căci omul are si libertatea la dispozitie - libertatea în viată de a spune "da" lui Dumnezeu si "nu" diavolului, si prin "da"-ul spus divinitătii să participe la Eternitatea lui Dumnezeu. Moartea a apărut ca metodă de apărare împotriva răutătii lui Lucifer (căzut din mândrie) si transformat în diavol. Dar Lucifer era nemuritor si atunci răutatea ar fi rămas vesnică. Deci moartea nu este de la Domnul, ci este o consecintă a căderii lui Lucifer. Solomon, în Pilde, spune: Dumnezeu nu a făcut moartea si nu se bucură de pieirea oamenilor. Ne-a vorbit putin si despre Sfântă Lumină de la Ierusalim, spunând că această minune a fost dată omenirii tocmai pentru a întări convingerea în om despre Înviere, pentru o asigurare a existentei după moarte. Fantastic miracol! Ajută-mă, Doamne, să-l văd si eu, necredincioasă si nemernică cum sunt, si luminează-mă să merg pe Calea pe care mi-ai deschis-o!

12 aprilie - Sfântul Antim
Am încheiat cele trei zile de Pasti cu liturghia de la Antim si predica părintelui Sofian. Dânsul a insistat asupra transfigurării trupurilor la Înviere, după modelul lui Hristos, Care S-a arătat apostolilor. Bineînteles, când a apărut prin usile încuiate, apostolii s-au uimit, căci Îl văzuseră mort si îngropat. De aceea le spune: Pipăiti-mă si vedeti, si îi spune lui Toma să pună mâna în rănile Lui. Asa s-a convins că este Acelasi Iisus care a fost înainte Învătătorul lor si că asa se va

întâmpla cu toti care cred în EL. Ca să convingă Istoria de autenticitatea Învierii apare în mai multe locuri.
La Emaus, unde stă la masă cu Luca si Cleopa si, după ce binecuvântează masa, dispare, asa cum dispare si din foisorul unde erau ceilalti ucenici. În afară de această transfigurare, oamenii înviati vor avea însusiri dumnezeiesti. Aceste informatii ne fac dornici si grabnici spre o astfel de viată, încercând de aici de pe pământ să trăim în Dumnezeu.
Trăind în Dumnezeu, descoperim o bucurie fără seamăn, care nu se poate compara cu nimic pe lume, pentru că toate bucuriile pe pământ au în urmă un amar, în timp ce bucuria divină are mereu o dulceată, o mângâiere, o pace care nu se mai sfârseste, pentru că este sub acoperirea Duhului Sfânt.
Dar acestea vor fi cu cei ce au făcut faptele plăcute lui Dumnezeu. Ceilalti vor învia si ei, dar vai lor! Căci vor suferi vesnic, având prezente în ochii lor, în constiinta lor vie, crimele, minciunile si murdăriile făcute, cât si regretul că nu au făcut pocăintă - vesnic!
Înfiorător! M-am cutremurat si am înteles că nu voi fi în stare să-I multumesc niciodată Domnului, nici chiar dacă mi-as da viata, pentru faptul că m-a salvat prin botez, dându-mi timp de pocăintă. La sfârsitul slujbei a venit o doamnă la mine, care mă cunoaste de la părintele Argatu, să-mi spună că este un loc liber la biserica Sfântul Ilie - Gorgani din Piata Kogălniceanu. Mă voi duce mâine.

15 aprilie - Izvorul Tămăduirii: Sfântul Ilie Gorgani
"Doamne, Îti multumesc că m-ai ajutat! Maica Domnului, te-am simtit atât de aproape, ca pe o mamă pământească, obtinând de la Tatăl Ceresc exact ce îmi dorea sufletul". De două zile sunt angajată la Biserica Sfântul Ilie Gorgani. Este drept că biserica este foarte mare si cu multe covoare care, desigur, trebuie schimbate săptămânal. În plus, este si un santier pentru refacerea picturii, cu schele, gropi cu var, câlti si altele. Dar suntem două angajate - mai este o fată de vârsta mea, măritată si cu doi copii. Cred că ne vom întelege foarte bine. Lucrăm în ture, căci biserica este deschisă până la 20:00 seara si la liturghie suntem împreună (vineri, sâmbătă, duminică). Salariu: 2000 lei. Sunt fericită.

23 aprilie - Sfântul Gheorghe
Sunt la Biserica Sfântul Ilie, după liturghie. Colega a plecat, părintele Băbiceanu s-a culcat. Si eu sunt singură si citesc, mă rog, mă uit ore în sir la icoane - mă simt atât de bine în biserică, încât uneori îmi pare rău că trebuie să plec acasă. Dacă as putea, m-as culca într-o strană. Dar nu sunt făcută pentru asa ceva. Corpul meu răsfătat cu gimnastică si masaj, cu creme si parfumuri scumpe nu vrea să se chinuie si mă sâcâie cu neputinte, dureri si stări de rău, încât părintele Argatu a zis să fac cât poate trupul meu să reziste, căci pot să mă îmbolnăvesc. Dar acum simt că mă întăresc pe zi ce trece, mai ales că stau în biserică câte sase-opt ore.

21 mai - Sfintii Constantin si Elena: Cernica
Drept cadou din partea Ioanei (colega de la biserică) si a părintelui Băbiceanu, astăzi, de ziua numelui meu, sunt liberă si stau pe malul lacului la Cernica, în timp ce părintele Argatu se odihneste, iar noi transcriem pentru dânsul pomelnicele în caiet. Părintele s-a bucurat când i-am spus că m-am angajat, dar a zis să am mare grijă cu banii, că este o biserică cu lume multă si pot să mă fure hotii. Mama aproape a lesinat de bucurie când i-am dat ieri 1000 de lei, jumătate din prima mea leafă, asa cum m-a sfătuit părintele. Este si ea îngrijorată că nu-mi vede viata rezolvată. Ea ar vrea să mă vadă măritată, cu o droaie de copii si punând murături. Îmi pare rău că o dezamăgesc, dar nu voi putea, este prea târziu pentru asta. Dacă nu intervenea în viata mea când aveam 18 ani si mă iubeam cu Marian, acum probabil că eram văduvă, pentru că bietul Marian a murit. Poate că nu murea dacă mă lua pe mine de nevastă, căci cu Doina lui a băut până a murit. Oricum eu doresc din tot sufletul să mă duc cu părintele la Ierusalim atunci când va fi momentul si să mă călugăresc. Fie ca Domnul să ne tină în viată si în Puterea Lui Sfântă până atunci!

1 iunie
Discutiile contradictorii cu mama pe teme religioase si filozofice nu duc nicăieri. Mi-am dat seama de fapt de unde i se trage. "Despre morti numai de bine" zice un proverb, si totusi nu mă pot abtine să nu-i zic una post mortem lui George Călinescu, care i-a alterat mintea mamei mele cu necredinta lui. Iată ce zice el în Enigma Otiliei (care de fapt îmi place foarte mult ca operă literară): "Trăim sub semnul zădărniciei".

Da, asa este si mama. Parcă e zadarnic totul pentru ea. Dar dacă ar fi fost dusă în Siberia ca străbunica, ce ar fi făcut amărâta?!

9 iunie

Surpriză organizată de mama, care a mobilizat toti "satelitii" pe care i-am găsit la ora opt seara, când am venit de la biserică. Muzică, antren... si eu i-am intoxicat cu Sfintii Părinti. Desigur, subiectul principal a fost muzica, mai ales că au inaugurat petrecerea cu Beatles si Led Zeppelin. Am tăcut chitic până s-a derulat caseta si, într-un moment de pauză, am încercat să le explic de ce această muzică (care chiar sună bine!) este din păcate satanică. Dacă ar fi să ne legăm doar de melodia formatiei Beatles "Mister Crowley", ar trebui să ni se facă rău, căci Crowley nu este altul decât Aliester Crowley (1875-1947), fondatorul sectelor luciferice, care propovăduia cultul "Energiei falice", învătat - spunea el - direct de la diavol. În "Cartea Legii", scrisă de el, se autointitulează Marea Fiară 666. "Un nebun", o să-mi spuneti. De acord! Atunci de ce îi dedică acestui nebun formatia Beatles un cântec? După cum relatează chiar el, se pare că fusese profesorul lui Hitler în materie de esoterism (1940). Si din păcate multi dintre idolii nostri în materie de muzică rock au legătură cu acest ciudat personaj. Jimmy Page (pe care eu l-am ascultat si l-am iubit ani de zile, având toate discurile formatiei Led Zeppelin) a cumpărat conacul lui... Crowley si l-a transformat într-un sanctuar al alcoolismului. De altfel, cântecul lui Page "Stairway to Heaven" a fost recent decodificat de un electronist si s-a găsit un mesaj subliminal care zice: "Blândului meu Satana, al cărui drumeag mă întristează, a cărui putere e Satana, El te va salva, redându-ti 666. Trebuie să trăiesc pentru Satana" ... Aici onorata mea asistentă a amutit. De unde ai tu informatiile acestea? m-au întrebat disperati. Pot fi adevărate? Desigur, le-am răspuns. Sunt traduse dintr-o carte, apărută în Franta. Cred că autorul a scris sub pseudonim, căci îl cheamă sugestiv Marc Dem (semn - diavol). Portiuni din această carte le-am primit de la unchiul meu din Franta. Dar să vă spun mai departe, i-am speriat eu. Mick Jagger din Rolling Stones (pe care l-am adorat) este si el discipol a lui Crowley în secta "Ordinul Zorilor Aurii". El se consideră "încoronarea lui Lucifer" si recunoaste în cântecele sale dragostea lui pentru cel căruia i-a fost hărăzit: "Simpatie pentru diavol", "Maiestătile sale satanice" si "Invocatie către fratele meu diavolul". Ozzy Osbourne, a cărui muzică ne-a încântat adolescenta si tineti minte cât de mult ne plăcea si ne mai place, a fost, mititelul, si el... "Initiat în ale satanismului" în conacul lui Crowley, devenit proprietatea lui Page. Din păcate sau din fericire, noi nu am avut în mână mapa primului său album, care avea pe ea un crucifix răsturnat (stim cu totii că este semnul bisericii satanice). Dar lovitura de gratie am să v-o dau cu formatia AC/DC, care de fapt înseamnă Antichrist/Dead to Christ ... si care au compus mai mult de 20 de melodii satanice. Pentru că noi nu avem acces la nici o informatie (decât cele furate), nu am stiut că unul dintre interpretii acestei foarte ascultate formatii - pe numele lui, Bon Scot - în 18 februarie 1980, la sfârsitul concertului, a spus: "Îl poftesc pe Satana să-mi ceară sufletul, căci infernul este pământul făgăduintei"... dar ... el murea în seara aceea, înfipt într-o chitară, la 33 de ani (vârsta lui Hristos, vârstă care va fi si a Antihristului). Melodia lor "Hell's Bells" (clopotele iadului) este foarte sugestivă: "Esti tânăr, dar vei muri. Nu voi lua nici un prizonier, nu voi cruta nici o viată si nimeni nu-mi rezistă! Am clopotele mele si te voi duce în infern, Te voi lichida! Satan te va lichida! Da, clopotele iadului". După acest discurs, nu le-a mai trebuit nimic, nici chiar mâncare, si într-o oră s-au risipit. Îmi pare rău pentru ei, dar nu am ce să le fac mai mult, trebuia să le spun adevărul, oricât de dureros este.

15 iunie

Ultimul curs a lui Ioan Alexandru. Am fost liberă, asa că la ora 9:00, ne-am întâlnit la cimitirul Bellu, pentru parastas la mormântul lui M. Eminescu, apoi ne-am dus la facultate. Cu toate că este ultimul curs, a tinut să înceapă materia din anul scolar următor, făcând de data aceasta paralelă între Apocalipsa Sfântului Ioan si Divina Comedie scrisă de Dante. Absolut electrizant Ioan Alexandru când, tremurând din toată fiinta lui, cu ochii închisi si cu o bucurie în glas, ce făcea să explodeze fiecare cuvânt, ne-a spus cum Sfântul Apostol Ioan a ajuns să vadă Tronul Ceresc si s-a uimit, s-a smerit si s-a bucurat văzând ca efigie a Tronului Ceresc Chipul OMULUI. Da, prin sacrificiul cumplit al răstignirii lui Hristos, care a înviat cu trup omenesc si a făcut ca OMUL să fie efigia Tronului Ceresc. După ce a spus toate acestea, când a redeschis ochii, avea fata strălucitoare si plină de lacrimi. Este fantastic omuletul acesta. Din exterior nu ai da doi bani pe el, dar în interior este o uriasă comoară, pe care din păcate foarte putini înteleg să o pretuiască. Ne-am despărtit cu regret si cu speranta că ne vom revedea în toamnă.

29 iunie - Sfintii Apostoli Petru si Pavel

Doi ani de crestinism - sunt atât de uimită de tot ce mă înconjoară, de frumusetea vietii crestine si nu am timp să rămân uimită, că imediat vine alta mai mare si mai frumoasă. Astăzi după liturghie, colega a plecat si în după amiaza aceasta superbă de vară am început să studiez cu creionul în mână cartea cea mai înteleaptă după Biblie, Filocalia, tradusă si comentată de părintele Stăniloae. Sunt câteva volume continând scrierile cele mai de seamă ale primilor sfinti părinti ai crestinismului - Sfântul Antonie cel Mare, Sfântul Ioan Casian, Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Grigore Palama si multi altii. Cartea are si un subtitlu foarte semnificativ "care arată cum se poate omul curăta, lumina si desăvârsi". Am deschis primul volum la scrierile Sfântului Antonie cel Mare (care a trăit la 270-300 după Hristos) si, după primele rânduri, am descoperit fraze ce se potrivesc mănusă în zilele noastre: "Să nu zică cineva că este cu neputintă omului să ajungă la viata virtuoasă, ci numai că aceasta nu este usor... Cei prosti si neiscusiti iau în râs cuvintele acestea si nu vor să le asculte... Dacă într-un suflet slab se află păcatele acestea: desfrânarea, mândria, lăcomia, mânia, neastâmpărarea limbii, furia, uciderea, tânguirea, pizma, pofta, răpirea, durerea, minciuna, plăcerea, lenea, întristarea, frica, ura, învinuirea, neputinta, rătăcirea, nestiinta, înselarea si uitarea de Dumnezeu, sufletul acela se pierde, căci prin acestea si cele asemenea [...] s-a despărtit omul pe sine de Dumnezeu".

Am numărat 24 de păcate, după părerea mea, absolut vitale, pe care le facem cu voie sau fără voie absolut toti oamenii si pe care le descoperă Sfântul Antonie cel Mare. Oare este atât de greu să te duci la preot si să spui că ai făcut unele din aceste păcate?! Probabil că e greu, căci greutatea o dă diavolul. Dar la oamenii botezati din pruncie ar trebui să functioneze mustrarea de constiintă sau îngerul păzitor, care este semnalul lor de alarmă. Eu nu am avut nici unul din aceste semnale de alarmă, căci eram ca un păgân, un închinător la idoli. Dumnezeul meu erau plăcerile de tot felul, si poate... o fortă... "ceva transcendental"... si alte prostii. Nu pot să cred, de exemplu, cât am fost de entuziasmată de cărtile lui Kernbach, pe care le tineam ca pe o Biblie la capul patului. Iată una din însemnările mele din cărtile lui: "asa numitul mântuitor crestin Iisus Hristos, persoană cvasi-istorică". Oh! Dumnezeule, Te rog să mă ierti si să-mi ierti nestiinta si prostia, si, dacă vrei, ajută-i pe toti tinerii care sunt rătăciti din nestiintă si prostie si, cum m-ai luminat pe mine, luminează-i si pe ei.

1 iulie 1988

Nu am putut să trec mai departe de primele pagini din Filocalie pentru că m-am oprit la afirmatiile Sfântului Antonie cel Mare despre păcatele esentiale care îl despart pe om de Dumnezeu. Bineînteles, primul înfierat este păcatul desfrânării, care a fost si pentru mine punctul culminant al oricărei actiuni "socio-culturale" desfăsurată între mine si un bărbat atractiv. Nici măcar relatia cu Marian, cu Dinu sau, mai recent, cu R., pe care i-am iubit cu adevărat, nu a scăpat nepătată, astfel că nu stiu cum să încadrez aceste iubiri. Mă mângâi si eu cu ideea că poate mila Domnului va considera (asa cum a făcut-o în cazul Mariei Magdalena) scormonirea mea în inima fiecărui bărbat căutare a Iubirii Absolute, căci spun Sfintii Părinti că Maria Magdalena a iubit Iubirea (adică pe Hristos) si că pentru multa ei iubire, pe care fără ezitare a dăruit-o lui Hristos, ACELA mult i-a iertat. Iată ce spune Hristos în Evanghelia Sfântului Apostol Luca: De aceea îti zic: iertate sunt păcatele cele multe, căci mult a iubit. Iar cui i se iartă putin, putin iubeste.

Totusi nici nu ar trebui să îndrăznesc să gândesc la această comparatie întrucât Maria Magdalena nu a cunoscut flăcările tantrei asa cum le-am cunoscut eu si nici nu a practicat sau propovăduit credinte rătăcite si oarbe - yoga, zen, OZN sau alte aberatii - ca mine. Dar pentru cel ce descoperă că în adâncurile inimii, în ciuda păcatelor si a patimilor cumplite cât si în ciuda multor idei gresite, toată viata a căutat Iubirea Absolută, există marea sperantă ca Hristos, Domnul Iubirii, să-Si reverse Harul, venind la poarta inimii lui. Ca odinioară la sfântul acela la care a venit Hristos în chipul unui om cu sacul în spinare, spunând că are inimi luate de la oamenii dornici să-I vândă inima lui Hristos. Asa a bătut si la poarta inimii mele, iar eu m-am grăbit să-i vând inima si să cumpăr, în schimb, de la El aur lămurit în foc, asa cum spune Biblia, ceea ce în traducerea Sfintilor Părinti înseamnă rugăciuni fierbinti, adevărate.

2 iulie

Am hotărât să analizez în fiecare zi câte un păcat din cele enumerate de Sfântul Antonie si să-mi fac o introspectie sufletească, analizând cât la sută din păcatul respectiv a fost în mine înainte de botez si ce a rămas de făcut de aici încolo. Mai înainte de a trece la mândrie, ce-al de-al doilea păcat înfierat de Sfântul Antonie, vreau să multumesc Domnului, tuturor Sfintilor si

Puterilor Ceresti, care m-au ajutat să ajung până astăzi, adică doi ani încheiati si să nu am (constient) nici cea mai mică tresărire de dorintă trupească fată de un bărbat cunoscut sau necunoscut. Ba chiar din contră, prin Harul Lui, să simt o scârbă totală fată de astfel de păcate. Totusi, vrăjmasul nu m-a slobozit de tot si, ca să mă tulbure sau să-mi creeze spaimă, mă vizitează din când în când noaptea în somn, întinându-mi imaginile din vis, de care aproape că nu sunt răspunzătoare, căci ele provin din subconstientul dirijat de multe ori de diavol, din cauza neglijentei mele în ale rugăciunii. Desigur, Harul curătitor pe care l-am primit o dată cu botezul îl înnoiesc la fiecare spovedanie. Dar dacă nu as avea grijă de suflet, hrănindu-l cu spovedanie, împărtăsanie, lecturi, viată curată si activităti crestine, puterea diavolului s-ar sălăslui din nou în inimă si ar fi mult mai rău decât în căderea dintâi. În ce priveste cuplurile, se pare că lucrurile sunt si mai complicate. Am întâlnit cupluri (care au fost căsătorite religios de părintele Argatu) si care sustin că, păstrând un regulament strict crestin în viata intimă, au reusit să simtă că orice atingere fizică între ei care odinioară se transforma în flăcări de plăcere acum este o stare permanentă de IUBIRE pe care o dăruiesc lui Hristos. Da, în starea aceasta trebuie să aibă loc actul ce duce la procreatie, act desăvârsit, încărcat de mister divin si care se finalizează după nouă luni prin nasterea unui prunc. Câtă splendoare! Dar în ce decadentă trăim în realitate!!!
Cu toate că în viziunea prezentată în Filocalie, Sfântul Antonie cel Mare pozitionează mândria la numărul doi, totusi acesta este păcatul primordial, cauza căderii lui Lucifer, care - asa cum îl prezintă Sfintii Părinti - poate fi comparat cu foile subtiri de ceapă. Căci pe cât de condensată pare ceapa, fiind desfăcută în foite, te uimeste cât de subtire si transparentă este o foaie. Comparatia este uimitoare în ce priveste subtirimea păcatului mândriei si a faptului că abia ti se pare că ai scăpat de o fată subtire a păcatului că, iată, dedesubt se iveste alt aspect (mai subtire) al aceleiasi probleme - al aceleiasi mândrii. Mândria este poate aspectul cel mai grotesc dar si cel mai ascuns al sufletului, desfăsurându-si aria de activitate începând de la mămica plină de mândrie prostească pentru "golăniile micutului" până la subtirimea călugărului "îmbunătătit", care posteste toată săptămâna si dă sfaturi în dreapta si stânga, dându-se pe sine ca exemplu. În ce mă priveste, până la botez am avut o mie si una de mândrii, care mai de care mai subtiri si de care mi-am dat seama mai mult sau mai putin. De la botez încoace, am înteles că tot ceea ce este bun în mine este darul lui Dumnezeu, iar al meu este numai răul pe care l-am făcut sau îl fac din voia proprie sau aplecându-mi urechea la soaptele vrăjmasului. Chiar si lacrimile de pocăintă si umilintă sau dulceata din timpul rugăciunilor sunt tot stări dăruite de Bunul Dumnezeu si pe care sufletul meu însetat le-a primit ca pe o comoară de mare pret. Mă gândesc ce diferentă uriasă este între mine, cea de acum, si cea de atunci care numai cu doi ani în urmă îi spuneam plină de mândrie nasei mele că, la aspectul meu exterior si la capacitătile mele intelectuale, mă simt superioară chiar si lui Brigitte Bardot! Doamne, te rog să-mi ierti toate prostiile si mândriile de până acum si să mă ajuti să fiu curată si smerită până la mormânt.

3 iulie

Astăzi voi analiza păcatul lăcomiei - cel de-al treilea în lista Sfântului Antonie. Este păcatul cu care mă lupt de mic copil si cu care cred că mă voi lupta până la mormânt. Desigur, mă refer doar la lăcomia pântecelui, căci celelalte lăcomii despre care vorbesc Sfintii Părinti: a banilor, a bunurilor materiale, a averilor, toate acestea îmi sunt străine. Este drept că de mică copilă am avut din toate, suficient cât să trăiesc o viată decentă si gândul la averea bunicilor ce se află în posesia mamei mă linisteste într-un fel, dar nu pentru că mi-ar da siguranta unui viitor linistit, fără griji materiale, ci este linistea pe care o capeti în suflet la gândul unei binefaceri, a unei milostenii, a unui grabnic ajutor dat celui lipsit, sau gol, sau bolnav, sau neputincios. Ceea ce mă surprinde la mine este că am avut din copilărie, ca trăsături de caracter, milostenia si dărnicia sădite acolo de Bunul Dumnezeu, căci nici nu au fost mostenite (familia mea fiind la polul opus), în afară de bietul Bebe - fratele tatei - care, Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii, îsi dădea (la modul propriu) si cămasa de pe el. Restul familiei, atât din partea mamei, cât si a tatălui… Domnul cu mila Lui să facă ce-o sti si cu ei! De altfel, din punctul acesta de vedere si nu numai, atât eu, cât si Bebe Fermo am fost socotiti ca oile negre ale familiei, făcând în ochii altora lucruri care la prima vedere socau: eu am furat bani din sertarul bunicii, timp de un an, si am cumpărat covrigi si ciocolată pentru toată clasa (în Târgoviste, unde am învătat clasele a doua, a treia si a patra), si asta pentru că observam copiii săraci poftind cu ochii, în timp ce eu îmi mâncam în fiecare zi portia de covrigi si ciocolată. Sau unchiul Bebe, care locuia la Paris, primea trupa Teatrului National, dându-le mâncare, cadouri si cele necesare oricărui român în străinătate, rămânând dator câte o jumătate de an sau chiar un an pentru cheltuielile făcute…

Dar vorbeam de lăcomia pântecelui... De fapt există o foiță de ceapă si la acest păcat, căci eu nu sunt ceea ce se cheamă o gurmandă, ci ceva mult mai... rafinat, adică o gourmet, căci mi-au plăcut întotdeauna (învătată din familie) gusturile foarte rafinate, adică un răsfăt exagerat al gustului, un rafinament al plăcerii gustului. Si când te gândesti că Sfintii Părinti îsi puneau cenusă în mâncare ca să nu mai simtă cu papilele gustative, dorind să-L simtă doar pe Dumnezeu. Ajută-mă, Doamne, măcar să Te iubesc mereu la intensitatea pe care o simt acum si, chiar dacă nu-mi voi pune niciodată cenusă în mâncare, să nu mai las să crească în mine nici o patimă, nici chiar a unui nevinovat rafinament culinar.

6 iulie
Următoarele trei păcate le-am cumulat, căci sunt foarte legate unele de altele: mânia, furia si neastâmpărarea limbii. Nu am fost scutită de nici una dintre aceste puternice patimi, care au distrus si vor mai distruge milioane de oameni. Si la mine s-au manifestat din plin înainte de botez, provocând atât pentru mine, cât si pentru altii pagube materiale si spirituale, pe care, din fericire, după botez am putut să le recuperez printr-o atitudine total crestină: pace, liniste, dragoste de aproapele, răbdare si întelegere duhovnicească a lucrurilor în viată. Nu pot să spun că le fac pe toate la superlativ, dar cel putin sunt constientă de ele, si atunci când nu le fac, fug la duhovnic, pârându-l pe vrăjmas si încercând să-mi înfrânez în primul rând limba, căci din vorbirea desartă ies toate relele cu cei din jur.

7 iulie
Următorul păcat este uciderea. Nu este calitatea mea să judec pe cei ce în istorie au jucat rol de călăi, omorând în stânga si în dreapta. Poate că, precum odinioară Saul (care asistase la omorârea Sfântului Stefan) pe drumul Damascului a trebuit să orbească pentru ca să vadă adevărata Lumină si astfel să devină Pavel, si altora li s-au întâmplat minuni asa de mari încât au regretat atât de mult crimele făcute, încât Dumnezeu i-a iertat pe loc. Mult mai grav si îngrijorător este cumplitul păcat al uciderii de prunci - al avorturilor, făcut de mii de femei, cu o nonsalantă, o nevinovătie si o cruzime mult mai monstruoasă decât cea a bărbatilor care pornesc războaie pe diverse teme, mai mult sau mai putin justificate. Vorbesc în cunostintă de cauză, căci cu nestiinta caracteristică a adolescentei, dar si din lipsa Harului Duhului Sfânt, pe care l-am căpătat abia la botez, am înfăptuit si eu patru astfel de crime cumplite. Cu toate că am beneficiat de unica sansă în viată - iertarea totală prin taina botezului, eu nu-mi voi ierta niciodată aceste monstruoase fapte.

8 iulie
A opta zi de analiză revine unuia din cele mai caracteristice păcate pentru femei - tânguirea sau văicăreala (cum o numim acum). Într-adevăr, purtând tare din familie, acest păcat mi-a îngreuiat si îmi îngreuiază si acum viata. Dacă până acum aveam scuza păgânismului în care mă învârteam, acum, în calitate de crestină, această văicăreală, această tânguire, cum o numeste Sfântul Antonie, denotă necredintă, lipsă de inteligentă si de judecată dreaptă, dar mai ales lipsa Harului Duhului Sfânt, prin a cărui prezentă omul se întăreste în luptă si biruieste.

10 iulie
În timp ce nu simt că păcatul pizmei ar fi existat în viata mea, pofta - cel de-al zecelea păcat în lista Sfântului Antonie - a fost poate pecetea care mi-a distrus si trupul, si sufletul, căci am poftit de mică tot si toate. Si pofta cred că se poate uni foarte bine cu plăcerea. Pofta năstea totdeauna plăcere culinară, fizică, trupească, sufletească, si atunci pofteam si mai mult si tot asa as fi ajuns în adâncurile cele mai întunecate ale iadului (probabil prin sinucidere sau drog) dacă... nu as fi spus la timp un DA hotărât lui Dumnezeu si un NU si mai răspicat diavolului, cu toate jocurile si ispitele lui. În urma alegerii mele, diavolul s-a îndepărtat si Dumnezeu a putut să trimită îngerii lucrători care mi-au arătat Calea Dreaptă spre mântuire - care este adevăratul tel al vietii. Nicidecum plăcerea. Si astfel, încet-încet, prin spovedanii repetate, împărtăsanii si practici bisericesti simtite si trăite la proprie lor valoare, am reusit să transform pofta în râvnă duhovnicească si plăcerea în bucurie duhovnicească, sau bucurie sfântă, asa cum binecuvântează părintele Galeriu.

11 iulie
Sunt într-a unsprezecea zi de analiză. Răpirea (sau hotia din zilele noastre) mi-a fost străină. Si nădăjduiesc să-mi fie până la sfârsitul vietii mele pe pământ. Exceptie fac experientele de

milostenie fortată pe care le-am făptuit când eram de 10-11 ani si locuiam la bunici. Dar, nesuportând zgârcenia lor, am furat de la ei bani si bunuri materiale si alimentare, dându-le celor săraci din jurul nostru, pe care ei - bunicii - nici nu-i băgau în seamă. Facă Domnul să o socotească aceasta ca o nebunie sau chiar ca o milostenie, si să aibă parte la ea si bunicii.

12 iulie
Durerea. Cred că sunt persoana cu pragul de durere cel mai scăzut din lume. Atât fizic, cât si sufletesc. De aici si tânguirea sau văicăreala. Nici una, nici cealaltă nu sunt plăcute în fata lui Dumnezeu, dar cu mila Lui voi încerca să scap definitiv de ele.

13 iulie
Minciună. Oah! Oare există om (cel putin în zilele noastre) care să nu folosească minciuna ca pe un aparat de lucru - zilnic!?! Si pe acesta, cu mila Domnului, nădăjduiesc să-l biruiesc si, indiferent cu ce risc, să spun tuturor adevărul, chiar dacă din această actiune voi suferi prigoane, umilinte, hule si poate chiar moarte. Ajută-mă, Doamne, să Te cunosc si în toate actiunile mele să spun numai Adevărul, care este Cuvântul Tău, căci Tu ai spus Eu sunt Calea, Adevărul si Viata!

16 iulie
Da, pot să spun că în afară de poftă si plăcere, lenea este cea de-a treia caracteristică a firii mele de până la botez. Poate că lenea mea nu este atât de vinovată, deoarece nu este cultivată sau crescută constient de mine, ci este clar mostenită din firea lenesă, binecunoscută a neamului rus si deci mostenită de la mama. Într-atât de bine mă asemănam cu acestia, încât mama m-a poreclit Oblomova, după numele binecunoscutului personaj rus, recunoscut pentru tendinta de îngrăsare, miscările greoaie si somnolenta continuă de care nu putea scăpa, toate generate de lene. Si iată cum toate se leagă, căci lăcomia generează îngrosarea trupului, iar aceasta alimentează lenevirea, somnul îndelungat si lipsa activitătii fizice si intelectuale. Si uite cum ajungem la păcatul al saisprezecelea - întristarea. Bine mâncat, bine dormit, sufletul lâncezeste si se plictiseste, dorindu-si imediat o schimbare de decor, care se obtine cu un minim efort. Aceasta nu pentru multă vreme, când iarăsi intervine plictiseala, si atunci iarăsi telefoane, întâlniri, baruri, discoteci, muzică rock, dans, sex, s.a.m.d., etc., s.a.m.d. Preocuparea mea principală în 33 de ani de viată păgână (fără Hristos) a fost să umplu bine toate golurile din viată, să nu-mi scape nici cinci minute de "viată trăită din plin" si să nu existe plictiseală, întristare. În Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin găsim definitia întristării ca fiind "mâhnirea care te face fără glas". Ori, slavă Domnului, motive pentru mâhniri mute sunt din ce în ce mai multe în viata noastră care "înfloreste în fiecare cincinal", încât omul fără Dumnezeu se aruncă (asa cum am făcut si eu) direct în bratele primitoare ale diavolului. Dar dacă Hristos umple sufletul si Maica Domnului te acoperă cu Sfânt Acoperământul ei, nimic din toate acestea numai tulbură bietul suflet si întristarea se transformă în bucurie duhovnicească. Asa să fie!

17 iulie
Sentimentul de frică. Una din cele mai puternice arme ale diavolului, de care se foloseste de la intrarea omului în viată până la iesire, căci si una, si cealaltă se produc sub o mare presiune psihologică, născând instantaneu frică. Eu am cunoscut din timp frica aceasta în timpul celor două întâlniri cu asa-zisul Dinu, care nu era altcineva decât cumplitul diavol ce cu minciuni si perfidie a preluat chipul bietului Dinu pentru ca eu să pic în plasa spiritismului. Astfel, vrăjmasul a reusit să mă sperie, când prin aparitiile lui Dinu, când prin întâlnirile cu Dan, când prin trăirile de la spiritism. Reusise! Mă avea în mână prin Frică, dar si prin prostia si incultura sau mai bine zis ocultismul cu care eram inoculată. În Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin am descoperit că Frica poate fi de sase feluri: ezitare, sfială, rusine, încremenire, groază, neliniste. Doar ultimele trei sunt armele diavolului, căci: încremenirea este frica rezultată dintr-o mare închipuire (asa cum a fost cu mine) în noaptea când m-am văzut cu asa-zisul Dinu, adică o închipuire pe care a zămislit-o diavolul si în care am crezut orbeste. Groaza este si mai puternică si vine dintr-o închipuire neobisnuită. Da, într-adevăr, total neobisnuit să te întâlnesti la miezul noptii cu stafia încarnată a fostului iubit. Când te gândesti că eu am crezut ca o proastă si am risipit sase ani din viată, în care as fi putut învăta multe despre viata sufletului după moarte, dar de la Hristos si Biserica Lui, nu de la biserica satanei si din practicile ei (yoga, spiritism, vrăjitorie s.a.m.d.). L-as fi ajutat astfel în mod real pe Dinu, prin rugăciuni speciale, si poate că s-ar fi mântuit.

Ultima dintre armele vrăjmasului este nelinistea, care se naste (tot la insuflarea diavolului) din teama că lucrările în care ne-am implicat (indiferent în ce domeniu) nu vor reusi. Dar dacă îti pui TOATĂ NĂDEJDEA ÎN HRISTOS ESTE IMPOSIBIL SĂ NU REUSESTI ORICE (fapte bune, desigur). Ezitarea, sfiala si rusinea sunt temeri izvorâte din Frica de Dumnezeu, care este singura frică constructivă. Pe aceasta doresc să o cultiv până la moarte. Ajută-mă, Doamne! Căci toată viata până acum mi-a fost frică de boală, de moarte, de oricine si orice, numai de Dumnezeu nu mi-a fost frică!

18 iulie
Al optsprezecelea păcat - ura - nu l-am cunoscut. Cu mâna pe inimă pot spune că nu am urât pe nimeni niciodată. Chiar dacă am avut neîntelegeri (cu toate că nu eram crestină), respectam regula crestină să nu apună soarele peste supărarea voastră. Nu am putut (din fire, de la nastere) să fiu supărată pe ceva sau cineva mai mult de una-două ore. Apoi totul se risipea ca si când nu a fost. Cu toate că aceasta este o mare virtute, nu mă pot bucura de ea, deoarece nu am muncit pentru ea, nici nu am suferit într-un fel pentru obtinerea ei, ci a sădit acolo Dumnezeu doar trei calităti: milostivire, dragoste si nepizmuire. Din păcate nu am fost constientă că aceasta poate a fost arvuna pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru Împărătia Cerurilor si poate as fi pierdut-o dacă nu ajungeam de bună voie la botez si la schimbarea totală a vietii. Multumesc, Doamne, pentru încrederea si arvuna pe care mi-ai dat-o si pentru tot ajutorul primit!

19 iulie
Învinuirea. Da, este un păcat foarte grav de care suferă în general mai toate femeile, dar si unii bărbati, în special atunci când îsi dau frâu liber limbii, flecărind si bârfind unii despre altii, de la cele mai mici amănunte până la cele mai grave. Spovedindu-mă odată la părintele Sofian, am primit această înteleaptă îndrumare: "Decât să stai la bârfă cu cineva, comentând fapte bune sau rele ale altor persoane, mai bine îi spui în fată acelei persoane tot ceea ce gândesti despre ea si faptele ei, cu riscul de a se supăra. Mai bine să se supere un om (cu care mai târziu te vei împăca) decât să se supere Dumnezeu, pe Care foarte greu Îl vei împăca. Dar cea mai înaltă treaptă a virtutii smereniei la un crestin este a se lăsa învinuit pe nedrept (luând exemplu de la Împăratul Împăratilor si Domnul Domnilor - Iisus Hristos - Care a fost învinuit, batjocorit, chinuit si bătut, apoi răstignit), FĂRĂ NICI O VINĂ!".
Dar noi, care avem mii de păcate, oare cât ar trebui să ne smerim! Un exemplu desăvârsit de astfel de smerenie este părintele Argatu, care a suferit si suferă în continuare, învinuiri nedrepte, acuzatii grave, chiar insulte, atât din partea Securitătii care îl terorizează de ani de zile, cât si din partea unor "confrati de altar", care nu sunt altceva decât securisti deghizati. În acest sens, mi se par concludente momentele penibile din anul acesta, când imediat după Pasti, într-o dimineată a descins o ceată de securisti în bucătăria părintelui, unde eram vreo patru-cinci fete trebăluind cele ale bucătăriei. Când au văzut masina securitătii oprind în fata chiliei, toate au zbughit-o pe usă, dar eu, fiind ultima, am apucat să mă ascund în baie, care era la intrare. Aceia au intrat în bucătărie si au început să-l interogheze pe părintele cu o obrăznicie si o lipsă de respect pe care numai un reprezentant al iadului ar fi putut să le aibă fată de un astfel de om cum este părintele Argatu. Din fericire, sau mai bine zis din nenorocire, fiind în baie, am auzit acest început mârsav de conversatie, care semăna mai mult cu o anchetă nazistă:
Securistul, cu glas răstit: "Si cine erau, mă, alea care au iesit din chilie?"
Părintele Argatu, cu glas blând: "D'apoi cine să fie, niste credincioase ale bisericii."
Securistul, ironic: "Daaa, mă?! Credincioase zici?! Dar ce fac ele aici, în casă, măi Argatule?!"
Părintele, blând si sincer: "Da' ce să facă?! Vin aici fiindcă eu le fac rugăciuni speciale pentru sănătate, căsătorie si liniste în familiile lor. Si, în urma rugăciunilor, ele obtin vindecare din boli grave si căsătorii reusite, cu copii buni."
Securistul, iritat la maxim: "Haide măăă, nu-ti bate joc de mine! Te stiam intelectual, nu ca popii ăia de la tară! Nu-mi vinde mie castraveti la grădinar, că nu tine. Tot timpul casa ti-e plină numai de femei. Ce faci, mă, cu ele? Că am auzit..."
În clipa aceea am simtit că mi se urcă o săgeată de foc din inimă până crestetul capului si nu am mai vrut să aud nimic, asa că am tâsnit pe usă si dusă am fost până în Rossetti. Mai târziu, peste două săptămâni, au venit din nou, de data aceasta hotărâti "să-l umfle" si să-l ducă cu ei, chipurile să vorbească cu un sef de-al lor, la care se afla dosarul părintelui predat chiar de... "cabinetul nr. 2" cu mentiunea "lichidati-l". Părintele a stiut în duh toate acestea si, la sfârsitul Liturghiei, desi usile bisericii (atât cele de la intrare, cât si cele din spatele Sfântului Altar) erau

păzite strasnic de bodyguarzii securitătii, a reusit (precum odinioară Hristos) să treacă printre ei neobservat si să se îndrepte spre poartă, unde îl astepta o masină. La sfârsitul slujbei au stat aceia până a iesit si ultimul om din biserică si au scormonit fiecare coltisor din mănăstire. Zadarnic! Nu l-au mai găsit. Păi, nu ar mai fi putut, căci dânsul era de mult în drum spre Moldova. Numai Maica Domnului cu Sfântul Acoperământ si Sfântul Calinic au reusit să-l facă nevăzut (cu toate că dânsul a iesit printre ei, desigur acoperit de un grup de băieti credinciosi dânsului, care au făcut roată pe lângă el, si asa au mers până la masină. Dar maximum de nedreptate si de învinuire satanică mi s-a părut faptul că acum "cabinetul 2" sustine că dânsul este nici mai mult, nici mai putin decât vrăjitor, căci numai cu vrăji a putut să scape în ziua aceea de sub ochii vigilenti de vultur ai cerberilor securitătii. Peste toate, însă, stăpâneste smerenia si dragostea pe care o are dânsul pentru TOTI OAMENII DEOPOTRIVĂ... Căci se roagă chiar si pentru acesti draci în piele de om (comunistii si securistii), asa cum a făcut pentru acel securist care venise cu misiunea clară să-l arunce în lac. Dânsul s-a rugat mult de tot (cu broboane de transpiratie pe frunte si chiar lacrimi), încât sâmburele de bunătate prezent si în acel securist ce ar fi trebuit să îndeplinească misiunea de călău a reactionat si securistul a oprit barca (pe lacul Cernica) si a început să plângă, recunoscând tot adevărul si spunându-i părintelui să-l ierte, fie si numai pentru intentia de a-l ucide, pentru că el si-a dat seama că stă fată în fată cu un om al lui Dumnezeu, si chiar l-a rugat să mijlocească pentru el la Hristos, să-l primească ca slujitor al Lui.
I-a promis că a doua zi îsi va da demisia din Securitate. Am înteles de la părintele că omul acela a ajuns schivnic într-o pesteră din muntii României. Slavă Tie, Doamne, căci minunate sunt lucrările Tale!
Atunci când, fără minte, i-am spus părintelui (în urma episodului cu securistul din bucătărie) să vorbească la Europa Liberă, sau la o televiziune străină, mi-a închis gura imediat, spunându-mi: "Hristos nu a vorbit decât apostolilor, spunându-le simplu adevărul". Multi preoti au suferit în închisori bătăi si chiar moarte pe nedrept din partea comunistilor. Pentru rugăciunile lor, care sunt acum bine primite în fata tronului ceresc, ne mai tine Dumnezeu si pe noi în viată, dându-ne chip si timp de pocăintă.

20 iulie - Sfântul Ilie
Sunt răpusă de oboseală, dar foarte fericită. De o lună mă pregătesc pentru hramul bisericii. Episcop, sobor mare de preoti, lume multă, si multă sfintenie.

21 iulie
Neputinta este cel mai ciudat păcat! Cum?! După ce că m-am născut neputincios, sau fără voia mea am devenit neputincios (accident, lovituri, cataclisme, boli etc.), tot eu sunt păcătosul?! "Da, mi-a răspuns părintele Argatu, trebuie plătite toate păcatele, toate nedreptătile făcute cu bună-stiintă de la nastere, dar si ale mosilor si strămosilor până la al nouălea neam." Prin astfel de neputinte dăm slavă numelui Domnului, căci spune Sfântul Apostol Pavel în Epistola a II-a către Corinteni: datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul să-l îndepărteze de la mine. Si mi-a zis: Îti este de ajuns Harul Meu, căci puterea Mea se desăvârseste în slăbiciune. Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Hristos.
De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.

22 iulie
Rătăcirea.
Oho! Aici stiu că am ce spune, căci m-am rătăcit mult, dar am si dus în rătăcire pe multi prin grozăviile mele de practici (yoga, tantra, spiritism etc.). Dacă toate acestea au produs un rău extrem vietii mele, practica asa-zisei "telepatii" a dus la un rău ireparabil - moartea lui Costinel - al doilea păcat pe care nu mi-l voi ierta niciodată, pe lângă cel al avorturilor. Nu era suficient că mă aflam în totală rătăcire, crezând în filozofii indiene, chineze sau ezoterice, dar le mai si propovăduiam, determinând pe unii si altii (de pildă, Costinel) să fie cât se poate de hotărâti să le practice. Îmi răsună mereu în cap cuvintele lui Hristos din Evanghelia Sfântului Apostol Luca: Si a zis către ucenicii săi: Cu neputintă să nu vină smintelile, dar vai aceluia prin care ele vin! Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega o piatră de moară si ar fi aruncat în mare, decât să smintească pe unul din acestia mici.
Am recitit fragmente din caietele mele si am observat că, începând cu îmbrăcămintea si

continuând cu gândurile, conceptiile de viată si actiunile mele, toate au fost mereu supuse rătăcirii si m-am făcut astfel pricină de sminteală pentru multi oameni ai lui Dumnezeu pe lângă care am trecut, nebăgându-i în seamă, ba chiar de multe ori având o atitudine obraznică, sfidătoare la adresa lor. Din nenorocire, cercul meu de prieteni si cunostinte a fost foarte mare, asa încât numărul celor pe care i-am rătăcit prin purtarea si gândirea mea satanică este destul de mare. Mă gândesc în primul rând la practica spiritistă si la toate informatiile primite prin intermediul dracilor în timpul sedintelor de spiritism, unele fiind minciuni inofensive, dar altele fiind confirmări spiritiste ale elucubratiilor si rătăcirilor scrise de diversi oameni aflati sub influentă satanică, dar care conduc omenirea pe calea directă si sigură a iadului prin afirmatiile lor. Primul care îmi vine în minte acum este B. P. Hasdeu, ale cărui scrieri mi-au plăcut foarte mult. Dar el a fost prieten cu alt român de mare cultură, Spiru Haret. Eu am terminat liceul la Iulia Hasdeu si întâlnirea cu asa-zisul Dinu a fost în dreptul liceului Spiru Haret. Apoi am descoperit că amândoi s-au ocupat de ocultisme, spiritisme si alte -isme de felul acesta. Astfel, luându-i ca exemplu, am chemat-o la spiritism de multe ori pe Iulia Hasdeu, care se stie că întretinuse cu tatăl ei o "corespondentă post-mortem", dar mi-a fost bine ascunsă de către diavol informatia pe care am obtinut-o recent si anume că B. P. Hasdeu a fost fondatorul publicatiilor Aghiută si Satyrul. Oare sunt pur si simplu întâmplătoare aceste nume sau erau denumirile celor doi demoni care l-au ajutat în scrierile lui, dându-si numele de Iulia în sedintele lui de spiritism, asa cum si-au dat numele Dinu, Eminescu, Iulia Hasdeu etc. la sedintele mele de spiritism?! Dacă as fi respectat măcar legea iudaică a bunicilor si străbunicilor mei pe linie paternă, ar fi trebuit să stiu si să fi respectat cu strictete legea veche care spune că "vorbirea cu mortii este urâciune în fata lui Dumnezeu". Dar noi ne-am rătăcit si din legea veche, iar pe cea nouă nu o cunosteam (cel putin eu), adoptând în schimb orice filozofie străină (din care majoritatea sunt satanice) care convenea egoismului, meschinăriilor si alienării mele spirituale. Deosebit de demonstrativ mi se pare în sensul acesta visul care se repetă de vreo doi-trei ani în viata mamei: mergând la plimbare prin Bucuresti, deodată se rătăceste, ajungând pe străzi complet necunoscute, unde nu se zăreste tipenie de om, ci doar ruinele unor biserici cu turle căzute, cruci dărâmate, geamuri sparte si fără usi. Doar bălăriile ce cresc atât în preajmă, cât si în interiorul bisericilor sunt singurul aspect viu si colorat în tot peisajul de moarte pe care i-l inspiră acest vis. Disperarea ei este de fiecare dată aceeasi, căci nu mai stie si nu mai poate să se mai întoarcă acasă. Visul s-a repetat de cel putin zece ori până acum. I-am dat să înteleagă că este un avertisment clar din partea Domnului că se află pe o cale gresită si că bisericile din sufletul ei (adică credinta) sunt în paragină, dar se pot reface cu un minim de efort, căci în vis nu erau complet distruse. Bineînteles că râde, încercând să-mi explice stiintific producerea visurilor, si ignoră complet semnificatia lor simbolică.
Dar ei si unora ca ea, cu toate filozofiile lor gresite, cu toate practicile yoga si zen, sau tuturor islamicilor, budistilor, ozn-istilor si altor adepti ai practicilor satanice de genul acesta, încununând lista cu spiritistii, eu nu le pot spune decât cele sase cuvinte ale lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, prin care EL se recomandă lumii: Eu sunt Calea, Adevărul si Viata.

23 iulie
Nestiinta. La început, în primul an de crestinism, am avut mari bătăi de cap în legătură cu acest subiect, căci si eu, ca si restul oamenilor "nedusi la biserică", cum se spune în popor, credeam că Biblia spune "crede si nu cerceta". Dar am aflat cu surprindere că lucrurile stau exact invers; căci spune Hristos în Evanghelia lui Luca: Si Eu zic vouă: Cereti si vi se va da; Căutati si veti afla; Bateti si vi se va deschide. Căci oricine cere va lua; si cel ce caută găseste; si celui care bate i se va deschide.
Da, astfel cădem sub acuzatia acestor cuvinte si în felul acesta nestiinta devine un grav păcat, căci încălcăm cuvântul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care zice: Căutati si veti afla. Deci, cel putin de 2000 de ani, nestiinta, necunoasterea este un mare păcat. În scrierile Sfintilor Părinti din primele volume ale Filocaliei găsim următoarele idei: omul înainte de cădere avea sădit de la Creatorul său capacitatea Cunoasterii desăvârsite. Adam nu avea nevoie să învete zeci de ani de studii aprofundate ca să poată cunoaste legile cosmosului sau detalii despre bunul mers al naturii si al animalelor. El le stia! Simplu! Asa precum ne învată si preotii zilelor noastre, stiinta nu este deloc o cale satanică (asa cum o interpretează unele religii si secte religioase, care merg până acolo încât interzic oamenilor chiar si consultarea medicilor si a tratamentelor medicale). Dacă ar fi fost asa, nu ar mai fi existat în istoria crestinismului atâtia doctori fără de arginti care consultau si tratau fără bani pentru Hristos: Sfântul Pantelimon, Sfântul Ermolae, Sfântul Samson, Sfântul Anichit, Sfântul Trifon, Sfintii Cosma si Damian si multi altii. Asa că cei care propovăduiesc astfel (adică potrivnic cunoasterii), se fac vinovati în fata lui Dumnezeu,

căci spune Hristos: Dacă nu ar fi stiut, păcat nu ar avea, dar pentru că stiu, păcatele îndoite le vor avea. Desigur că întelegem următoarele: dar pentru că stiu (si nu fac cele pe care le stiu). În această categorie intră toti sectantii, toti ereticii, toti revoltatii lumii. Dar în zilele noastre putem adăuga si toate celelalte religii paralele cu crestinismul, pentru că astăzi mijloacele mass-media au pătruns chiar si în bantustanele africane, chiar si în iglu-urile Polului Nord. Nu mai poate nimeni să spună că nu a auzit despre crestinism si despre Hristos si Sfânta Treime - SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT... Si "Restul... e tăcere" - cum spune marele Will. Când mă gândesc cum orbecăiam căutând disperată Adevărul, străbătând continente imaginare si scormonind în false religii (yoga, budism, samanism) sau făcând apel la tot felul de practici ezoterice ultra-moderne (telepatia, spiritismul, OZN-ismul etc.), când de fapt Hristos era lângă mine si mă astepta să spun un simplu "da", pentru ca apoi să facă El ce are de făcut. Si a făcut! În zilele noastre, sistemul plurivalent de cunoastere (presă, cărti, filme, televizor, computer) este folosit deopotrivă si de cei ce cunosc Adevărul, si de tabăra mincinosilor. Dar Adevărul nu poate fi cunoscut decât de cei care se abandonează cu toată vointa, credinta si din toată inima Puterii Ceresti care le va face cunoscut Adevărul. Această putere este desigur Hristos, pe care-L află ORICINE... după Unirea cu EL în timpul botezului, a spovedaniei si a împărtăsirii cu TRUPUL SI SÂNGELE LUI - SINGURUL ADEVĂR EXISTENT ÎN CER SI PE PĂMÂNT. Iar eu, ca o umilă rotită ce mă aflu în masinăria Existentei, pot să afirm din adâncul inimii si ca o completare la cele spuse până acum că ADEVĂRUL ABSOLUT ESTE ÎN CREDINTA CRESTIN-ORTODOXĂ. Acesta mi s-a revelat în mod absolut si imperios necesar, căci până la vârsta de 33 de ani am fost convinsă că detineam frânturi din Adevăr si că nu trebuia decât să le pun cap la cap pentru ca puzzle-ul meu să fie complet. Vai mie, m-am înselat amarnic! Mă aflam într-o totală nestiintă. Botezul, spovedaniile si împărtăsaniile, apoi cercetarea cărtilor sfinte si Scrierile Sfintilor Părinti m-au făcut să înteleg si să cunosc cu inima care si unde este ADEVĂRUL. Si m-au mai făcut să înteleg vorbele Sfântului Apostol Pavel, care zice: Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Nu de alta, completez eu, ci pentru că multe din ele ne reîntorc în întunericul din care abia am reusit să scăpăm.
Ajută-mă, Doamne, să Te cunosc si să propovăduiesc si celor ce din nestiintă nu Te caută si care nu stiu unde se află Adevărul.

24 iulie
Înselarea. Desigur, si acest capitol se leagă de cel anterior - al nestiintei, pentru că diavolul reuseste să ne zvârle în amândouă deodată si, vai, primim cu nonsalanta si bucuria unui copil nestiutor toate minciunile si înselătoriile lui, pentru că diavolul este tatăl minciunii. Pentru a păcăli omenirea nestiutoare, are tot felul de tertipuri, de combinatii si înselătorii care mai de care mai murdare. Dar cea mai odioasă mi se pare aceea de a se substitui lui Hristos si de a-i însela pe cei creduli si nestiutori, pe cei revoltati, pe tineri si deopotrivă pe bătrâni, pe cei din lume, cât mai ales pe cei din mănăstiri. El face acestea pentru că bătălia cea mare este de la începutul lumii între el si Dumnezeu, el dorind (dintr-o foarte mare mândrie) să uzurpe locul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, "Cel ce a fost mai înainte de Luceafăr", care a făcut si va face TOTDEAUNA PARTE DIN SFÂNTA TREIME. Noi ne bălăcim în ÎNSELAREA aceasta, pe care am scris-o cu majuscule pentru că este într-adevăr uriasă si se petrece în toate domeniile, în special în cele intelectuale. Doamne, primeste rugăciunile tuturor celor ce bine Ti-au plăcut Tie de la întemeierea lumii si, pentru rugăciunile si nevointele lor, scapă-ne Doamne de ULTIMA si cea mai cumplită Înselare - domnia antihristului - care va veni astfel încât, asa cum spun Sfintii Părinti, îi va însela si pe cei înscrisi în Cartea Vietii. Luminează-ne, Doamne, prin prezenta Duhului Tău si pentru rugăciunile acelora dăruieste-ne mântuire!

25 iulie
Uitarea de Dumnezeu.
Mie, ultimul păcat de pe lista Sfântului Antonie, mi se pare a fi, de fapt, cel mai cumplit. Da, eu am trecut prin asta si stiu cum este. Pentru că atunci când te zbati în spasmele plăcerii AI UITAT DE DUMNEZEU! Atunci când începi să-ti înnoiesti si să-ti înmultesti plăcerile prin diverse metode (băutură, droguri, jocuri de noroc, discoteci etc.) AI UITAT DE DUMNEZEU. Atunci când cu sânge rece bagi bisturiul în tine (ca pacient) sau, si mai rău, în altul (ca doctor), punând capăt unei vieti la care nu esti în stare să adaugi nici măcar un fir de păr, atunci AI UITAT DE DUMNEZEU. Când îmbătat de putere socială si fizică si ajutat de ranguri si averi, comanzi în numele "unui bine" pe care numai tu si cu diavolul care te sfătuieste îl întelegeti, războaie si crime asa-zis în folosul umanitătii, atunci AI UITAT DE DUMNEZEU. Dacă până acum, de-a lungul istoriei lumii, oamenii au avut diverse metode de pierdere a timpului, desigur, uitând si atunci

de Dumnezeu, generatia aceasta din care fac si eu parte, prin inspiratie satanică, dispune de o multitudine de mijloace care mai de care mai tentante, dar care te duc pe calea cea sigură a egoismului, a egocentrismului si a UITĂRII DE DUMNEZEU, aruncându-ne iute cu capul în jos, în hăul iadului. Se pare că a avut dreptate Malraux când a spus că secolul XXI va fi unul religios sau nu va fi deloc.
Acestea sunt cele două tendinte în care se împarte lumea actuală: câteva vârfuri de oameni sfinti - oameni ai lui Dumnezeu, ale căror suflete, trupuri, vieti si preocupări sunt dăruite total lui Dumnezeu - si ceilalti, aproape toti infectati cu microbul satanic al UITĂRII DE DUMNEZEU. Primeste, Doamne, rugăciunile mele si ajută-mă să Te iubesc si să-Ti slujesc măcar atât de mult si de bine precum am slujit odinioară satanei!

27 iulie - Sfântul Pantelimon
O mare surpriză am avut astăzi, când am mers cu fetele la Sfântul Pantelimon (în comună, în drum spre Cernica). Am primit liber de la biserică. La Sfântul Pantelimon am participat după liturghia superbă la un praznic în curtea bisericii. Am simtit bucuria si frătia primelor secole, ale primilor crestini si am luat binecuvântare de post, căci peste câteva zile începe postul Maicii Domnului.

6 august - Schimbarea la Fată
Astăzi am fost singură, căci Ioana a avut o problemă de rezolvat, asa că, după liturghie, m-am pus pe citit din cartea părintelui Ioanichie Bălan despre locurile sfinte si am plâns toată după-amiază, implorând pe Domnul să mă ajute cum stie EL si să ajung să mă închin pe muntele Taborului, despre care povesteste atât de frumos în carte.

14 septembrie - Sfânta Cruce
Prima mare ispită în cele cinci luni de când sunt angajată la Sfântul Ilie. După liturghie (la care au fost cinci sute de persoane), eram ocupată pe lângă Sfântul Altar, măturând si aranjând covoarele, iar Ioana era în cusca pangarului, asa că nimeni nu s-a uitat la iconostasul de lângă usa de la intrare, unde părintele pusese o cruce superbă, veche, din argint sculptat. Când a iesit Ioana din cuscă, crucea nu se mai afla acolo. Am crezut că înnebunim amândouă. Am chemat preotii, am sunat la politie, care atunci când am venit mai mult ne chestionau pe noi, în loc să asculte mărturia noastră. M-am enervat si le-am spus că noi suntem angajate, nu infractoare si că în timpul acesta vinovatul se plimba linistit cu crucea în buzunar. După o oră au plecat, dar nu cred că vor face mare lucru. Mai greu a fost de Ioana, că i s-a reprosat de ce nu s-a uitat mai des spre usă, pentru că eu eram la altar. Am observat amândouă un bărbat înalt cu o jachetă cam groasă pentru căldura de afară. Dar eram ocupată si nu m-am dus după el, iar Ioana schimba niste bani si avea lume la pangar. Am hotărât amândouă să tinem post si să facem acatistul Sfântului Mina grabnic ajutător în pagube. Când am ajuns acasă si am luat caietul să scriu, am recitit din urmă si mi-am adus aminte că părintele Argatu mă prevenise că vom avea probleme - cu lume, cu bani etc.

14 octombrie - Sfânta Paraschiva: Iasi
Pentru rugăciunile părintelui Argatu, problema cu crucea s-a rezolvat într-un fel (au găsit pe cineva, se pare, dar fără cruce). Oricum, am aranjat cu Ioana, si astăzi sunt liberă si mă bucur împreună cu grupul meu de fete sărutând moastele Sfintei Paraschiva la Iasi - si ascultând liturghie arhierească cu preoti si un sobor mare de episcopi si chiar cu patriarhul. Apoi s-a făcut procesiune în jurul catedralei, exact cum văzusem în visul de la Busteni. Dacă acestea s-au adeverit, se pare că restul înseamnă înscrierea mea în Cartea Vietii, alături de cei mântuiti, dar ... numai dacă îmbrac haină aspră de lână, haină bărbătească si îmi încing mijlocul, oprindu-mă de la păcate. Facă-se Voia Ta, Doamne, si cu mine păcătoasa!

26 octombrie - Sfântul Dumitru
Minune văzută cu ochii mei la 12:00 noaptea, când s-au terminat închinătorii la moastele Sfântului Dumitru. Mai eram cinci-sase persoane, eu si cei doi preoti care erau de rând si care au vrut să ducă racla în biserică. Dar racla nu s-a miscat. Degeaba au încercat, au pus mâna si băietii care erau cu noi - credinciosi din ucenicii părintelui Argatu - si totusi racla nu s-a miscat. Părintele a dat fuga, l-a trezit pe episcop, care s-a îmbrăcat. Cu vesmintele de liturghie si cu doi diaconi, cu doi preoti, cu cădelnite si steaguri în cântări, a fost dus sfântul în biserică. Numai asa, cu respectul cuvenit, a vrut să intre. Aceasta s-a făcut pentru necredinta celor care

blasfemiază (cunosc eu destui), care spun că sunt niste oase goale pe care noi le pupăm de zor si că de fapt ne închinăm la idoli - măcar de s-ar întelepti acestia auzind minunea povestită.

1 noiembrie
Au reînceput cursurile lui Ioan Alexandru si sunt foarte bucuroasă. Când ne-am revăzut, ne-am îmbrătisat cu drag, el atingându-se de mine si rugându-mă să-l las să mă atingă, si asa poate primeste si el binecuvântare de la sângele meu, care este un pic si sângele lui Avraam, a lui Isaac, a lui Iacob si a tuturor patriarhilor bine plăcuti în fata lui Dumnezeu. Ne-am amuzat cu totii si ne-am simtit brusc frati. O altă surpriză a fost că au venit astăzi să participe la curs si doi mari poeti basarabeni - Leonida Lari si Vieru. Despre amândoi mi-a vorbit mama, doar sunt consăteni de-ai ei.

6 decembrie - Sfântul Nicolae
Am primit cea mai mare palmă duhovnicească de la intrarea mea în credintă, până acum, chiar din partea părintelui Sofian, la care am mers să mă plâng că nu mai rezist la biserică, că nu sunt gaze deloc în zona aceea, că este un frig cumplit, îmi îngheată mâinile si mă dor cumplit, că trebuie să scutur când sunt singură douăzeci de covoare - în ger - si trebuie să spăl tăvile mari de colivă cu zăpadă, fiindcă nu curge nici apă... Ce mai încolo-încoace?! Eram revoltată si nu mai vroiam nimic. Părintele Sofian a stat, m-a ascultat cu răbdare si apoi mi-a spus blând:
- "Soră Elena, stii mata de unde vin eu acum?"
- "Da, părinte, de la Târgoviste."
- "Da, de luni până sâmbătă după-amiază stau pe schelă, într-un frig cumplit, fără foc, ca să nu se strice culorile, si pictez zi lumină. Apoi iau trenul, vin aici, unde stau cu dumneavoastră până la douăsprezece-unu noaptea, apoi iau trenul înapoi si o iau de la capăt."
În clipa următoare am amutit si m-a cuprins o mare rusine în fata acestui om sfânt, cu părul alb ca neaua, având peste 70 de ani, care face astfel de performante, el, care a intrat de la 14 ani în mănăstire si nu a cunoscut amărăciunea si întinarea păcatului. Iar eu care...
Am plecat, după ce m-a binecuvântat să rezist "până la sfârsit, nu până la prăsit", cum spune părintele Cleopa din Moldova.

25 decembrie - Crăciun fericit!
Da, într-adevăr fericit, pentru rugăciunile celor trei mari duhovnici la umbra cărora, mai bine zis la lumina cărora mă învăt si eu "să exist" asa cum ar dori Domnul să o fac. Este foarte greu, mai ales când ai dus ca mine o viată răsfătată, dar cum spune Sfântul Apostol Pavel: Toate le pot, întru Hristos, care mă ajută.
Nu am ajuns la Cernica decât astăzi, după liturghia de la Sfântul Ilie. O să cer binecuvântare de la părinte să ajung cu bine în noaptea asta, oricât de târziu as pleca de aici.

26 decembrie
Desigur, binecuvântarea a functionat. Am stat la utrenie si slujba s-a terminat la 9:30, apoi la masă la părintele, asa că am iesit pe poartă la 11:30 noaptea. Eram trei fete si a oprit o masină cu o femeie la volan, care, minune mare, ne-a lăsat pe toate trei foarte aproape de casele noastre.

1 ianuarie 1989 - La multi ani!
Incredibil cât de repede trec anii. Parcă numai acum două-trei săptămâni era 1 ianuarie 1988. Am deslusit aceasta azi-noapte la părintele Argatu, după ce ne-a citit din molifele Sfântului Vasile la 12:00. Ne-a zis că orele sunt numărate si că "vremurile noi" se apropie. Dar ele nu vor aduce pentru oamenii lui Dumnezeu bucurii, ci numai întristări si lupte mari, de aceea Dumnezeu scurtează timpul oamenilor. Desigur, este vorba de timpul duhovnicesc, căci zilele ca ore si minute sunt aceleasi, dar puterea de a trăi a omului în parcursul aceluiasi timp nu mai este cea de acum doi-trei ani, nimeni nu mai este acelasi si aproape că nimeni nu mai poate să facă nimic din ce îsi propune. Aceasta este de la Domnul, ca semn că lumea trebuie să se pocăiască, să se pregătească, nu numai fiecare individ în parte, ci toti, în general, ca natiune în fata lui Dumnezeu vor da socoteală de toate relele si smintelile pe care le-au făcut altor neamuri.
În mod special, a subliniat dânsul, avorturile grăbesc sfârsitul si cei care invocă sărăcia si lipsurile pentru a face astfel de crime se dovedesc a fi mincinosi în fata altor familii, cum ar fi a dânsului, de pildă, unde există si preoti care au 15 copii cu un salariu minim de 2000 de lei pe

lună si totusi copiii sunt sănătosi, la scoală si, cu mila si grija lui Dumnezeu, se cresc unii pe altii (căci cei mari îi ocrotesc si îi îngrijesc pe cei mici). Dar în aceste familii nu există iesit în discoteci, nunti, petreceri, nu există desfătări sau desfrânări, nu există bătăi, betii, politică, minciuni. Trăiesc toti în frica si dragostea de Dumnezeu.
Foarte greu pot pricepe tinerii (17-20 de ani) în zilele noastre astfel de lucruri, din cauză că nu au nici cea mai mică atingere a Duhului Sfânt si nici dreapta judecată, astfel că vrăjmasul se străduieste să le înhate sufletele si să-i facă slujitori ai lui. După modelul lui Hristos, Care a spus: Lăsati copiii să vină la Mine, se pare că si Antihristul va chema tineretul, si ei vor răspunde pentru că vor avea deja creierul îmbâcsit de comunism, ateism, satanism, totul pavoazat cu muzică rock si revolte la maxim. Doamne, ai milă de noi toti!

2 ianuarie 1989 - Sfântul Silvestru
Notiuni divine ascunse în cele 7 cuvinte spuse de Hristos pe Cruce si deslusite minunat de părintele Galeriu. Hristos a trăit pe Cruce si JERTFĂ SI MOARTE, transformând astfel MOARTEA ÎN JERTFĂ.
Adam, care era ofrandă către Domnul, a transformat JERTFA ÎN MOARTE.
De aceea Hristos pe Cruce trăieste MOARTEA CA O JERTFĂ. Cuvintele Lui pe Cruce au fost:
1. Părinte, iartă-i, că nu stiu ce fac - prin care se arată iubirea divină pentru oameni până la jertfă.
2. Fiule, iată mama ta, Femeie, iată fiul tău - cu aceste cuvinte se instituie maternitatea spirituală.
3. Astăzi vei fi cu Mine în Rai - prin aceste cuvinte se deschide oficial Raiul si primul pătruns acolo alături de Hristos este tâlharul de pe Cruce. Prin aceste cuvinte se transformă osânda crucificării în binecuvântare - căci tot ce atinge EL sfinteste si îndumnezeieste, iesind astfel de sub blestemul răstignirii în Vechiul Testament.
4. Eli, Eli - Lama Sabahtani - De ce m-ai părăsit, Dumnezeul Meu?.
5. Mi-e sete - (De tine omule, de lume, de toată făptura) spune părintele Galeriu.
6. Săvârsitu-s-a - Am împlinit, Doamne, porunca, voia Ta!
7. În mâinile Tale îmi dau Duhul.
Din cele 7 cuvinte divine, sase sunt de la EL, dar al patrulea - Eli, Eli - este de la Dumnezeu, căci le recunoastem în Psalmul 21, versetul 1: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greselilor mele.
Este de fapt strigătul făpturii care a cunoscut moartea - Mântuitorul Se uneste cu strigătul făpturii, căci Hristos Se uneste cu Moartea, ca tot ce-i muritor în noi să fie înghitit de Viată (care este Hristos).
Oh! Doamne! Sunt atât de fericită că pot auzi urechile mele atâtea întelesuri minunate, că îmi mai dai, deci, "timp si chip de pocăintă" să ies din moartea patimilor si poftelor, care este mai grea si mai adâncă decât moartea trupească.

5 ianuarie
Cât de putin îi trebuie omului pe pământ ca să fie fericit. Îmi amintesc cu groază de anii în care nu mai stiam ce să facem (petreceri, baluri mascate, discoteci, betii, desfrânări etc.) ca să umplem golurile din zilele libere de sărbători, zicând că eram fericită, ca în final să predomine plictisul, scârba si bineînteles dorinta de ceva "nou", ceva neconsumat sau care să nu se mai sfârsească decât până mâine si a doua zi să o luăm de la capăt. Nu-mi dădeam seama că acest "ceva nou în fiecare zi" se află în biserică, inepuizabil si nesfârsit, se află lângă tine oricând, lângă orice suflet zbuciumat, ba mai mult, ne vorbeste prin oamenii Lui, cum ne-a vorbit minunat în seara asta părintele Sofian A vorbit despre sărbătoarea de mâine - Botezul Domnului - si în general despre botez, umplându-mi inima de bucurie si fericire în amintirea clipelor fantastice ale botezului meu, pe care nu le voi uita până la moarte.
Istoria cunoaste patru tipuri de botezuri: primul a fost Potopul, care a însemnat de fapt o spălare a întregului pământ spurcat de întinarea la care ajunseseră primii oameni căzuti, revigorându-se pământul doar cu Noe si semintia lui, care fuseseră găsiti curati în fata Domnului. Al doilea a fost al poporului evreu, cu Moise drept conducător, trecând prin Marea Rosie, prefigurând de fapt spălarea păcatelor adunate din împreunarea cu neamul egiptean din perioada robiei lor, timp în care multi au practicat închinarea la idoli. A urmat botezul lui Ioan, când acesta boteza în apele Iordanului cerând oamenilor să se pocăiască, si, în sfârsit, ultimul Botez: al Domnului de către Ioan, care a avut ca scop sfintirea apelor, a naturii si a toată suflarea existentă pe fata pământului, fiind superior botezului de pocăintă.
De fapt îl si lasă ca mostenire lumii, ca o ultimă poruncă, dându-le-o apostolilor după Înviere,

când stă de vorbă cu ei în foisorul unde intrase prin usile încuiate. Punând mâna Lui sfântă pe ei, le spune: Luati Duh Sfânt [...] si mergeti botezând în Numele Tatălui, Fiului si al Duhului Sfânt. Nu poate fi nimic mai clar ca aceste cuvinte. De aceea, avortul este o crimă dublă, pentru că îl priveaază pe acel suflet atât de viata pământească, cât si de cea cerească, pentru că Însusi Hristos spune: Nimeni din cei nebotezati nu vor intra în Împărătia Cerurilor. Tristă si gravă concluzie, ba as putea spune înspăimântătoare, privind statisticile care arată cifre uriase de avorturi în lumea mare, ca să nu mai vorbim despre popoarele cu religii opuse crestinismului care, chiar dacă au auzit despre botezuri, nu numai că nu le practică, dar sunt chiar potrivnici. Atunci părintele ne-a explicat că tocmai acesta este sensul pentru care a îngăduit Domnul ca arhiereii, fariseii, cărturarii timpului în care a fost răstignit Mântuitorul, să nu creadă în învătăturile Lui, iar după Înviere apostolii au plecat în toate colturile lumii, asa cum îi binecuvântează Dumnezeu, răspândind învătătura lui Hristos, pentru ca tot pământul să cunoască, să creadă, să învieze si să se mântuiască. Căci dacă poporul evreu Îl primea pe Hristos, datorită mândriei de care suferă acest neam, ar fi dorit ca Învătătorul si Mântuitorul să fie numai al lor si nu ar fi permis celorlalte neamuri să se apropie de învătătura Lui, considerându-se neamul ales în veci. De aceea este atât de important botezul în lume, încât există dovezi în istorie că Dumnezeu a primit în conditii extreme si în situatii limită suflete care se desprindeau din viata aceasta lumească brusc (copii nou-născuti, oameni morti în accidente, bătrâni) si au fost botezati de cei apropiati cu nisip sau pământ, si botezul a fost perfect valabil, sufletul fiind primit de Dumnezeu. Acestea s-au aflat prin îngăduinta lui Dumnezeu de la unii din cei ce fuseseră în pragul mortii (nebotezati) si, după botezul cu nisip sau pământ, si-au revenit, dând Slavă lui Hristos, devenind apoi foarte buni crestini. De altfel, sublinia părintele, toate tainele celebrate în biserică au nevoie de un element material ca liant între pământ si Cer. Împărtăsania are pâine, vin si apă, Sfântul Maslu are uleiul, Botezul are apa. De aceea a îngăduit Domnul câteva sute de ani să coboare Sfânta Lumină la Sfântul Mormânt, transformându-se în foc (materie), ca fiind un alt liant între noi si Cerul Sfânt. Ajută-mă, Doamne, si pe mine să ating acest Foc Sfânt acolo, în locul Tău de Jertfă!

2 februarie - Întâmpinarea Domnului: Biserica Sfântul Ilie
Frig îngrozitor si neputintă fizică. Îmi doresc să plec într-o tară caldă. "Cheamă-mă la Sfântul Tău Mormânt, Stăpâne, să te slujesc acolo toată viata!"

1 martie - Biserica Sfântul Ilie
Cea mai mare ispită din viata mea crestină. Sunt atât de tulburată încât nici nu stiu ce să scriu mai întâi. Nu cred că voi putea continua la Sfântul Ilie, sunt hotărâti să facă consiliu si să mă dea afară. Oh! Doamne! Te implor, ajută-mă, Tu care stii adevărul! Trebuie să-mi bag bine în cap spusele părintelui Argatu care mi-a spus că vorbele Mântuitorului sunt valabile pentru oricine în orice moment al vietii: În lume veti fi si necazuri veti avea. Nu mi-ar părea atât de rău dacă as fi fost cu adevărat vinovată, asa cum sustin ei. Da, am luat acasă, fără stirea părintelui mulajul în ceară pe care l-a adus cineva de la Ierusalim, de pe Muntele Măslinilor, de la locul Înăltării, unde s-a imprimat în mod miraculos Talpa Sfântă a Lui Hristos. Am vrut de fapt să le fac o surpriză, căci vorbisem cu sculptorul Dămăceanu să-i dau mulajul si să-l toarne în ghips, apoi să-l sculpteze el în piatră. Dar nu am vorbit decât cu Ioana despre asta, tocmai pentru a le face o surpriză preotilor. De unde să stiu că "o cutră de femeie" m-a ascultat si, când a auzit că fac ceva fără stirea părintelui, s-a dus direct la ei si le-a spus. Mai îngrozitor este că eu am adus de mult mulajul la biserică si nici nu am reusit să-l găsesc pe Dămăceanu, pentru că este plecat din tară. Am fost învinuită de minciună, hotie, vrăjitorie (căci "am tăiat cu lama din mulaj"). Nu puteam să scot un cuvânt în fata preotilor care, vorbind, îmi aruncau aceste cumplite cuvinte în fată, netinând cont că aproape lesinasem de plâns, jurând cu mâna pe icoană că nu este nimic adevărat din cele ce mă învinuiesc. Am fugit la părintele Argatu si i-am povestit, mi-a făcut rugăciuni speciale, m-a mângâiat pe cap si m-am linistit. Apoi, din aproape în aproape, am întrevăzut alături de părintele din ce cauză mi s-a întâmplat această ispită. A fost îngăduită de Dumnezeu pentru a mă lecui de neglijentă, pentru că am adus acel mulaj, care reprezenta piciorul sfânt al lui Dumnezeu, si l-am pus într-un raft în dulapul meu cu haine, asteptând să apară Dămăceanu. Sculptorul nu a apărut si o săptămână a stat "acel lucru sfânt" printre hainele mele. Trebuia să-l pun separat, lângă icoane, sau pe dulapul meu, dar mi-a fost teamă de pisici, pentru că uneori se suie si pe dulap, si pe măsuta de cărti. Nu m-a crezut nici unul din "marele consiliu". Oricum, am luat binecuvântare de la părintele Argatu să-mi depun cererea pentru pelerinaj la Ierusalim si poate voi reusi. Dacă nu, între timp mă rog Domnului să-mi găsească altă biserică.

8 martie
Ziua fatală a sosit. Mi-am făcut bagajul înainte de a sosi "marele consiliu" si, când au venit, mi-am luat zborul în cinci minute, pentru că se uitau toti la mine ca la o extraterestră. Mi-au spus să nu plec, că încă nu m-a dat nimeni afară. Am izbucnit în plâns si am fugit. M-am oprit direct în statia de autobuz si m-am dus direct la Cernica. Se pare că astfel de probleme sunt frecvente în mănăstiri, pentru că nici un călugăr din Cernica căruia i-am povestit, nu s-a uimit, considerând astfel de ispite îngăduite de Dumnezeu pentru câstigarea smereniei si mai ales pentru a ne plăti păcatele, căci dacă Hristos, Care era complet nevinovat, a fost învinuit de multe rele pe nedrept, cu atât mai mult noi, întinatii si nemernicii (chiar si atunci când sustinem că avem dreptate). Mai bine suferim aici pe pământ nedreptăti si hule si ne vom bucura cu Hristos în veci, decât să avem mărire si fală în lume si să nu vedem fata Domnului în veci, căci mândria a fost primul si cel mai mare păcat al lui Lucifer, care l-a făcut să cadă din conditia de înger. "Să nu fie!", cum spun Sfintii Părinti.

20 martie
Disperare, ajunări, lacrimi, frig... Dorintă fierbinte de plecare în Ierusalim.

25 aprilie - Floriile
Disperarea mea a ajuns la maxim. Am hotărât să împart Bucurestiul în zone si să caut cu răbdare: printre cele trei sute de biserici trebuie să fie si biserica mea. Dumnezeu îmi va îndrepta pasii acolo unde trebuie.

29 aprilie - Slavă Tie, Doamne! Slavă Tie!
Cum să-Ti multumesc, Stăpâne?! Nu voi putea niciodată spune în cuvinte dulceata pe care o simt în inimă atunci când Tu îmi dăruiesti acel "ceva" după care tânjeste inima mea. A trebuit să trec prin cele două ispite, în special cea de la Sfântul Ilie ca să primesc marele dar de astăzi - angajarea mea la biserica Sfântul Vasile, în strada Polonă, unde am ajuns singură, adică Domnul mi-a îndreptat pasii acolo unde a voit El. Totul îmi place aici: curtea lungă cu alee superbă, biserica rosie din cărămidă aparentă, constructie care din totdeauna m-a atras. Părintele Iatan este o dulceată de om - avocat al consistoriului, un om de carte dar si de biserică, blând si întelept. Sunt fericită.
În noaptea aceasta, în noaptea de Înviere, voi începe activitatea mea în această biserică, care simt că va însemna si învierea mea.

30 aprilie - ora 7:00 dimineata - Hristos a înviat!
Sunt atât de fericită si atât de uimită si extaziată, încât nu simt nici un pic de oboseală, cu toate că am muncit foarte mult, în special după liturghie, care s-a terminat la ora cinci dimineata. A trebuit să curăt în viteză ceara de pe jos, să sting lumânările si să mătur prin curte, aranjând totul pentru "a doua Înviere" - astăzi de la ora 12:00. Dar cel mai mult sunt uimită de descoperirea pe care mi-a arătat-o Domnul în noaptea aceasta. De multi ani mă frământă un gând pe care l-am discutat cu părintele Argatu: cum se produce transferul de Lumină Sfântă de la Ierusalim în toată lumea, asa încât preotii spun la miezul noptii "Veniti să luati Lumină". Sinceră să fiu m-am îndoit că ar avea ceva comun cu Sfânta Lumină ceea ce ni se dă nouă aici în România, crezând până azi-noapte că preotul aprinde cu chibrituri si gata! Dar în noaptea aceasta Dumnezeu a vrut să văd adevărul si să-l spun si altor nestiutori. În clipa când părintele a spus "Veniti să luati lumină", toată lumea s-a îndreptat către Sfântul Altar, iar eu am rămas singură în urmă căci urmăream totul din spatele pangarului. În biserică era întuneric si deodată bratele părintelui s-au transformat în două aripi mari de lumină în formă de con care străbătea biserica, îndreptându-se spre mine, iar cele două aripi de lumină s-au intersectat si m-au acoperit, orbindu-mă, fortându-mă să cad în genunchi cu capul în mâini, plângând si arzând de dor după persoana lui Hristos, Care a pătruns în toată fiinta mea o dată cu Lumina lui Sfântă. I-am povestit îndată după slujbă părintelui Iatan, si mi-a confirmat că Domnul mi-a arătat modul în care se face transferul de la Ierusalim în toată lumea.
Angajarea mea la Sfântul Vasile a început cu o minune!

5 mai - Izvorul Tămăduirii
Angajarea mea la Sfântul Vasile s-a dovedit a fi sfârsitul chinurilor si căutărilor mele. Sunt convinsă că de aici nu voi mai pleca decât la Ierusalim. Este multă, multă pace în jur si în sufletul meu. Grădina este superbă, cu flori si pomi înfloriti. Stau pe bancă la soare si citesc din

Filocalie. Când intră oamenii în biserică, profit de ocazie si mai rămân înăuntru pentru a citi Canonul Sfântului Înger, Acatistul Domnului, Acatistul Sfântului Vasile sau îmi fac canonul de metanii. Este o mare binecuvântare. Părintele Argatu a fost si el foarte încântat si mi-a confirmat că si el crede că de aici voi mai pleca doar la Ierusalim. Îl cunoaste pe părintele Iatan si îl place foarte mult. Sunt fericită.

29 iunie - Sfintii Apostoli Petru si Pavel
Bucuria slujirii la Sfântul Vasile ca paracliser în timpul liturghiei în ziua aceasta, când am împlinit 3 ani de viată crestină, mi-a fost puternic umbrită de o mare tristete. Mama are cancer - m-a anuntat aseară, arătându-mi în hohote de plâns diagnosticul pus în urma controlului special pe care l-a făcut la două spitale. Deci nu este nici un dubiu. Am fugit astăzi după-masă la părintele Argatu, care evident nu s-a uimit, ci i s-a părut firesc, mai ales că boala este localizată la ovare. Mi-a spus că într-un fel ar trebui să mă bucur, pentru că Dumnezeu a luat în seamă rugăciunile mele si, iată, îi dă putină suferintă pentru cele 22 de avorturi (crime) pe care le-a făcut. Dar ea nu întelege nimic, nu are decât 60 de ani, a rămas văduvă de la 47 de ani, eu nu i-am adus nici o bucurie în viată si acum, când voia să cunoască si ea lumea, să voiajeze, să citească si să se bucure în singurătatea ei de putină liniste... acum trebuie să moară. Cum să-i explic eu că nu-i folosesc la nimic tonele de cărti pe care le-a citit, dacă nu a pus nimic în aplicare, dacă nu pătrunde totul prin Harul Duhului Sfânt, prin Hristos, prin smerenie si dragoste, si mai ales prin pocăintă pentru răul făcut. Ea sustine că nu a omorât o muscă niciodată. Dar 22 de avorturi nu sunt 22 de crime?! Voi încerca să fac rost de caseta de la Pro Vita pe care a adus-o Ioan Alexandru la curs, care reprezintă un film foarte recent, făcut de americani în pântecul unei gravide în luna a treia în timp ce se face asupra ei un avort. Filmul este socant, se cheamă Strigătul mut căci se poate vedea clar gura acelei forme de carne (despre care unii sustin că nu are viată si suflet) cum se cască a spaimă în timp ce vârful chiuretei se îndreaptă spre el. De aceea se cheamă strigătul mut, pentru că sigur acea fiintă (care are suflet din clipa procreării) îsi răcnea durerea mută către Cer. Părintele nu mi-a dat prea mari sanse, dar a zis să încerc, poate se întâmplă o minune, fie că mama se vindecă, fie că înainte de moarte se va întoarce la Dumnezeu.

26 iulie
În toată suferinta care a cuprins casa noastră, se vede si un pic de bucurie. Astăzi, după operatia de histerectomie foarte reusită, mama iese din spital. M-am rugat mult, si am făcut multe acatiste si rugăciuni speciale către Maica Domnului, si iată că mila Domnului a functionat chiar si pentru ea care este atât de necredincioasă.
Nici nu a iesit bine din spital si am si început să ne contrazicem. Vrea neapărat să meargă în Basarabia, să-si revadă locurile natale. Mi se pare firesc să-si dorească acest lucru, asa cum mi se pare firesc ca ea să-si dorească acest lucru si eu să-mi doresc Ierusalimul. Dar vezi că ea vrea să mă convingă să merg acolo, sustinând că Rusia este o tară plină de biserici si mănăstiri, iar eu vreau să o duc cu mine în Israel - tară de care ea nici nu vrea să audă. Doamne, arată-mi Calea cea dreaptă pe care trebuie să merg ca să mă mântuiesc, fără să fac să sufere sau să se tulbure nimeni!

26 octombrie - Sfântul Dumitru
În ciuda ploilor, a frigului si a comunismului care vrea să ne strivească cu totul, în ciuda faptului că au luat măsuri draconice împotriva noastră si au mutat moastele Sfântului Dimitrie la biserica Sfântul Nicolae (la 11 iunie), am stat toti la rând (sute de persoane) si ne-am închinat, rugându-l pe Sfântul Dimitrie si pe Sfântul Nicolae să facă o minune si să ne izbăvească de fiara asta rosie care vrea să ne sfâsie. Din mila cea mare a lui Hristos si pentru rugăciunile părintelui Argatu, Galeriu si Sofian, mama se simte destul de bine, cu toate că a făcut raze citostatice. Din păcate, însă, orice argument aduc, atât stiintific, cât si religios, nu vrea să tină post, nu vrea să se spovedească. "Tine-te matale de rugăciuni si de canon si stie Dumnezeu ce trebuie să facă cu ea", mi-a spus părintele Argatu. "Da, asta si fac părinte, i-am spus, căci ziua la biserică, după ce îmi termin treaba, mă apuc de rugăciuni si apoi citesc din Vietile Sfintilor, din Filocalie si din Pateric." "Domnul să te ajute să rezisti până vom fi liberi, căci nu mai durează prea mult" mi-a spus dânsul.
Da, am auzit si eu câte ceva la Ioan Alexandru, la care au venit din nou Leonida Lari si Grigore Vieru, care ne-au povestit că sunt ceva miscări în Basarabia si în tot lagărul comunist. Ioan Alexandru ne-a dat spre întărire si răbdare un citat din Heidegger, publicat în Der Spiegel: "Filozofia nu va putea să producă o mare schimbare imediată a stării actuale a lumii. Numai

Dumnezeu ne poate salva, căci în chipul lui Dumnezeu absent suntem noi însine cei ce ne pierdem". Apoi am făcut cu totii o rugăciune către Maica Domnului, cerând să ocrotească tara noastră de apostazie si să mijlocească către Tatăl Ceresc să căpătăm cu totii "chip si timp de pocăintă".

11 noiembrie
Mi-a dat voie părintele Iatan să plec mai devreme astăzi si să mă duc la Sfântul Mina, unde am făcut rugăciuni speciale pentru plecarea în Israel, căci în acatist se mentionează acest rol dat de Dumnezeu sfântului. Aici m-am întâlnit cu fetele lui Baronu', care erau foarte plânse, si mi-au spus că si tatăl lor are cancer declarat. Le-am povestit despre operatia mamei si despre dorinta mea fierbinte de a încerca si anul acesta să plec la Ierusalim. M-au rugat cu lacrimi în ochi să le ajut să meargă si ele la Ierusalim. Le-am promis că voi face tot posibilul, si pentru aceasta am stabilit cu Adi să meargă cu mine la părintele Argatu să se spovedească si să ia binecuvântare de plecare. Dar eu nu am liber decât marti, 22 decembrie. A fost de acord.

6 decembrie
Cu toată bucuria sărbătorilor ce au început, cu toate mângâierile spirituale obtinute în bisericile prin care merg, sunt foarte tristă. La început am crezut că e vorba de tristetea provocată de boala mamei, dar consultându-mă cu oamenii din jur am constatat că este ceva ce pluteste în aer. O tristete adâncă, de parcă plâng toti sfintii.

12 decembrie - Sfântul Spiridon
După amiază m-am dus la Cernica si l-am rugat pe părintele să-mi facă o rugăciune specială împotriva tristetii nesfârsite care mi-a cuprins toată inima. Părintele Argatu mi-a citit o dezlegare, dar mi-a spus că toată lumea se plânge de această apăsare sufletească. Ea nu prevesteste ceva bun. Ne-a sfătuit să o chemăm în ajutor pe Maica Domnului, căci EA are puterea să ne ocrotească în momentele critice.

22 decembrie
Incredibil! Imposibilul s-a produs! Doamne, ajută-ne în continuare, căci întelegem că ceea ce trăim acum este planul Tău Sfânt. Da, a avut dreptate părintele Argatu. Doar astăzi am fost la spovedit si mi-a spus să fiu linistită, că bomba o să explodeze curând si în Bucuresti, că la Timisoara, acum o săptămână, au fost si victime atunci când oamenii au iesit în stradă strigând. Dar ceea ce am trăit noi astăzi este parcă extras din romane. Tocmai mă întorceam cu Adriana (fata lui Baronu') de la Cernica, unde ne spovediserăm. Eram usoară ca un fulg, liberă, încrezătoare si făceam împreună planuri de plecare în Israel. Când am coborât din tramvaiul 14 la Sfântul Gheorghe, ea si-a exprimat dorinta să se închine la mâna Sfântului Nicolae, către care are o mare evlavie. La racla Sfântului Nicolae mi s-a întâmplat ceva ciudat, s-a vărsat aproape toată candela de deasupra capului meu. A fost ca o binecuvântare si ca o acoperire pentru cele ce-au urmat, căci, iesind din biserică, am auzit strigătele oamenilor ajunsi la disperare: "Jos comunismul", "Libertate", "Moarte trădătorilor". Am alergat în stradă si ne-am alăturat grupului urias care mergea spre Universitate. O senzatie stranie cuprinsese inimile noastre. Patriotismul acesta care se perimase, se autodesfiintase si murise în fiinta mea părea că tâsneste de undeva din adâncuri, mai ales când am văzut altă mare de oameni venind dinspre Piata Romană. Ne-am unit cu totii la Intercontinental strigând tare: "Jos Ceausescu", "Jos comunismul", "Libertate". Un rând mare de militieni înarmati până în dinti, având niste scuturi de apărare uriase, transparente stăteau în fata noastră, gata să tragă. La un moment dat, să fi fost ora 14:00, au început să tragă. La început în aer. Nu am vrut să plec nicăieri, simtind un soi de bucurie care îmi umplea inima la gândul că poate prezenta mea acolo nu era întâmplătoare, ci hotărâtă de Dumnezeu, si o solidaritate cu miile de amărâti care strigau si ieseau în primele rânduri cu riscul vietii. Dar Adrianei i s-a făcut frică si m-a rugat să o duc acasă. Am înteles responsabilitatea pe care o aveam, căci cu mine plecase la Cernica, iar tatăl ei era bolnav de cancer si asta mai lipsea - să moară Adriana împuscată. Am luat-o la fugă printre gloante si în două minute am ajuns pe Vasile Conta, am intrat în casă si ne-am prăbusit în genunchi în hohote de plâns, alături de Irina si Baronu'. I-am dat imediat telefon mamei si i-am spus că sunt bine. Era si ea foarte îngrijorată. În colt la Dalles tocmai treceau cu tancurile peste oameni si noi priveam uimiti, plângând în hohote, cum zburau în aer capete, mâini si picioare, iar sângele siroia. Ca să ne linistim, am început să facem multe rugăciuni la Maica Domnului, la Sfântul Nicolae si la Cuvioasa Paraschiva. Ne rugam noi asa de câteva ore când s-

a auzit un elicopter zburând si, deschizând radioul si televizorul, am aflat vestea cea mare: A FUGIT CEAUSESCU! SUNTEM LIBERI! Am sărit prin casă toti de bucurie, am plâns si ne-am rugat. I-am dat imediat telefon mamei, care plângea si ea de bucurie. Am hotărât totusi să nu iesim din casă si să ne vedem mâine cu totii. L-am sunat si pe părintele Iatan si mi-a zis să stau cuminte în casă până se potolesc lucrurile.

23 decembrie
Dimineata am iesit (cu teamă, este drept) să cumpăr pâine si am văzut cum spălau sângele cu furtunul. Era liniste si foarte pustiu pe străzi, dar după ora 12:00, când s-a anuntat oficial fuga sotilor Ceausescu, am iesit si noi în stradă să ne bucurăm de libertatea câstigată cu sânge. Bunul Dumnezeu să primească jertfa lor! Aseară, când am iesit în balcon, am văzut vreo douăzeci de tineri (15-18 ani) care se luptau cu un militian fiindcă nu îi lăsa să treacă si au reusit să-l convingă, îndreptându-se spre esplanada Teatrului National si cântând "Desteaptă-te române". Probabil că au căzut la datorie. Aproape că nu-mi vine să calc pe trotuarele pe care a curs atâta sânge nevinovat. Lumea pe stradă cântă, se sărută, se bucură. Nu se mai tine cont de circulatie, iesind cu sutele, cu miile să-si împărtăsească bucuria cea mare. Când am ajuns acasă cu Adriana si Irina, mama era foarte bucuroasă, chiar fericită, si am văzut-o pentru prima oară în viată că si-a făcut o cruce mare si Îi multumea lui Dumnezeu pentru că nu a murit si a apucat aceste clipe de libertate.

24 decembrie
Zile tensionate, în care se vorbeste chiar de război, de intrarea rusilor, de nu stiu ce comploturi, de nu stiu ce puciuri puse la cale de tări îndepărtate. Toată noaptea s-au auzit elicoptere si mitraliere trăgând dinspre Piata Unirii. Am fost si la biserică, unde am stat două-trei ore împreună cu Adriana si Irina. La un moment dat a venit un bărbat disperat să-l roage pe părintele să o aducă pe sotia lui în biserică, căci a fost omorâtă astăzi în blocul de la Perla, unde locuia. S-a uitat femeia putin pe geam când a auzit focuri de armă si curiozitatea a costat-o viata, căci glontul a străpuns geamul dar si capul ei. Am fugit si noi într-acolo, trecând printre gloante si încercând să ajungem la Televiziune. Dar pe orice stradă intram, erau baraje care ne opreau. Am renuntat si m-am întors acasă si am primit telefon de la Carmen, care s-a întors în tară. Am felicitat-o că a prins cel mai mare eveniment din istoria vietii noastre si am stabilit să ne vedem imediat. Asa că am lăsat-o pe mama la vecinii cu care sporovăia si mi-am luat picioarele la spinare, străbătând pe jos, printre gloante, cordoane de militie si chiar baraje de tancuri, tot Bucurestiul, fiindcă nu circula nimic. Existau unele zvonuri că ar fi mari probleme la Academia Militară. Dar ca să ajung în capătul Drumului Taberei, unde stătea Carmen, am trecut chiar pe la Academie, unde erau într-adevăr multe tancuri si armată, dar nu se trăgea si era destul de liniste. Am ajuns în două ore si jumătate la Carmen. Aici casa era plină de musafiri, masa plină de bunătăti si un brad mare cu beculete aprinse si cu multe daruri din Italia. Ne-am lăsat furati de bucuria Crăciunului si a colindelor aduse de Carmen.

25 decembrie
Slavă Tie, Doamne! Mare este Dumnezeu si minunat întru lucrurile mâinilor Sale! S-a sfârsit! Ceausestii sunt morti! Azi, în sfânta zi de Crăciun, în zi de vineri, pentru mârsăviile pe care le-au făcut si gheara pe care ne-au pus-o în gât douăzeci si cinci de ani, pentru dărâmarea bisericii Sfânta Vineri si multe alte rele au plătit cu viata. Suntem în sfârsit liberi, asa cum proorocea părintele Argatu cu trei ani în urmă. Concluzia pentru soarta mea decurge firesc si logic: voi pleca la Ierusalim. I-am spus si lui Carmen, si am stabilit cu ea ca, după ce vin de la Ierusalim, să vin si la Roma, să facem o vacantă împreună, asa cum am visat.

26 decembrie
Astăzi am avut liturghie la biserică si toată lumea era extrem de fericită, desi toti spuneau acelasi lucru - că iesirea Ceausestilor din tab a fost penibilă si chiar s-a discutat despre posibilitatea ca împuscarea să fie trucată. Nu cred nimic din gura lumii. Părintele Argatu, la care am fost ieri împreună cu Carmen, spune că sunt foarte morti si că noi suntem foarte liberi, dar că abia de acum încep greutătile politice, materiale si mai ales spirituale. Că vor pătrunde în România toate relele occidentului (crime, droguri, violuri, arme) si mai ales pornografia oficială, iar biserica nu va avea prea multe de spus din cauză că lumea este cuprinsă de un duh de toropire din care foarte greu se iese (ne-au trebuit douăzeci si cinci de ani pentru îndepărtarea

comunismului). Am făcut planuri pentru plecare. Pastele cade anul viitor pe 30 aprilie. Deci vom pleca la începutul lunii, ca să putem face si excursii până în sărbători.

1 ianuarie 1990
La multi ani în libertate, spre mântuire!
Ziua de hram a bisericii care mi-a adus atâta bucurie în suflet. Sunt obosită căci a fost mult de muncă, dar pentru Hristos si biserica Lui nu voi lenevi niciodată. În rest este multă vânzoleală, multă incertitudine si mult haos, dar mie nu-mi pasă. Mama mă stresează cu plecatul în Rusia. Nu stiu cum să o refuz, mai ales că nu prea se simte bine fizic. Am rugat-o să vină la biserică, dar "lasă-mă să te las" al ei nu-i dă voie. Facă Domnul ce-o sti si cu ea.

15 februarie
Iarna trece greu în afara bisericii. Dar în biserică este un rai. Focul în sobă arde si în inima mea la fel. Mi-e dor de Ierusalim, mi-e dor de Hristos si vreau să mă bucur cu adevărat de libertatea obtinută. Nu mă interesează nici o opinie politică, nici o partidă politică sau spirituală, nici o căsătorie, nici o meserie. Tot ce vreau e să mă ajute Dumnezeu să pun în aplicare tot ceea ce am acumulat în acesti patru ani de crestinism si tot ceea ce am citit în cărtile Sfintilor Părinti. Să mă asez într-o mănăstire din Tara lui Dumnezeu, unde să trăiesc până când va voi El să mă cheme si să mă ia în Bratele Lui Sfinte. Săptămâna viitoare mă duc să-mi fac pasaportul.

15 martie
Nici nu am simtit când am intrat în Postul Pastelui. Evenimentele curg asa de iute, toată suprafata pământului este într-o continuă transformare, totul a căpătat un ritm atât de alert încât se întrevăd următorii pasi, precum au prorocit multi Sfinti Părinti (începând cu Sfântul Nil la anul 600 si terminând cu părintele Cleopa, Argatu si altii). Simt cum ne îndreptăm spre o hotărâre divină care priveste întreaga omenire, nu numai biata Românie. Asa că am înteles, ajutată desigur de părintii Argatu, Sofian si Galeriu, că suntem generatia care se află sub ochiul direct al lui Dumnezeu pentru a vedea ce vom face în fata diavolului, care va avea libertatea să-si aleagă slujitorii lui din rândurile noastre. Atentie mare la orice pas pe care îl facem împotriva aproapelui sau a lui Dumnezeu. Totul se va plăti - cu sufletul!

25 martie - Buna Vestire
Cu adevărat o Bună Vestire a vrut si Maica Domnului să-mi dăruiască ieri, când am fost la ambasada Israelului si am obtinut viza de sedere o lună de zile. Nu-mi vine să cred si de aceea tin pasaportul la capul patului, lângă candelă si Biblie. Simt că plutesc, cu toate că fericirea mea este umbrită de boala mamei. Părintele Argatu mi-a spus că dacă voi face rugăciuni puternice pentru ea la Sfântul Mormânt, mă voi elibera într-un fel, fie că mama se va însănătosi, fie că i se va curma viata si chinul, si astfel revenindu-mi mie toată greutatea, căci prin mântuirea mea o voi scăpa si pe ea si toate neamurile până la al nouălea. Viata îmi este plină de atâtea evenimente majore, de atât de multe daruri de la Dumnezeu încât nu mai am nici timp să scriu în caiet, preocupare care mi-a tinut trează constiinta pe parcursul a zece ani de viată, chiar si atunci când Satana făcea ce vroia din mine. Acest caiet a jucat cumva rolul avocatului apărării în procesul pe care diavolul ar fi vrut să mi-l intenteze în fata lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a stiut că nu am făcut nimic premeditat sau din răutate, că am iubit lumea si continui s-o iubesc, ba pot să spun că abia acum, prin prisma crestinismului, am înteles ce este iubirea si vreau să repar acolo unde a fost patimă.

30 martie
Mai am trei zile si voi zbura către Ierusalim. Sunt foarte emotionată si am reusit putin să-i transmit si mamei această stare, care a determinat-o să scoată de la "ciorap" 200 de dolari să-mi plătesc drumul si să am un ban acolo. Este drept că mă vor ajuta si Aurelia cu Lică, care stau în Tel-Aviv si abia asteaptă să mă vadă. Îmi pare rău totusi că părintele Argatu nu a putut merge acum cu mine. Au hotărât să vină în Săptămâna Mare (23-30 aprilie) cu masina mică, venind din Grecia cu vaporul. Îi voi astepta la Ierusalim, la căminul românesc. Am primit binecuvântare de la toti trei duhovnicii mei, m-am spovedit, m-am împărtăsit, asa că plec cu inima usoară si cu grabă în suflet să ajung acolo si să sărut locul unde au stat "picioarele Lui în butuci", căci si pentru mine, păcătoasa, a făcut acest măret gest. Pentru mine si pentru alte desfrânate si mari păcătoase care măcar acum, în ceasul al unsprezecelea, să facem tot ce n-am făcut într-o viată.

EPILOG

Iulie 1990 - Bucuresti:
A MURIT MAMA!

Sacrificiul a fost urias, inevitabil si în acelasi timp folositor, căci plecarea mea în Israel a însemnat eliberarea ei din chinurile unei boli necrutătoare, dar, mai ales, a pus capăt sirului lung de hule împotriva lui Dumnezeu si a Maicii Domnului, pe care, îmi face bine să cred, nu le spunea din adâncul sufletului. Căci în adâncul fiecăruia sălăsluieste un sâmbure de divinitate, cu atât mai mult cu cât în ultima perioadă dădea semne că Îl caută pe Dumnezeu, dar dintr-un sentiment pe care nu îl înteleg (poate face parte din complicatul suflet slav) căuta să mă evite în biserică si mai ales nu vroia să aflu că frecventează biserici. E drept că se ducea mai mult pe la biserica rusă (subiectivismul ei a fost întotdeauna exagerat). Nădăjduiesc ca suferintele din ultimele săptămâni să-i fi spălat multime de păcate, desi nu stiu ce jertfe, ce pocăintă ar trebui să facă cineva pentru 22 de avorturi, pentru că toti Sfintii Părinti si actualii Părinti repetă neîncetat, ceea ce spune Biblia "dacă este cineva care moare nepocăit, NU VA VEDEA FATA LUI DUMNEZEU, CI VA TRECE DIRECT ÎN CHINURI". Sufăr cumplit la gândul acesta, dar mă mângâi cu hotărârea de a intra definitiv în viata monahală si a plânge până la mormânt păcatele mele, ale părintilor si ale strămosilor mei. Oricum, ea nu ar fi rezistat în Israel, oricât de mult as fi dorit eu, iar eu în Rusia as fi murit pentru că drumul meu este deja pecetluit cu multe binecuvântări pentru Ierusalim, unde atât părintele Argatu, cât si eu am promis că vom trăi până la moarte. Nu îmi iese din cap figura oarecum profetică a părintelui Pantelimon (grecul de la Sfântul Mormânt) cu care m-am împrietenit si care m-a văzut zdruncinată de vestea pe care o primisem din România (că trebuie să vin urgent acasă pentru că mama moare). M-a asigurat că SIGUR VOI REVENI LA SFÂNTUL MORMÂNT, căci, spunea el, timp de 30 de ani de când este slujitor la Sfântul Mormânt a observat zeci de cazuri în care persoane care au promis că rămân slujitori în Ierusalim pe viată si, din pricina unor probleme grave, au plecat în tările lor, chiar si după cinci sau zece ani s-au întors si au rămas până la moarte aici. Dumnezeu nu îsi retrage niciodată promisiunea. "Asa a fost voia Domnului, mi-a spus părintele Argatu, ca părintii matale să moară, să nu ai copii, deci să fii liberă pentru Hristos." "Bine, părinte, dar eu am fost o mare păcătoasă, cum să îndrăznesc eu să-L slujesc pe Hristos într-o mănăstire alături de cuviosi si cuvioase?" "Da' matale nu cunosti viata Mariei Magdalena si nu stii că, după ce Mântuitorul a tămăduit-o prin iertare (pentru dragostea ei foarte mare), ea L-a însotit până la Cruce si apoi a propovăduit în lumea largă, ajungând până la Roma si Paris? Oricui îi este îngăduit, prin marea milă a Tatălui Ceresc, să-L urmeze pe Hristos, după ce s-a spovedit. Asa că acum, fiindcă ai rămas singură pe lume, esti liberă să-L urmezi asa cum au făcut-o multe femei chiar si desfrânate. Ai să găsesti în cartea Vietile Sfintilor multe exemple. Ai fost pe Muntele Măslinilor la mormântul Sfintei Pelaghia?" "Da, părinte, e foarte impresionant, chiar dacă este la arabi." "Apăi, da, l-au cucerit aceia pe la anul 600 si de atunci se tot plăteste bir ca să te închini acolo. Am auzit că vor să-l ia grecii si să-l facă biserică. Bine ar face, căci Sfânta Pelaghia a fost mare râvnitoare la dragostea lui Hristos, într-atât încât s-a zăvorât pe sine în pestera pe care ai văzut-o si s-a legat cu lanturi acolo, primind de la preotul care o spovedea, din când în când apă, pâine si împărtăsanie. Dar stiai că în viata ei a jucat teatru, asa cum ai făcut si matale?" "Vai, nu am stiut, părinte. Ce minunat!" "Da, dar când si-a dat seama pe câti bărbati (poate si căsătoriti, i-a dus în pieire cu sulemenelile si firea ei desfrânată, a renuntat la toată averea, împărtind-o la săraci, si a plecat la Ierusalim, unde s-a mântuit. Nu vrei să faci si matale asa? Mai ales că în felul acesta îti vei scoate sigur din iad toate neamurile." "Bineînteles că vreau, părinte, i-am zis, dar va trebui să mă ajutati să împart averea cu judecată dreaptă, să stiu că este bine primită, atât de oameni, cât si de Dumnezeu". Iată-mă, deci, cu toate cloazone-urile, chinezăriile, diamantele si safirele, perlele si aurul, argintăriile, biedermayer-urile si multe, multe INUTILITĂTI de care abia astept să scap. Am să dau TOTUL, ABSOLUT TOTUL - pentru sufletul lor. Am si vorbit deja cu cele două Eleonore de la părintele Argatu, si o mare parte o vom rândui unor biserici si mănăstiri din Ardeal (care sunt atât de sărace încât stau cu toalele pe jos în Sfântul Altar si cu hârtie pe Sfânta Masă în locasuri vechi de o mie de ani). Voi pleca cu ele săptămâna viitoare la mănăstirea Izbuc, lângă Băile-Felix, unde este un părinte călugăr îmbunătătit si are nevoie de unele si altele. Voi face acolo parastas pentru mama si voi plăti pentru sapte ani pentru toată familia. Am făcut asa si la Patriarhie, la mănăstirea Antim, la mănăstirea Cernica, la mănăstirea Secu, la Sihăstria si vreau să mai trimit la Iasi, la Cuvioasa Paraschiva, si în total vor fi sapte mănăstiri pentru sapte ani. Să fie primit în fata Domnului, pentru iertarea mea si a întregii familii.

Septembrie
O lună de zile la mănăstirea Izbuc. A fost cea mai bună terapie pentru sufletul meu îndoliat. Loc tainic si izolat în vârf de munte, cu un staret tânăr dar foarte postitor si rugător, care a înteles din două cuvinte sufletul meu. Cu emotie mare am participat la o călugărie si mi-a plăcut atât de mult, încât pe loc am hotărât ca mobila brâncovenească pirogravată să i-o dau părintelui staret să o pună în chilia noului călugăr, mai ales când am văzut că nu avea decât un fotoliu-pat si o măsută. Toti călugării din mănăstirea Izbuc sunt foarte tineri si râvnitori, iar părintele staret este hotărât să-i facă pe toti teologi, asa că am convenit să-i dăruiesc si o jumătate din cărtile bibliotecii mele, în special operele complete: Sadoveanu, Arghezi, Tolstoi, Dostoievski, Hegel, Cehov, Eminescu. Oricum, îl astept zilele acestea să vină cu o masină să ia mobila si ce cărti va mai voi în afară de cele promise. Îi voi da si două covoare basarabene, fiindcă sunt foarte lungi (patru metri) si se potrivesc în trapeză.

Octombrie - Roma
O toamnă divină, plină de întelesuri ascunse si de cuvioase binecuvântări. Nu stiu dacă există ceva mai dulce în culoare decât carminul apusurilor sau răsăriturilor de soare deasupra Romei, văzute de pe una din dulcile sale coline. Probabil că Roma m-ar fi cucerit pe viată, dacă această vizită as fi făcut-o înainte de botez, pe când Carmen era cuplată cu Silvano (barem el era nevinovat în prostia lui). Dar acest nou bărbat al ei - Eduardo - este chiar malefic. Ea râde de mine si spune că am devenit habotnică... Dar eu ce să cred despre ei, dacă în prima seară când am ajuns (după o călătorie de două zile si două nopti cu trenul) de la gară m-au dus direct la cimitirul Verano?! Era 12:00 noaptea. E drept, unul dintre cele mai frumoase si vestite cimitire din lume, cu o statuie pe aleea principală reprezentându-L pe Hristos care Se înaltă la Cer. Statuia este făcută din marmură albă si luminată puternic de jos cu patru reflectoare. În mijlocul noptii, în linistea cimitirului cu multe candele aprinse, am avut ciudata senzatie că nu sunt pe pământ. Totusi eram răpusă de oboseală si ne-am dus direct acasă, căci altfel, la cât de ciudat este Edy, ne-ar fi plimbat pe aleile cimitirului la ora aceea. Oricum nu am scăpat de plimbarea printre mormintele mafiei unde noaptea se fac magii negre si se organizează crime, dar măcar a fost ziua, cu cimitirul plin de lume. Mâine plec la Bari, să mă închin moastelor Sfântului Nicolae. Carmen trebuie să nască din zi în zi, asa că nu mă poate însoti.

Decembrie - Bucuresti
A trebuit să-mi scurtez vizita în Italia din cauza nenorocitului acesta de război din Golf care bate la usă. Las' că nu am apucat să ajung la Torino să văd Giulgiul (era închis si trebuia să mai astept două luni), dar acum îmi este în pericol si întoarcerea în Israel. I-am spus părintelui Argatu că plec înot, sau pe sub pământ cu cârtitele, si tot am să ajung. Dânsul a râs, dar mi-a spus că Domnul va socoti sinucidere plecarea mea în conditiile de război de acolo, în timp ce aici în tară am tot ce-mi trebuie (o lună, un an, cât va trebui ca să fie liniste acolo, pentru că dacă Dumnezeu a hotărât să mor la Ierusalim, atunci tot voi ajunge). Mi-am adus aminte de spusele părintelui Pantelimon de la Sfântul Mormânt si m-am linistit. Toată lumea m-a întrebat de ce nu am rămas în Italia, mai ales că aveam posibilităti atât la Carmen cât si la biserică. Da, este superbă Italia. Fiecare biserică este un muzeu plin de capodopere, cu icoane semnate de Tizian, El Greco, Rembrandt si Michelangelo, cu tablourile si sculpturile lui, toate îti taie respiratie. Am stat trei ore în fata statuii Pieta a lui Michelangelo. Fiecare biserică mi-a răpit câte o dimineată pentru a o vedea în amănunt si a mă bucura deplin. Am făcut zeci de fotografii, si sper să iasă toate. Vaticanul este strivitor, atât din punct de vedere al constructiei, cât si al picturilor si sculpturilor. Toate acestea, plus abundenta materială si aerul misterios al începutului crestinismului din jurul catacombelor m-ar fi putut răpi... dacă... nu cunosteam Ierusalimul, dacă nu vedeam Sfânta Lumină, dacă nu mă urcam pe Muntele Taborului, dacă nu mă scăldam în Iordan si în Marea Galileii si dacă nu treceam milimetric pe lângă pasii lui Hristos si a altor mii de sfinti, probabil că as fi rămas la Bari, să fiu lângă dulcele si blândul Sfânt Nicolae care m-a ajutat atât de mult de la intrarea mea în crestinism. Sau poate as fi rămas în Roma, să fiu aproape de Sfântul Apostol Petru sau de biserica Santa Croce, unde se află, ca si la Ierusalim, o bucată din Sfânta Cruce a Domnului, precum si cuiele, coroana de spini, plăcuta de deasupra capului, pe care scria I.N.R.I., si crucea tâlharului mântuit. Dar acum nimic nu mă mai opreste să mă întorc la Ierusalim si să stau în mănăstirea Maria Magdalena până la venirea părintelui Argatu si începerea constructiei la Ierihon, unde a avut dânsul descoperire că va putea face o mănăstire românească, unde să-mi închei viata în slujirea lui Hristos până la moarte.

Februarie 1991
"Răbdare, răbdaaare, răbdaaaaare!"
Acestea au fost dintotdeauna cuvintele părintelui Argatu în orice situatie care nu se rezolvă la timp. La fel a procedat si cu mine acum si bineînteles că a avut dreptate si am reusit pentru rugăciunile lui să depăsesc cu bine piedica pusă în calea plecării mele definitive, adică războiul din Golf. Din mila Domnului, de câteva zile războiul s-a sfârsit, este pace pentru o perioadă si vom profita de această pace, plecând cu totii la Ierusalim la sfârsitul lui martie, căci Pastele este pe 7 aprilie. Desfacerea casei mă stresează foarte tare. Nu înteleg cum am putut să mă extaziez ani de zile în fata unor obiecte, indiferent dacă ele sunt din lemn, brocard, aur sau diamante. Tot închinător la idoli se cheamă. Mi-e silă de tot si abia astept să lichidez si să plec. Mai greu îmi este să mă hotărăsc ce să fac cu casa. Este totusi un apartament de 180 de metri în centrul Bucurestiului si, chiar dacă vechiul act de posesiune a fost anulat în timpul lui Ceausescu, la întocmirea actului de cumpărare mama avansase 10.000 de lei; mama a locuit în acest apartament 40 de ani, iar eu m-am născut aici. Nu sunt sentimentală deloc, din contră, atât de mult am păcătuit în casa aceasta, încât am fost de acord cu părintele Argatu, care m-a sfătuit să caut un preot căruia să-i dăruiesc casa si care să se roage toată viata pentru mine si părintii mei. Mă gândisem la părintele Galeriu, pe care l-am si contactat. Dar părintele Argatu m-a atentionat că părintele Galeriu este destul de în vârstă si că nu va locui mult timp acolo, căci pe cei buni îi cheamă Dumnezeu la ei. "Deci vor rămâne copiii dânsului care nu sunt preoti, mi-a spus părintele Argatu, iar matale îti trebuie un preot tânăr, care să se roage ani de zile pentru mântuirea matale si a părintilor, punându-vă la proscomidie, la liturghie, la parastasele de la sâmbetele mortilor". Mai am si alte propuneri cu garsoniere proprietate personală si bani lichizi (300.000 lei la schimb), dar eu poate cheltuiesc banii aiurea, asa că m-am rugat Maicii Domnului să-mi scoată în cale preotul salvator.

Martie
Dacă planurile tale omule, corespund în totalitate cu cele ale lui Dumnezeu, atunci să stii că ele se împlinesc neîntârziat si beneficiezi în mod nevăzut de ajutorul îngerilor si sfintilor din garda Domnului. Asa mi s-a întâmplat si mie. Căci atunci când ajunsesem la disperare în legătură cu casa, a apărut la mănăstirea Christiana, recent înfiintată de părintele Galeriu cu printesa Ileana si doctorul Pavel Chirilă, un preot din Moldova, din familia Mihoc (7 frati, 7 preoti), cu sotia si doi copii. El este numit preot la Christiana si profesor la Facultatea de Teologie, iar sotia secretară la aceiasi facultate, si bineînteles nu au unde să stea. Am vorbit cu ei, au venit, au văzut casa si în câteva zile s-au si mutat. Casa era aproape liberă, pentru că mobila pirogravată am trimis-o la Izbuc, biedermayer-urile le-am vândut, alt dormitor l-am dat unei familii cu sapte copii si celelalte piese separate le-am lăsat în apartament si le-a preluat părintele Mihoc. Din tot acest amalgam m-am bucurat că până la urmă a luat si părintele Argatu câteva piese (un candelabru superb din aramă si unul din fier forjat) pentru biserica din Boroaia. I-am dat si câteva covoare si vreo trei kilograme de argint (vestitul cordon din bani rusesti si tacâmurile). Acestea le va da la un schit, pentru biserică si clopot. Am luat binecuvântare de la părintele Argatu, si au fost de acord si părintele Galeriu, si părintele Sofian ca în planul meu de milostenii să intre si sase persoane credincioase, alese de mine, cărora să le plătesc eu un pelerinaj de două săptămâni la Ierusalim si să plecăm cu totii o dată cu părintele Argatu. De aceea mi-am oprit ceva bijuterii, icoane, chinezării, albume de pictură precum si fete de masă si chilimuri, toate din Ucraina anilor 1800, si le voi vinde în Israel ca să pot plăti celor sase persoane. Mi-a spus părintele Argatu să mă rog la Maica Domnului să-mi primească Dumnezeu jertfa si milostenia, ca pe o obligatie pe care o aveam în fata imensei Sale mile, căci mi-a iertat cumplite păcate si tot ca pe o obligatie fată de părintii si bunicii de la care am mostenit averea, căci de fapt totul le-a apartinut. Dar nu fac nici un efort în această milostenie, are dreptate părintele întâi pentru că totul este o obligatie "in memoriam" si, al doilea, pentru că această virtute de a da totul si cu mare plăcere nu este rodul unei strădanii obtinute prin lacrimi si rugăciuni, asa cum au făcut multi Sfinti Părinti, ci este un Dar. Un minunat Dar de la Dumnezeu, talantul pe care nu am dreptul să-l îngrop, ci să-l înmultesc. Eu m-am bucurat de fiecare dată de câte ori am putut să ajut pe cineva, dar bucuria era a lui Hristos, Care lucra prin talantul pe care mi-l dăduse. Asa simt si acum.

Aprilie - Bucuresti
A murit Baronu'! Dumnezeu să-l odihnească! Asta m-a hotărât definitiv să le iau la Ierusalim pe cele două fete gemene ale lui. Sunt foarte cuminti si credincioase. Cel putin Irina cred că se va călugări. Le voi lua si pe cele două surori Pană, pe care le-am cunoscut la cursurile lui Ioan

Alexandru. Si ele au avut o tentativă de călugărie acum câtiva ani, dar cred că nu aveau încă bine definită notiunea în inimă. Doar inima trebuie să vorbească atunci când faci acest pas, ca si la căsătorie. Doar Îl "iei" pe Mirele Hristos, deci cu atât mai mult trebuie să fii definitiv hotărâtă si cu inima curătită de orice impuritate. La priveghiul de la Baronu' a venit si mama lui R. Ne-am revăzut cu plăcere. El avea spectacol, asa că i-am dat ei o Biblie, să i-o dăruiască din partea mea si să-i spună că mă voi ruga pentru linistea sufletului lui si pentru mântuire la Sfântul Mormânt

5 aprilie - Despărtirea
Mare esti Doamne si minunate sunt lucrurile Tale!
De aproape o oră suntem în cursa Bucuresti - Tel-Aviv, care va ateriza în Ben-Gurion peste o altă oră si jumătate. În fata mea se află asezat pe scaun părintele Argatu si lângă el Paul, profesorul de engleză si însotitor al părintelui, iar în spatele meu sirul celor sase fete (cele două cupluri de surori, Marilena - vecina si buna mea prietenă - si Cateluta de la Cernica). Peste două zile este Pastele. Mâine la ora asta voi fi în Sfântul Mormânt, jucându-mă cu flacăra Sfintei Lumini, si apoi mă voi duce la mănăstirea Maria Magdalena, unde maica staretă mi-a pregătit o chilioară lângă sora Ileana, fata pe care am cunoscut-o la cursurile lui Ioan Alexandru si care, iată, a ajuns înaintea mea la mănăstirea Maria Magdalena. Sunt în fata celui mai mare eveniment din viata mea, de care atârnă mântuirea mea si a familiei mele. Nu am decât un singur regret, că am pierdut 33 de ani de viată pe pământ, în care nu am avut nici o legătură cu Dumnezeu, dar în acelasi timp îi dau Slavă Lui pentru că El a rânduit în asa fel existenta mea încât numai botezul a putut să spele cumplitele mele păcate si să mă scoată din încremenirea în care eram. Da, altă solutie nu a fost si nu este decât renuntarea mea la tot, iesirea din lume si încununarea prin călugărie la Ierusalim, alături de părintele Argatu. Ce-mi pot dori mai mult?

**Ajută-mă, Doamne, să Te iubesc până la moarte
asa cum Te iubesc acum, si să fac în toate Voia Ta!**

Pentru corespondentă: monicafermo@yahoo.com